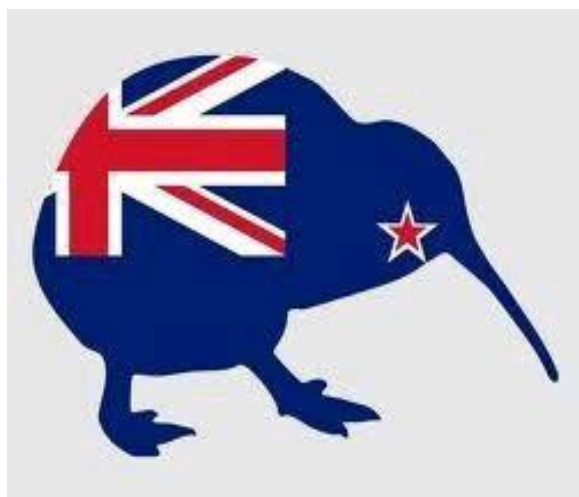

Nový Zéland

Aneb, výlet za velkou louží.

Malé informace

První návrh na cestu měl Radek na konci roku 2016.

První, kdo se přihlásil jako spolucestující, byl Jeff, potom Kád'a a jako poslední jsem byla já.

Byla určena délka dovolené a stanoven datum odletu - 15.10.2017 a příletu - 11.11.2017.

Cestující :

Radovan **Radek** Ulrich - navrhovatel cesty na Nový Zéland, na NZ řídil obytné vozidlo.

Milan **Jeff** Čermín - náš tlumočnick, na NZ řídil osobní vozidlo.

Miloš **Kád'a** Kadeřávek - zajišťoval ubytování, pronájem obytného i osobního auta na NZ, plánoval trasu po NZ . Dělal zápisky na webové stránky Cestujeme po svém.cz.

Martina **Mart'as** Vecková - sháněla nejlevnější letenky, přidávala fotografie na Facebook, prováděla zápis z dovolené.

V březnu jsme s Kád'ou začali hledat nejlevnější letenky. Na začátku dubna jsme zakoupili letenky, jak do Aucklandu, tak i vnitrostátní let. Let číslo jedna : Praha - Vídeň, Vídeň - Bangkok, Bangkok - Auckland, Auckland - Christchurch.

Let číslo dvě : Auckland - Shanghai, Shanghai - Vídeň, Vídeň - Praha.

Poté začalo shánění obytného vozidla. Zajištění trajektu. Díky cestovní kanceláři True-travel (Martin Slíva) a Kád'ovi jsme si mohli užít dovolenou, protože společně vše zajistili.

Den první Odlet z Prahy (15.10.2017)

Rozloučení a hurá na letiště. Na letišti na nás čeká Jeff a volá nám, že to odlétá z terminálu dvě.

Radek nastoupil k Milanovi do auta a já s Kád'ou k Petrovi a jeli jsme na letiště.

Petr nás dovezl na terminál jedna, protože ho nechtělo pustit auto na nájezd k terminálu dvě. My jsme to neřešili, rozloučili se, vzali zavazadla a šli na odbavení.

Prošli jsme terminálem jedna na terminál dvě a v odbavovací hale jsme čekali na Radka (i když jsme kupovali letenku s velkým předstihem, musela se objednávka rozdělit na dvě části. Rozdíl zakoupení letenek pro nás čtyři nebo tři plus jedna byl dohromady dost velký a tak jsme se rozhodli, že přispějeme Jeffovi na letenku, abychom to měli všichni stejně drahé a ještě ušetřili. Jeff souhlasil). Po delším čekání se objevil Radek s Milanem v odbavovací hale. Milan nám řekl, že mluvil s Jeffem a podle toho jsme usoudili, že Jeff je již odbaven a dává si poslední kávu s cigárem na území naší vlasti.

Tak jsme se šli odbavit.

U odbavení jsme dostali každý tři palubní vstupenky a letuška nám popřála šťastnou cestu.

Přemýšleli jsme, zda ještě uvidíme své kufry. Prošli jsme turniketem a šli na první osobní prohlídku. Radek začal pískat a

musel si sundat boty. Já jsem prošla a Kád'a musel nastavit ruce.

Z rukou a bot mu brali nějaké stěry a ještě si musel sundat boty.

No sranda.

Radek začal říkat: „To je na žalobu.“, a smál se.

Po důkladné prohlídce jsme začali hledat Gate C13, odkud jsme měli letět do Vídně. Jdeme okolo kaváren, freeshopů a restaurací. Schody dolů a máme naši bránu. Kousek dál je kavárna, kde budeme čekat na náš let. Ještě se zeptat, kde si může člověk dát svoje cigárko. Jenže nejsme kompletní a tak Radek volá Jeffovi, kde je. Jeff mu řekl, že není ještě odbaven a že teda za námi vyráží. No mazec.

Do půl hodiny jsme kompletní sestava, která sedí poslušně v kavárně a čeká na svůj let. Sledujeme monitor s odlety a popíjíme kávu.

Naše hodina H se přiblížila, ale na monitoru pořád nic nepíšou a tak se jdeme zeptat, kde je problém. „Nic se neděje“, zněla odpověď a tak jsme si sedli a čekali.

Deset minut, dvacet minut, půl hodiny a naše nervozita stoupá. „Můžete nám říci, kde je letadlo?“ zeptal se Kád'a.

„No, vaše letadlo je ještě ve Vídni,“ zněla odpověď. Zůstali jsme jako opaření, no to nám ta dovolená pěkně začíná. Ještě

j jsme neodletěli a už máme zpoždění. Odlet měl být ve 21:20 hodin a my odlétáme ve 22:20 hodin. Ve Vídni jsme měli na přestup něco málo přes hodinu a teď jsme zvědaví, jak to stihneme. Všichni jsme rychle nastoupili do vrtulového letadla, sedli a připoutali se. Pilot s námi letěl jako o život.

V letadle pro sedmdesát šest pasažérů nás sedělo dvacet čtyři.

Po čtyřiceti minutovém letu s námi pilot přistál na vídeňském letišti. No přistál, spíš bouchnul o ranvej, ale nikomu to nevadilo. Otevřeli se dveře a všichni jsme pospíchali na další spoj. Letiště o našem zpoždění vědělo a tak na nás čekal letištní zaměstnanec, který nás provedl přes letiště, pasovou kontrolu skoro až k letadlu. Rychle

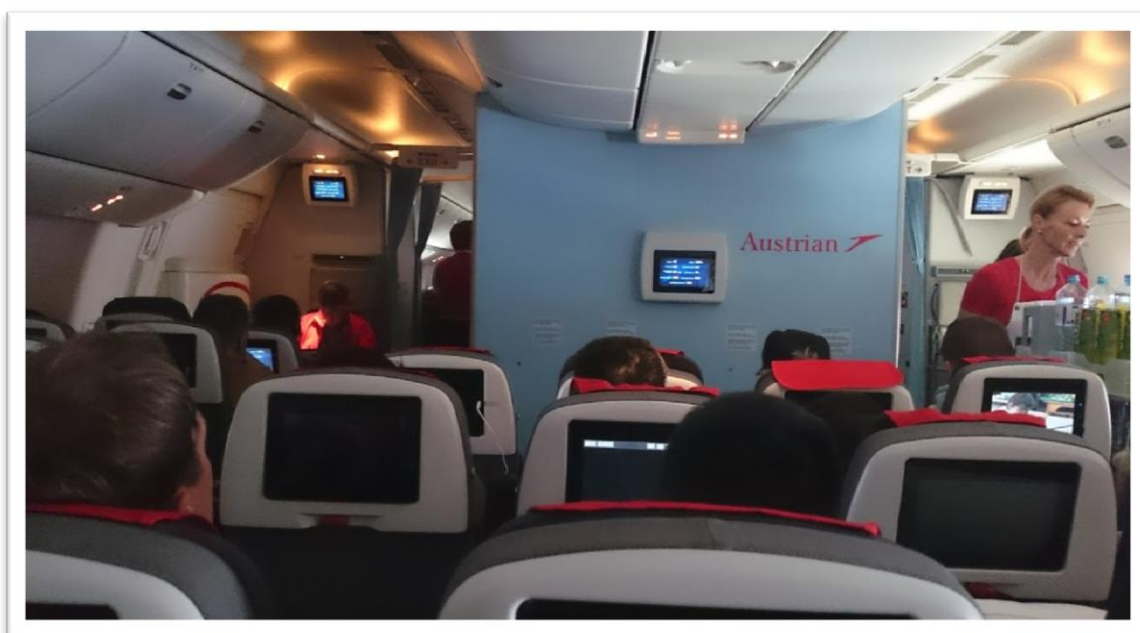

nastoupit a najít svoje místo a usadit se. Třicátá první řada a ještě sedadlo „f“.

A máme s Radkem a s Kád'ou konečně svoji sedačku. Naše místo bylo uprostřed letadla. Když jsme si sedli (celý zpocení), koukala jsem kolem sebe, protože v takovém letadle sedím poprvé.

V turistické třídě byla jedna řada po deseti sedadlech.

Z vídeňského letiště odlétáme s dvaceti minutovým zpožděním směr Bangkok.

Den druhý Lety a přelety (16.10.2017)

Po vzletu jsme zkoumali obrazovky, které jsme měli na sedadle před námi.

Poslouchat hudbu, koukat na film, nebo si zahrát hru ? Než si to člověk rozmyslel, tak se podávala večeře.

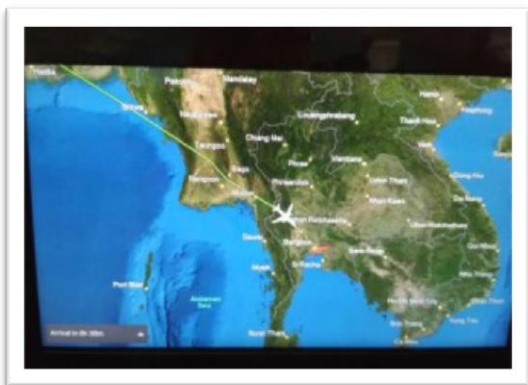
Připadala jsem si jako malé dítě, které dostalo hračku a musí jí zkusit i u večeře. Ještě kávičku a hrát si dál.

Nic mě neoslovilo, a tak jsem vyndala mobil a začala si psát do poznámek náš začátek dovolené.

Najednou se mi začaly zavírat oči, tak jsem si vzala deku a polštářek a snažila se usnout, alespoň na chvíli, ale moc to nešlo. Kád'a se koukal na film a usínal u něj. Radek pořád koukal na obrazovku, kde zrovna jsme a já mezi nimi. Z jedné strany rozsvícená obrazovka, z druhé strany rozsvícená obrazovka. V tu chvíli jsem pochopila, proč mi všichni říkali, že si mám vzít masku na oči. No chybami se člověk učí a příště budu chytřejší. Tak jsem si přes hlavu dala deku a usnula, alespoň na chvíli.

Každý se v sedadle vrtěl, aby našel tu správnou polohu na spaní.

Ještě snídani a vítejte v Bangkoku.

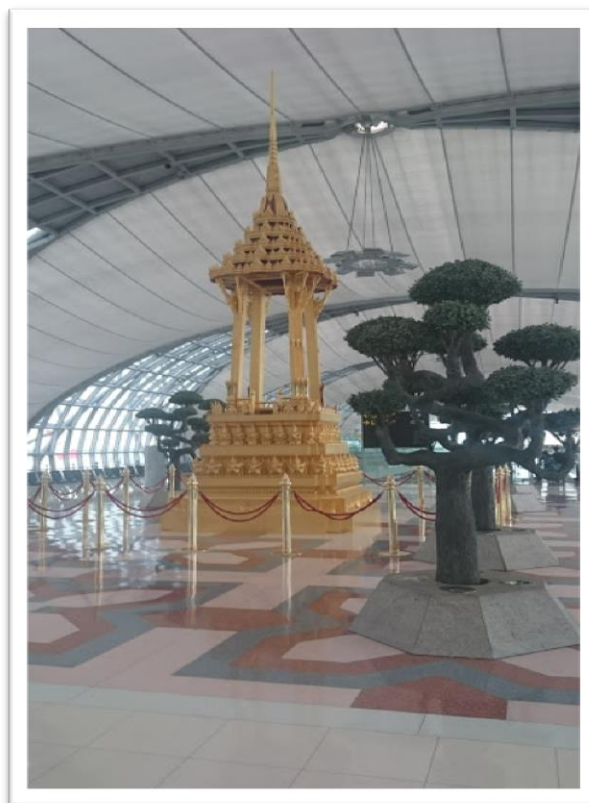

V Bangkoku jsme o deset minut dříve. Z letadla vycházíme rozlámaní a trošku vyspalí.

Ještě se podívat, odkud nám to letí a dojít tam. Máme na to čtyři hodiny, ale kluci se rozkoukali rychleji než já a šli se zeptat. Musíme do třetího patra.

Po eskalátorech vyjíždíme do třetího patra a procházíme druhou osobní prohlídkou. Tentokrát se zouváme všichni, až na Jeffa.

Nemůžeme pochopit, proč procházíme touto prohlídkou, když jsme neopustili letiště. Po osobní prohlídce, která byla důkladnější než u nás, si sedáme na lavice a hledáme volnou WiFi. Po připojení na net se dozvídáme, že zdarma je na třicet minut. Radek zůstává u příručních zavazadel a my jdeme najít kuřárnu. Dobu čekání vyplňujeme chozením po letišti, do kuřárny a zkoušením se znovu připojit na WiFi. Asi hodinu před dalším letem se přesouváme k bráně, odkud odlétáme. Jeff dostal hlad a já jsem si vzpomněla, že mám ještě v příručním zavazadle banány. Jeff je nechtěl a tak jsme je s Kád'ou snědli. Sedíme a čekáme, až nás budou pouštět do letadla. Nejdříve bussnis class, potom první třída a my. Při čekání zjišťujeme, že máme zase zpoždění, ale nám to nevadí. Tak si znovu zopakujeme: pěkně přes bussnis třídu do první třídy okolo kuchaře a pokračujeme dál do ekonomické třídy, kde hledáme řadu číslo sedmdesát. Dát příruční zavazadla nad hlavu, posadit se a znovu zkoumat obrazovku. Tady je jedna řada po devíti sedadlech.

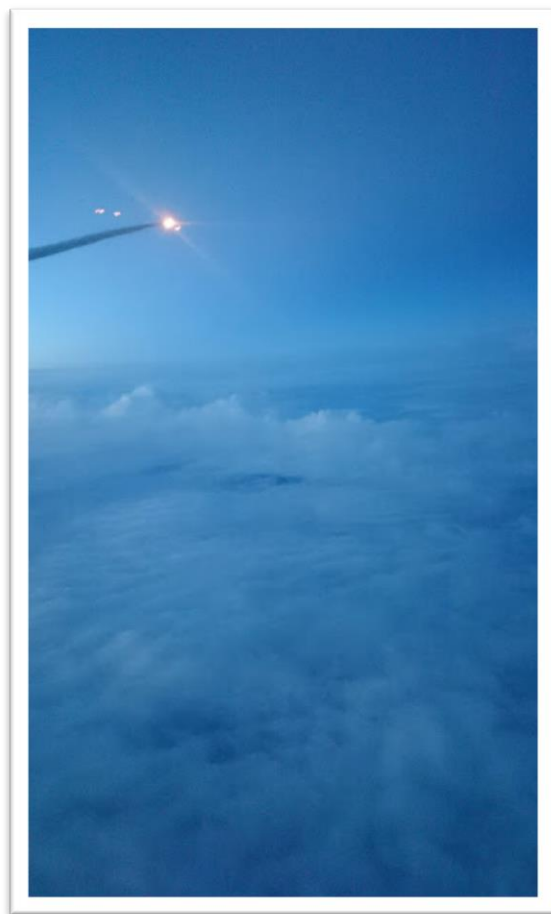

Po vzletu nám letuška podávala vlhký, teplý ubrousek. Nikdo z nás nevěděl co s tím a tak jsme koukali vedle na ostatní pasažéry, co s tím budou dělat.

Aha, otřít si ruce a někdo i obličej. Potom jsme dostali sáček s oříšky. Následovalo jídlo a kluci si k pití poručili nějakou whisky, prý aby mohli usnout.

Nějak to na ně nepůsobilo. Opakovalo se to znovu.

Filmy, hudba, hry a kroucení se v sedadle, aby si každý našel tu svoji polohu na spaní. Thajci jsou víc připravení na tak dlouhý let než my. Dávají si masku na oči a spí. My Evropané koukáme na obrazovky a přemýšlíme, jak si lehnout.

Den třetí Přílet na Nový Zéland (17.10.2017)

Během letu dostáváme vstupní karty, které musíme vyplnit. Radek se zeptal, zda jsme jich dostali víc, co kdyby nějakou zkazil. Z ČR jsme věděli, co máme napsat, zaškrtnout a pro jistotu jsme si to vezli přeložené sebou.

Po vyplnění vstupních karet jsme se věnovali každý své činnosti, kterou kdo dělal před tím.

Ještě thajská snídaně a přistáváme na Novém Zélandu.

Tak a teď nás čeká to nejhlavnější na celé cestě. Každý doufá, že to bude bez problémů.

Procházíme letištěm a na stěnách je novozélandský znak a nápisy Welcome, Kia Ora doprovázené ptačím zpěvem.

Jdeme okolo free shopů, až dojdeme k velké frontě. Postavíme se poslušně do fronty a čekáme, až na nás dojde řada. Konečně na nás došla řada a tak předkládám pas se vstupní kartou. Musím sundat brýle (podle fotografie v pasu) a čekám, co bude dál. Dostávám visum a vstupuji oficiálně na území Nového Zélandu. Počkám na kluky a jdeme si vyzvednout kufry. Jsme zvědaví, jak vypadají. Čekáme poslušně u pásů a přemýšlíme, zda se objeví, nebo někde zůstaly.

Máme první kufr, druhý, třetí a čtvrtý. Super, máme všechny kufry a můžeme jít dál.

Máme před sebou další kontrolu. Vystát si opět frontu. Jeff šel jako první. Všichni na něho koukáme, abychom věděli, co máme dělat. Jenže, než jsem se rozkoukala, tak si mě

zavolal pán, ať jdu k němu. Zhluboka jsem se nadechla, vzala si zavazadla a šla.

Předložila mu pas a vstupní formulář.

Pán se mě začal vyptávat, co vezu, jak dlouho budu na Novém Zélandu, jestli nemám syrové potraviny. Moje odpověď byla: „Já mám jenom instantní polévky, sušenky a bonbóny“.

Pán se mě znovu zeptal na potraviny a tak jsem mu chtěla otevřít kufr.

„Ne, ne,“ řekl pán a koukal se do vstupního formuláře. Já jsem koukala, jak to jde Jeffovi, ale u něho stál Kád'a s Radkem. Pán se na mě pousmál, vrátil pas a vstupní formulář se slovy: „OK“. Poděkovala jsem, vzala si kufry a šla jsem dál. Čekala na kluky, až to vyřídí a přemýšlela, proč mám pořád vstupní formulář.

„Tak celní prověrku máme za sebou,“ řekl Jeff a utíral si pot z čela.

Všichni jsme si vzali svoje zavazadla a pokračovali k další kontrole. Byla to poslední kontrola. Všechny zavazadla na pás, proskenovat, odevzdat vstupní formulář a je hotovo. Jak jsme usoudili, byla to BIO kontrola. Uviděla jsem východ, vzala svoje věci a šla k východu. Otevřely se dveře, ale najednou jsem uslyšela: „STOP“. Zastavila jsem se a koukala co se děje. Viděla jsem psa, jak mi očuchává příruční zavazadlo, ale potom se otočil a odešel. „Můžete jít“, řekl psovod. Prošli jsme do haly na území Nového Zélandu a já si vzpomněla, že v příručním zavazadle jsem měla banány, které jsme s Kád'ou snědli v Bangkoku.

Ted' najít vnitrostátní odlety a máme za sebou největší přesun na této cestě.

Našli jsme ukazatel, kde bylo napsáno - 650 m po zelené lince. Tak jsme to našli, ale náš let se bude odbavovat až za dvacet pět minut. Domluvili jsme se, že najdeme kuřácký koutek a Radek zůstane u zavazadel (kuřácké prostory jsou většinou někde vzadu).

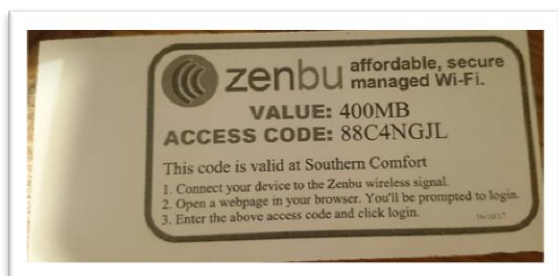
Po návratu jsme se šli odbavit, znovu na osobní kontrolu. Největší a pro nás nejhorší osobní kontrola. Všichni sundat boty, Kád'ovi

zkoumali příruční zavazadlo a Radek prohlásil: „To je na žalobu, máme za sebou dvě osobní kontroly, ale tahle je nejhorší.“ No děs.

Tak po čtvrté do vzduchu během několika hodin. Usnula jsem a vzbudila se skoro před přistáním.

Po přiletu jsme šli pro kufry a tam na nás čekal pán s cedulí Mr. Kaderabek. Hned jsme se k němu přihlásili, aby o nás věděl. Dojeli nám kufry a šli jsme za pánem k autu. Pán se divil, kde máme to malé dítě, když v požadavku byla psaná dětská autosedačka. Omluvili jsme se za překladatelskou chybu.

Do kufru auta jsme dali zavazadla a pán nám řekl, že si máme sednout. Jenže Jeff, jako Evropan, si šel sednout u nás jako spolujezdec, na Novém Zélandu jako řidič. A tak jsme se začali smát. Jeffovi to došlo a s úsměvem obešel auto a sedl si, tam kam měl. Odjíždíme z letiště k našemu prvnímu ubytování na Novém Zélandu, kde strávíme dvě noci. Na recepci nás paní už očekávala. Dostali jsme klíče od apartmánu s číslem 15 a šest papírových karet na připojení k místní WiFi. Šli jsme se ubytovat (apartmán měl kuchyň společně s obývacím pokojem, koupelnu s WC a dvě ložnice). Radek po uvaření kávy zahlásil, že má skoro vybitý mobil. Kád'a vyndal redukci,

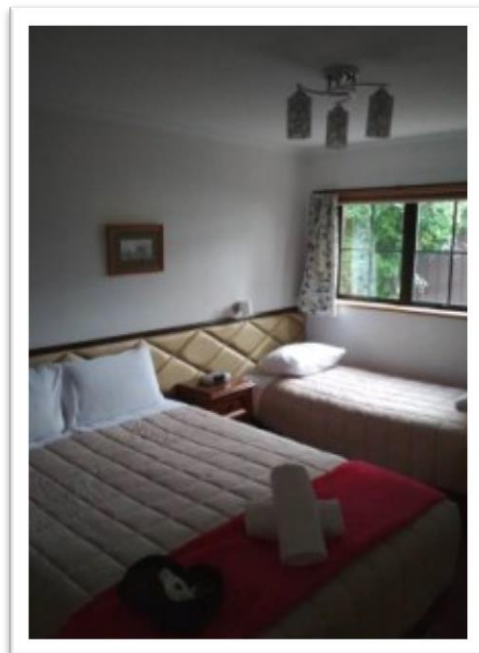
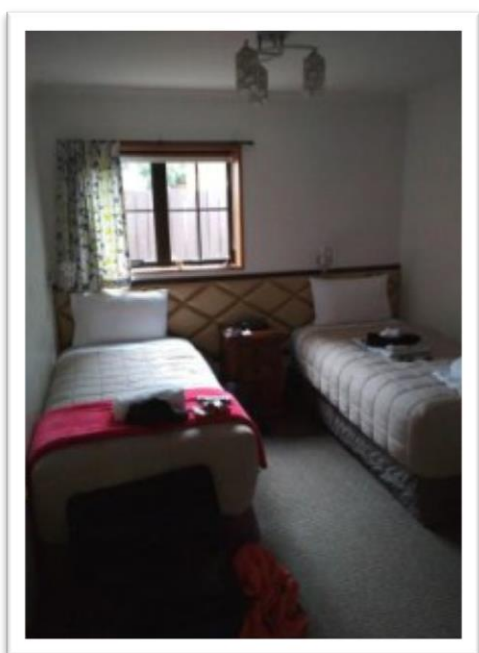

ale po chvíli jsme zjistili, že je na nic. Tak se Jeff šel zeptat na recepci, jestli není na půjčení redukce. Recepční nám půjčila svoji nabíječku. Asi nejsme první ani poslední, kdo s

tím má tady problém.

Postupně jsme se vystřídali v koupelně a snažili se připojit na net, abychom kontaktovali Českou republiku, že jsme v pořádku a ubytovaní.

Potom, co jsme se všichni vykoupli, domluvili jsme se, že se půjdeme projít do okolí a koupit si něco k jídlu. Malá procházka po ulicích nám přišla vhod. Na zpáteční cestě jsme se zastavili v Burger King na místní hamburger. Jídlo si dáváme v restauraci a díváme se při tom na televizi, kde dávají místní sport - ragby. Vracíme se zpět a jdeme spát okolo 22:30 hodin. Unavení po cestě a osobních kontrolách, ale plni dojmů a zážitků.

Den čtvrtý Christchurch (18.10.2017)

Všichni jsme se konečně vyspali ve vodorovné poloze do růžova. Já jsem se probudila okolo sedmé hodiny, ještě dřív, než začal zvonit budík. Moc se mi nechtělo vstávat a tak jsem se otočila na druhý bok a zavřela oči. Za chvíli začal zvonit budík a tak jsem vstala. Šla jsem do kuchyně a na kuchyňské lince ležel vzkaz: „Je 6:45 a jdeme s Jeffem pro snídani a podívat se po okolí“.

Kád'a pomalu otevíral oči. Udělali jsme si kávu. Kluci za chvíli přišli a přinesli dvacet vajec, toustový chléb a vaničku se sýrem.

„Máme olej, udělám míchaná vejíčka“, zeptal se Radek.

„Ne, nemáme“.

„Hm“, řekl.

„Tak je udělej natvrdo, voda tady je“, řekl Kád'a.

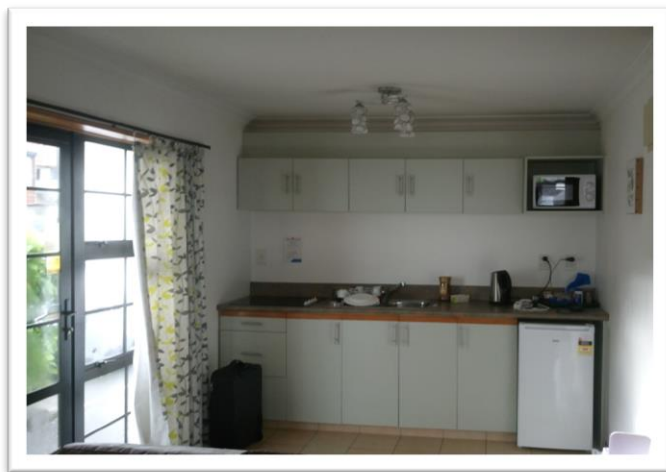
Radek našel hrnec, napustil ho vodou a zapnul sklokeramickou desku.

„A kolik chcete vejíček ? Já si dám dvě“, řekl Radek.

„Já taky dvě.“

„Mě budou taky stačit.“

A tak naše první snídane byla vařená vejíčka s toustovým chlebem a mazacím sýrem. U snídane jsme se domluvili, že se půjdeme podívat do centra. Vycházeli jsme kolem desáté dopoledne.

Radek s Jeffem nás vedli do centra města okolo obchodu, kde byli ráno pro snídani. Šli jsme teda za nimi, až jsme narazili na kruhák, uprostřed něhož byla věž s hodinami.

Šli jsme dál, a když jsme přecházeli ulici, všimli jsme si domu, kde byli namalované tři pusy (Peterborough Street). Přišli jsme k

obchodu, kde ráno byli kluci. Naproti obchodu bylo kasino a před ním stáli

čtyři sochy v podobě dinosaurů.

Šli jsme dál, až jsme přišli k řece Avon.

Podél řeky byly rozbořené domy. Přišli jsme k mostu před řeku, vešli na něj. Z mostu byl vidět malý

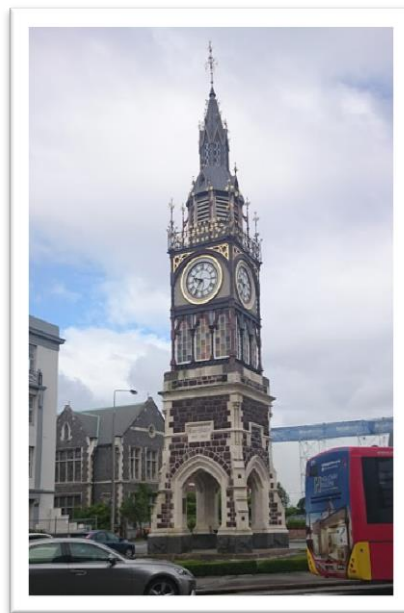
domek a všichni jsme pronesli: „Čapí hnízdo“.

(Sklenný pavilon-Gregor Kregar, při dopadu slunce cihly svítí).

Přešli jsme přes most a na jeho konci jsme skoro procházeli stavenišťem.

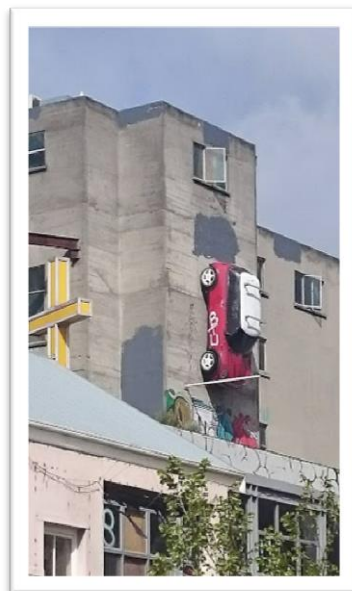
Šli jsme asi dvě minuty a byli na Cathedral Square. Zde se nachází rozbořený kostel, který se při zemětřesení v roce 2011 zřítíl. Nachází se zde také železná socha, jak ji místní přezdívají zmrzlinový kornout.

Pokračovali jsme po naší poznávací procházce po městě, kde skoro na každém rohu na nás čekalo nějaké umělecké překvapení v podobách maleb na stěnách, nebo auta na zdi. Šli jsme dál, abychom viděli co nejvíce z tohoto města. Okolo místního obecního úřadu, až k Art Galerii.

Před Galerií je park a tam stojí černý býk na klavíru a vedle něj ukazatel, který ukazuje různé zajímavé

památky z celého světa. Pro mě byl nejzajímavější ukazatel Mona Lisa 19060 km (museum Louvre, Paříž), a podle tohoto

ukazatele jsem odhadovala, jak je asi daleko naše vlast Česká republika.

Když jsem přešla na druhou stranu ulice a otočila se zpět na Galerii, uviděla jsem na střeše Galerie chodící ruku s obličejem. Velice zajímavé pojetí, jak upozornit, kde se Art Galerie nachází. Tato ruka je vidět i o několik ulic dál od Galerie.

Ještě jsme měli energii, a tak jsme si vzali mapu a rozhodli se, že se půjdeme podívat do Hagley parku. Hagley park se skládá z několika částí. Jedna část

slouží k odpočinku, další část je botanická zahrada a jiná část je

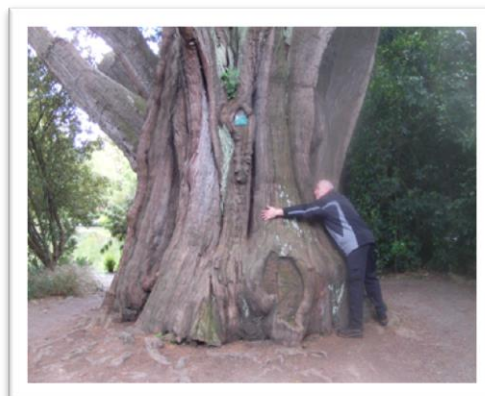

určená školám, které se nachází v blízkosti parku. Při procházce v parku jsme šli okolo Victoria jezera. Zde se pořádaly závody jachet na dálkové ovládání. Závodníkům bylo asi od šedesáti let a více. Obešli jsme jezero a vešli

jsme do Botanické zahrady. Chodili jsme od stromu ke stromu a koukali jsme, na cedulky odkud jsou a co je to za druh stromu. Bylo jich bezpočet, malých, velkých, různých odrůd a barev. Radek se

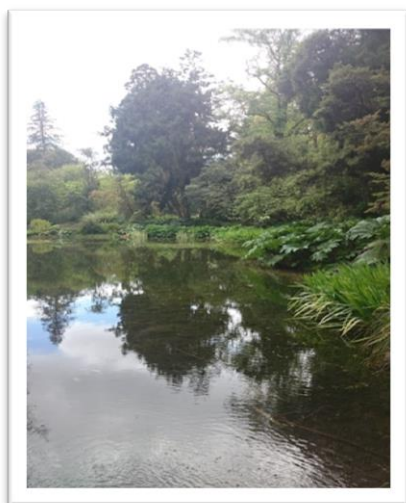

snažil jeden obejmout, ale nějak mu to nešlo. Uznal, že je na něj krátký.

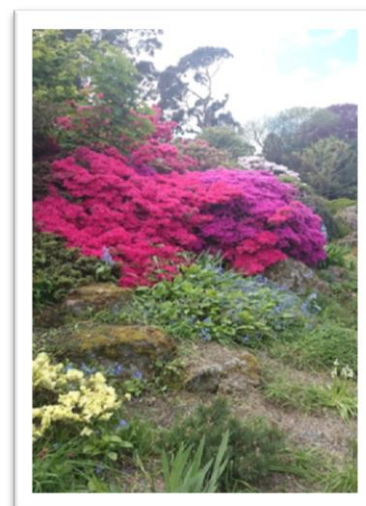
Našli jsme odbočku, která ukazovala směr Garden New Zealand. Zde bylo

vidět několik druhů místní flóry. Jejich národní symbol kapradí. Malé,

velké, úzké nebo široké listy různých druhů kapradin. Některé byli i přes dva metry vysoké.

Na zahradu New Zealand navazovala Garden Rock, kde byly nádherně rozkvetlé Azalky různých barev

a rozpětí. Nemohli jsme odtrhnout oči od té krásy. A ta vůně.

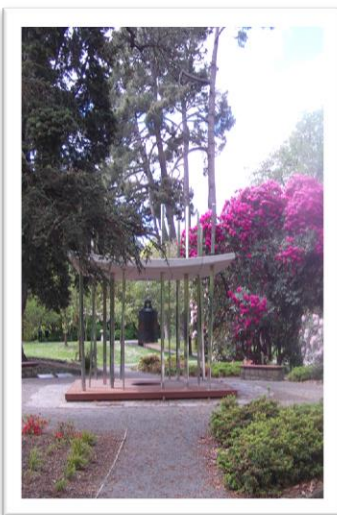
Po cestě k Garden Rose jsme se zastavili u zvonu, který je věnován lidem, kteří bojují za mír na světě. Pokračovali jsme po cestě, až k Garden Rose. Jelikož tady začínalo jaro, tak zde nic nekvetlo, ale uprostřed byly sluneční hodiny.

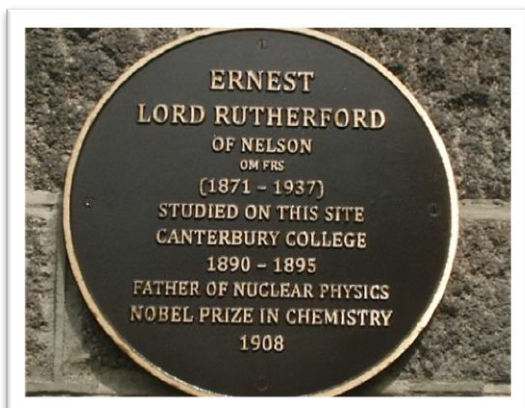
Vedle této zahrady se nachází skleník. Vešli jsme do něj, a hned se nám spravila chuť.

Rozkvetlé květiny, které ani neznám, banánovníky a jiné kytky. Přední a druhá část skleníku také slouží k odpočinku, ale na každé lavičce někdo seděl, tak jsme atmosféru nasávali za chůze.

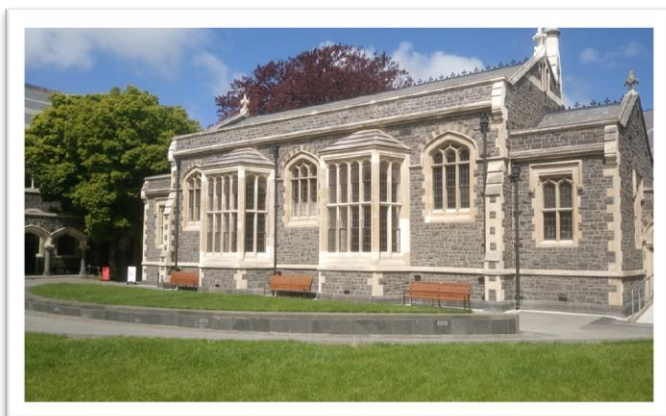
Třetí část skleníku je věnována masožravým rostlinám a bezpočet orchidejí. Po této kráse jsme vyšli ven ze zahrady zpět do Hagley parku a po cestě jsme z něho vyšli u Canterbury muzea.

Nás ale zaujala budova naproti nám. Přešli jsme na druhou stranu a šli jsme se podívat, co je to za budovu.

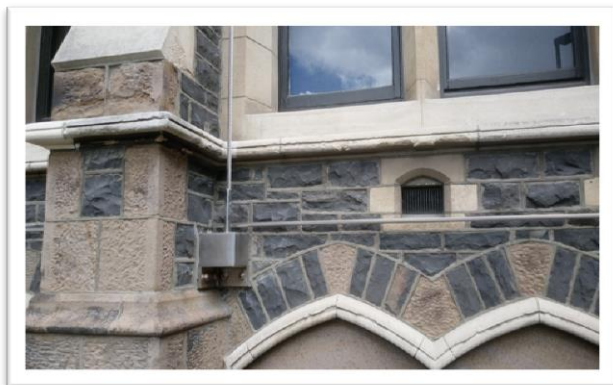
Na budově je nápis Arts center na ceduli, že zde studoval Ernest Rutherford (nositel Nobelovy ceny za chemii). Vešli jsme dovnitř a řekla jsem: „A kde je Harry Potter.“ Rozhlídli jsme se a zjistili, že jsme na prvním nádvoří. Uviděli

j jsme otevřené dveře a tak vydali se podívat dovnitř. U vchodu nás zaujala cedule. Zákaz vstupu s jídlem, pitím a v botách na podpatku. Uvnitř je obrovský sál, který slouží pro hudební koncerty, přednášky a jiné akce. Když

j jsme vcházeli na druhé nádvoří, objevili jsme sochu chodícího člověka od Antony Gormley. Pak jsme se šli podívat na druhé nádvoří, které se z části stále opravuje po zemětřesení. Vešli jsme do budovy, ale nic nás neoslovilo, tak jsme vyšli ven. Budovy jsou zpevněné ocelovými lany, což bylo pro kluky

zajímavější.

Kluci ještě okukovali budovu z venku a přemýšleli, jak ty ocelová

lana můžou držet tu budovu pohromadě (Arts Centre se skládá z několika budov, od roku 2017 slouží znovu jako univerzita. Stále se opravují po zemětřesení).

Už jsme byli dost unavení, a tak jsme se vraceli zpět k obchodu, kde ráno kluci kupovali snídani. Po cestě jsme se zastavili v pekárně a koupili chléb. Pak jsme se zastavili v tom obchodě, který je i bufet. Všichni jsme si objednali Fish

& chips. Pánové chtěli pivo, ale moc se netrefili. Bylo totiž zázvorové. Koupili jsme ještě redukci na zásuvku. Došli jsme zpět na motel a na recepci jsme si vybrali pohled, že ho pošleme do České republiky. Byli jsme zvědaví, jak dlouho poletí k nám. Ale poštovní známka není. No nic, alespoň že je pohled. Po kávě jsme se šli podívat do supermarketu. Kád'a s Jeffem sháněli SIM kartu a já s Radem jsme koukali na potraviny. Radek na mě volal: „Pojď se podívat.“ A ukazoval mi Žatecký Gus. Kluci SIM kartu nesehnali, tak jsme se vrátili zpět. Celý zbytek večera jsme si podívali o zážitcích a dojmech města Christchurch a snažíme se připojit na WiFi. (Člověk bude doufat, aby toto město nepostihlo další ničivé zemětřesení, a nebylo znovu vše to krásné zničeno.)

Den pátý Obytný vůz (19.10.2017)

U povídání o našich toulkách po městě, se snažíme pořád připojit na WiFi. Alespoň poslat nějaké fotky na Facebook a něco na webové stránky. Okolo jedné ráno to vzdáváme a jdeme spát. Ráno vstáváme brzo.

Vstala jsem okolo půl sedmé ráno, Kád'a je ještě zabořen v peřinách. Radek spí v obývacím pokoji, ale jen na půl oka. Jakmile jsem otevřela dveře, hned vstává a jde postavit na kávu. Poslední snídane v normálním prostředí.

Po snídani šel Jeff na recepci, aby zavolal na firmu, kde máme zamluvené vozidlo. Ta mu oznámila, že pro nás nemá žádný volný vůz, který by nás odvezl k nim. Zavolal proto na Shuttle (osobní taxi s odvozem zavazadel).

Jeff se vrátil a říkal: „Taxi tady bude do pěti minut.“ Jen co to dořekl, bylo přistavené vozidlo. Hm, těch pět minut rychle uteklo. Ještě zabalit poslední věci do zavazadel a hurá pro obytník.

Shuttle nás dovezlo na adresu půjčovny a kluci šli do kanceláře vyřizovat potřebné papíry. Radek s Jeffem museli předložit mezinárodní řidičák, dostali poučení o vozidle.

Vyšli k autu a paní jim ukazovala, kde se dopouští voda, kde se vypouští, kde je bomba s plynem, jak se rozestele postel atd. Celou dobu čekám u výjezdu z půjčovny, hlídám zavazadla a opaluju se.

Po ukázkách, kontrole vozidla, dostáváme klíče a nosíme si zavazadla do obytníku. Dali jsme si kávu a Radek se zeptal paní na cestu.

Paní s ním jde ven před půjčovnu a ukazuje mu cestu. Stojíme před půjčovnou a paní nám ukazuje doprava. Radek ji ukazuje, že hned se dá doprava. Paní se směje a vysvětluje Radkovi, že tady se jezdí vlevo a ne vpravo jako v Evropě. Radek ji ukázal, že si usekne pravou ruku, aby to nesplet. Paní se smála ještě víc.

Tak vyrážíme okolo 10:45 a.m. na naše dobrodružství po Novém Zélandu.

„Hlavně vlevo, vlevo,“ křičí Radek a všichni se tomu smějeme.

Projíždíme prvním kruhovým objezdem a Radek křičí „Mám za sebou první kruhový objezd.“ Všichni se smějeme, až skoro brečíme smíchy. „Jo moje první křižovatka, hlavně vlevo,“ křičí Radek s úsměvem. Projíždíme městem a podle mapy hledáme silnici směr Kaikoura a supermarket, kde koupíme naše první zásoby.

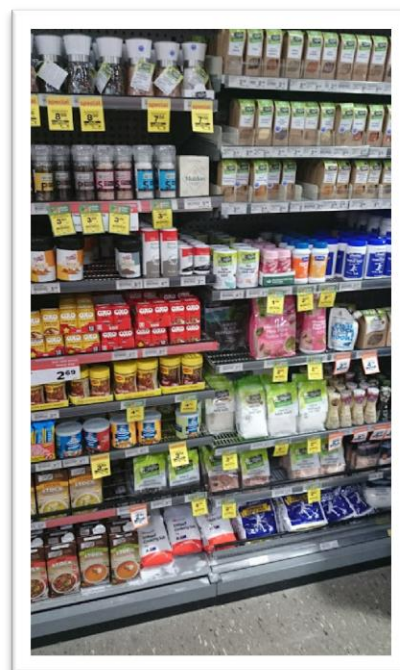
Našli jsme supermarket a teď ještě zaparkovat. Na první pokus to nevyšlo, tak si dáme další kolečko.

Druhý pokus vyšel. Stojíme sice dál, ale hlavně že je

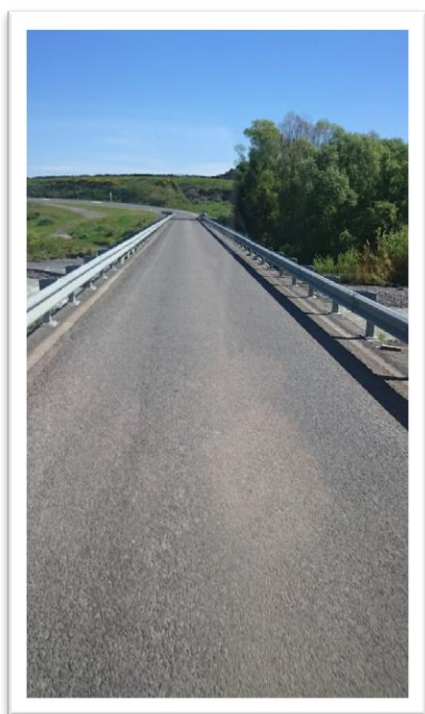
zaparkováno. A teď všechno koupit. Vcházíme do supermarketu (u nás jako nějaká Metropole) a první, co hledáme je telefonní operátor.

Kád'a s Jeffem koupili sim kartu za 49,90 NZD, kde bylo k dispozici 3 GB internetu, sms a volání zdarma. Kluci se v obchodě domluvili, že se připlatí 19,90 NZD a budeme mít o 1 GB internetu více. Po nákupu sim karty jsme šli koupit jídlo. V supermarketu jsme koukali a přemýšleli,

kdy bude další zastávka na nákup potravin. Nevěděli jsme, a tak jsme

toho koupili dost. Za celý nákup jsme zaplatili 78 NZD (500g másla za 4 NZD, toustový chléb za 1 NZD, fazole v tomatové omáčce za 0,78 NZD a další potraviny). Nákup se uklidil a vyjeli jsme směr Kaikoura. Při cestě do Kaikoury byli vidět stáda krav, ovcí, koně, lamy a jiná chovná zvířata. Všude kolem nás ta nádherná zeleň, až jsme zapomněli odbočit. Ale po chvíli se na to přišlo a tak jsme se vrátili o půl kilometru zpět. No co i chybička se někdy vloudí. Radek řídil, Jeff navigoval, Kád'a fotil, co se dalo. A já jsem koukala z okna. Přejezdy přes mosty byly pro Radka s Jeffem vždycky oříšek, protože museli pozorně sledovat značky, které jim říkaly, kdo má přednost na mostě (tady jsou mosty pouze pro jeden pruh a buď máte přednost, nebo musíte počkat, až proti jedoucí vozidlo přejede). Některé řeky byly jako potůčky, jiné řeky byly vyschlé. Klikatá silnice, stoupání do kopců a zase sjezd z kopců. Chvilku po rovině a zase kopce. Na chvilku zastavit, protáhnout kosti, projít se, udělat pár fotek a zase nasedat a jed dál.

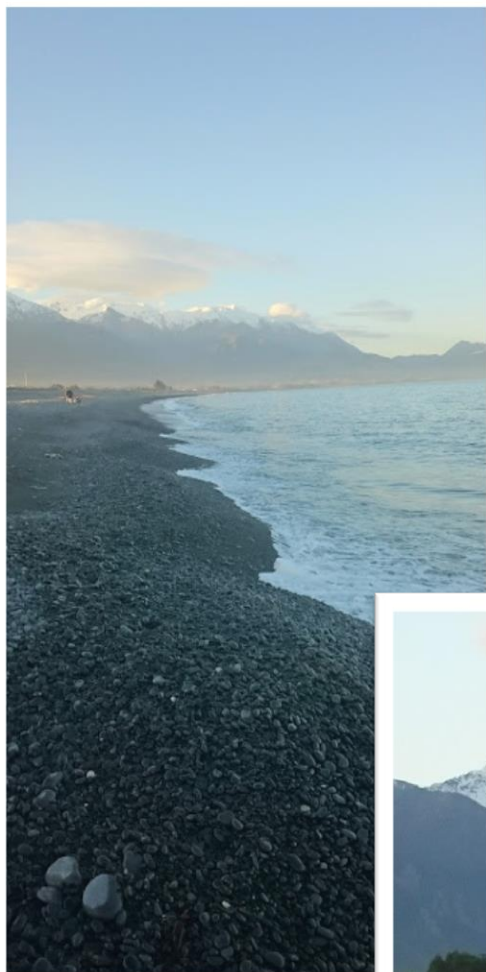

Najednou jsme po pravé straně viděli hodně vody. Jeff se kouknul do mapy a oznámil nám, že za chvíli budeme v našem cíli. Uviděli jsme velké kopce a na špičkách hor ležel ještě sníh. „Tak to jsou Jižní Alpy,“ řekl Kád'a. Vjeli jsme do města Kaikoura a hledali jsme místo, kde bychom zaparkovali Donko (domek na kolech). Na

konec jsme zaparkovali v Top 10 Holiday Park. Dostali jsme místo s číslem

31 a pánové se poprvé připojovali na elektřinu. Trvalo to trochu déle,

protože stáli jinak a kabel byl krátký. Zapojeno a jdeme se podívat k oceánu. Jeff šel moc blízko a oceán mu dal pusu. Mokrý bota, to je dobrý.

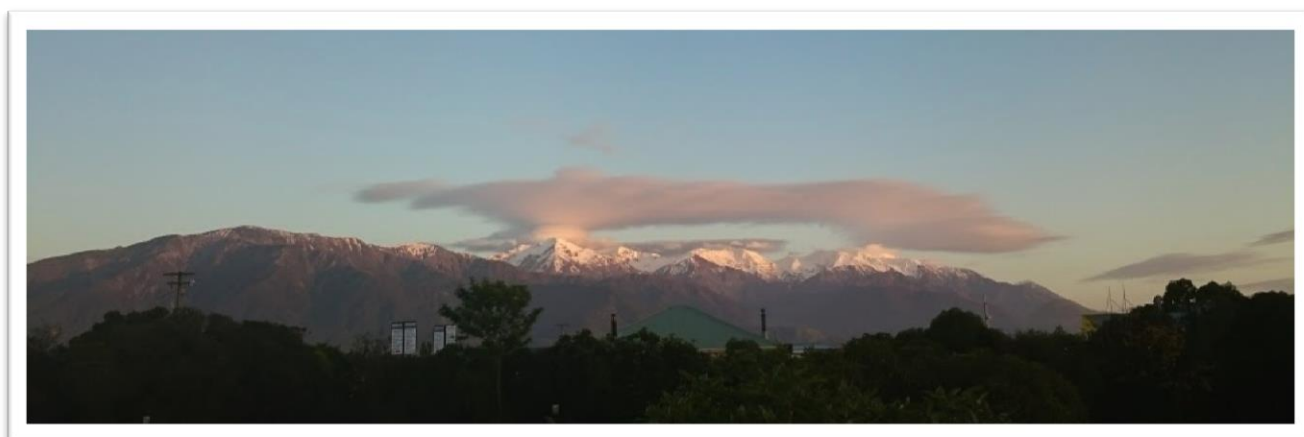
Došli jsme až k vlakovému nádraží, tam jsme se otočili a šli zpět do kempu. Jeff se zastavil ještě pro večeři.

A vykoupat, pomodlit a spát.

Den šestý Chvilku na Tichém oceánu (20.10.2017)

Všichni jsme vstali okolo 6:30 a.m.. Dali jsme si kávu a koukali na

ranní slunce, jak se opírá do hor.

Kád'a se ještě dělil o snídani s místním kačerem a přemýšlel, kde sežene knedlíky a zelí. Po chvíli zjistil, že trouba v Donku je malá, a tak kačera nechal na živu.

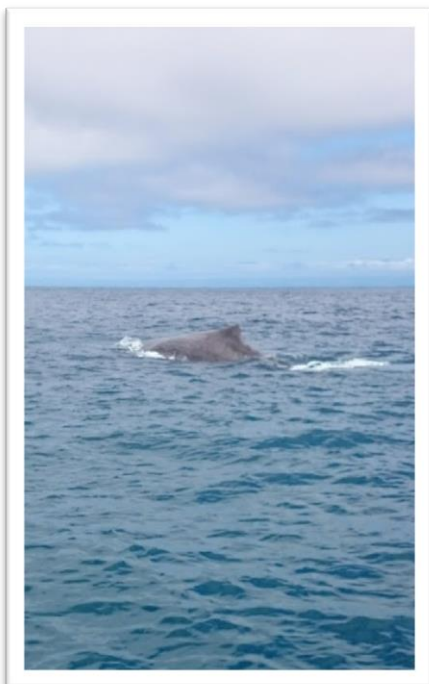
Po ranních úkonech jsme nastartovali Donko a odjíždíme z kempu do centra velryb. V prodejně jsme koupili lístek a šli jsme čekat do kavárny.

V 10:00 a.m. byl briefing a pánové si vzpomněli na neděli. Tady nám ale pouštěli televizi, kde jsme se dozvěděli o životě racků. V 10:30 a.m. byl odjezd na loď.

Přístav není dokončen a my nastupujeme na loď a vyplouváme, směr velryby. Na lodi to pěkně houpalo, ale Radkovi je to jedno a usnul. Asi netrpí mořskou nemocí.

Čekáme a čekáme. Čekání nám vyplňují ukázkami velryb.

Kapitán ztlumuje motory a otevírají se dveře a všichni jdeme na palubu. Hodně fouká, ale nikomu to nevadí a koukají, kde je velryba. Vidím jenom oceán, až mi ukazuje jeden z posádky hřbet velryby. Opravdu, velryba.

A ukáže se v celé kráse? Ale raději nám po chvíli zamávala zadní ploutví a rychle se schovat do bezpečí. Už jste toho prý viděli dost a já chci mít klid.

Potom kapitán s lodí odjel. Jeli jsme k pobřeží podívat se na lachtany (které mi ukazoval turista, kde jsou) a na zpáteční cestě jsme viděli hejno delfínů, kteří pořád pod lodí podplouvali a ukazovali se nám v celé své kráse. Celý výlet byl překrásný a

nepopsatelný. Krása, krása a zase krása. Něco, co se nedá popsat. Po návratu z lodi jsme ještě zavítali do suvenýrů, kde jsme zakoupili pohledy a posílali je domů.

Z Kaikoury odjíždíme v 2:10 p.m.. Po cestě pánové zabloudili, protože se městem nemělo projíždět, ale objíždět. No stalo se.

Poprvé jsme tankovali, a jelikož jsme měli hlad, tak jsme se zastavili u vousatého pána (KFC) a koupili si kýbl. Kýbl byl jiný než u nás (16 ks kuřete, 1,5 litru coly, 2 ks cca 250g bramborová kaše, 250g salát

Coleslaw, 2 krát hranolky) kousky kuřat byli obalené v těstíčku. Za tmy jsme dojeli do Geraldine a hledáme místo, kde budeme spát. Ptali jsme se na hotelu, kde se tady dá parkovat zdarma a paní nám poradila někde v parku. Do parku a z parku, tak se Radek šel zeptat rukama nohama k benzínové pumpě. Pumpař nám řekl, že je zákaz přespávat v obytném voze u čerpacích stanic a tak nám poradil ulici. V té ulici byl kemp Top 10 a tak jsme vyjeli z města a vrátili se na silnici, odkud jsme přijeli. Našli jsme místo a sjeli za zatáčkou na polní cestu. Kluci zaparkovali kousek od lesa a koukali, zda tu není napsáno No Camp. Není. Je tu otevřené ohniště. Pánové zaparkovali kousek od křižovatky.

Dojedli jsme KFC, udělali si noční kávu a povídali o dnešním výletě. No snad nedostaneme pokutu za špatné parkování.

Nejde mi moc usnout, protože slyším auta, která jezdí po hlavní silnici, a ještě vidím od nich světla. Perfektní zaparkování, jenom doufám, že nedostaneme přes noc pokutu za stěrač.

Den sedmý Mount Cook-jihní Alpy (21.10.2017)

V noci jsem se probudila, pánové pěkně chrápali. Musela jsem si na chvíli sednout, protože mě bolela záda. Chvilku jsem seděla a pozorovala přes záclonku světla od projíždějících aut. Ještě si na chvíli lehnout a usnout.

Ráno byl první vzhůru Radek. Já jsem přelezla Kád'u, který měl ještě zavřené oči, ale vnímal a za chvilku vstal. Poslední vstával Jeff. Tak udělat ještě snídani a hurá dál. No, mělo to ale malý háček, nešel plyn. Vyšli z Donku a první co viděli, bylo jiné obytné auto, takže jsme nebyli jediní, kdo hledal místo na nocleh mimo kemp. Pozdravili jsme sousedy a šli pustit plynovou bombu. Trvalo to, ale podařilo se to. Po pěti minutách dávám konec na plameny.

Po snídani a ranních rituálech vyjíždíme směr Mount Cook (nejvyšší hora NZ). Počasí je nic moc. Zataženo, nevlídno, jednoduše na nic. Místním kravám a ovcím je to jedno, pořád se cpou.

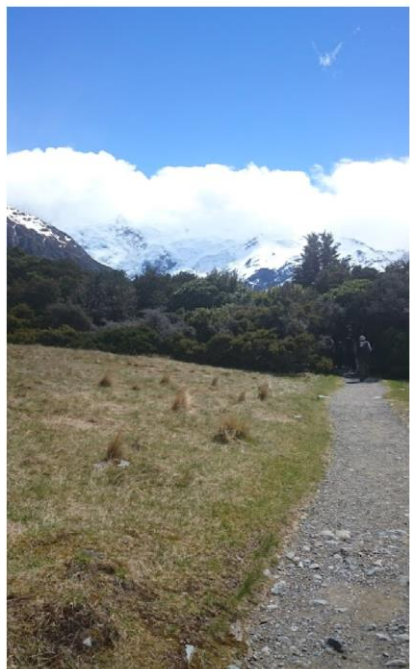
Přijíždíme k prvnímu jezeru a počasí se začíná umoudřovat. Jediné, co Kád'u u jezera zaujalo, byla kostra od ryby se slovy „Někdo nám snědl oběd“.

Tak pár fotek a jede se dál k dalšímu jezeru.

Sluníčko začíná pěkně hřát a my doufáme, že to vydrží po zbytek dne. Asi būžek

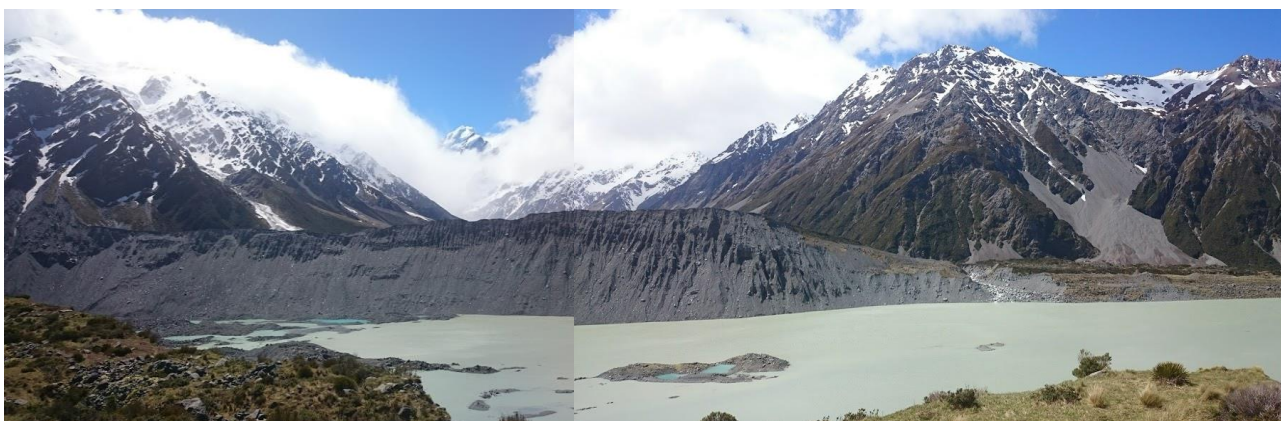
turistů nás má rád. Malá zastávka u jezera Pukaki , které je obklopeno horami, kde ještě leží sníh. Uděláme si fotky a jedeme dál. Okolo půl jedné odpoledne přijíždíme na parkoviště. Zabalíme si pár nezbytností a vyrážíme do hor.

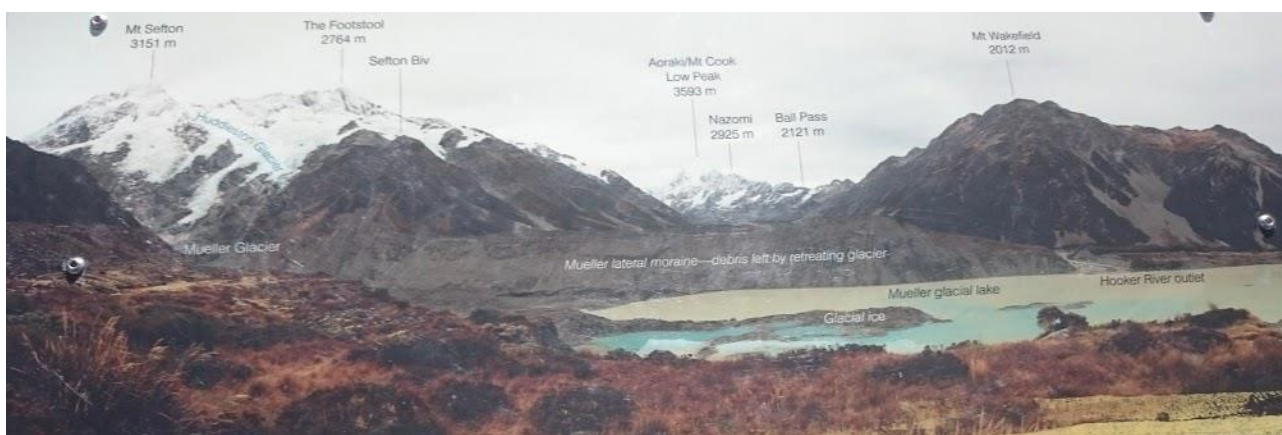
U rozcestníku jsme si vybrali vyhlídku Kea Point, asi hodina cesty. A tak jsme se vydali po stezce. Rozhlíželi jsme se kolem sebe a pokukovali na hory, které byli dokola. Před námi šla skupinka japonských turistů, s kterou jsme se později střídali o prvenství v chůzi po stezce k vyhlídce. Cesta byla rozmanitá jak na okolí, tak i po čem jsme šli.

Sluníčko tak hřálo, až nám začalo být docela horko. Někdo si i sundal bundu, někdo ji jenom rozepnul.

(Člověk se pořád učí, i když jde jenom o focení)

Na vyhlídku jsme došli ve tři čtvrtě na dvě. Udělali jsme si několik fotografií a chtěli se jít podívat po stezce dál, ale nešlo to. Kád'a chvíli koukal do itineráře, ale bohužel dál to nikam nevedlo (několik měsíců před naším příjezdem spadla lavina a zatarasila stezku). Dali jsme si kávu z termosky a na chvíli si sedli. Kád'a pořád koukal na stezku a kroutil hlavou.

Na zpáteční cestě to pěkně dunělo, každý se otáčel. Znělo to, jako když padá velká lavina. Pořád jsem se otáčela, zda něco neuvidím. Dunění bylo pěkně slyšet, ale nebylo nic vidět. O půl čtvrté opouštíme parkoviště směr Dunedin. Projíždíme okolo dalších jezer a vracíme se na silnici, ze které jsme zabočili na Mt Sefton. Po hodině cesty nám Radek řekl, že musíme najít benzinku. Přijeli jsme k benzince a Radek šáhl po

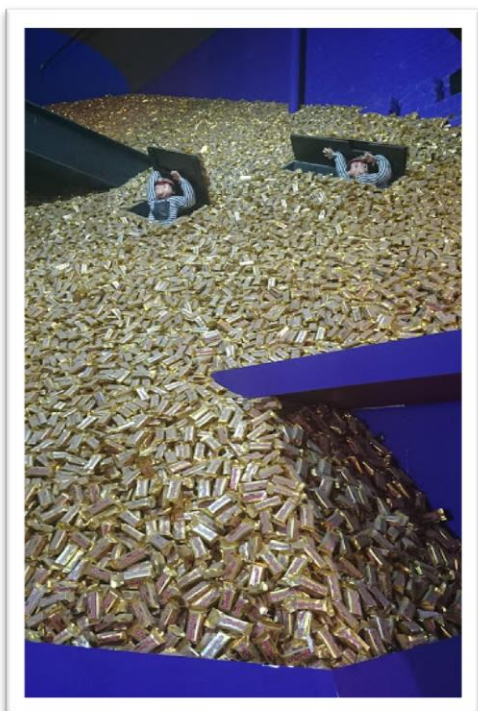
čerpací pistoli a nic. Zkoušel to znovu a znovu. Po chvíli přišla paní a ukazovala, že nejdřív musíme namačkat, za kolik ho budeme čerpat a až potom vzít čerpací pistoli a tankovat (připomnělo mi to Ukrajinu, tam nejdřív zaplat' a potom tankuj). No jiný kraj, jiné tankování paliva. S Jeffem jsme si ještě odskočili a vyrážíme dál.

Už je tma a my zastavujeme na krajnici. Uviděli jsme, jak tam stojí osobní auto, tak jsme zastavili kousek od něho. Na pravé straně máme silnici a na levé straně strouhu s kopečkem. Otevíráme dveře od Donka a vidíme ve strouze pohozené lahve od piva (na NZ nejsou zálohované) a nějaké odpadky. Všichni jdeme ven se projít podél strouhy a koukáme na ten nepořádek. Po protáhnutí kostí jdeme vařit večeři. Uvařili jsme boloňské špagety (Jeff a já). Dalo by se říci světové špagety: vaří Češi, olej-NZ, sýr-vyrobeno v NZ evropského typu, mleté maso-NZ, špagety-Austrálie, česnek-Čína, cibule-USA, omáčka na špagety-Itálie, no prostě mezinárodní Boloňské špagety. Nám to ale bylo úplně jedno.

Šli jsme spát dost brzo, nebo se alespoň natáhnout. Já jsem nemohla moc usnout, protože se do Donka opíral vítr a ještě ty auta. Stáli jsme hned u silnice, která vedla do našeho zítřejšího cíle. No snad zítra bude zase hezké počasí a já se konečně vyspím.

Den osmý Dunedin (22.10.2017)

Celou noc nám déšť bubnoval do střechy a ještě ty projíždějící auta. Po ranních úkolech odjíždíme okolo půl desáté do Dunedinu. Ve městě máme několik dnešních cílů. První cíl je čokoládovna Cadbury, kterou nacházíme po chvilce. Zaparkujeme a jdeme dovnitř.

Už při vstupu do továrny se každému milovníkovi čokolády zrychlí tep. U vstupu po levé straně je velký velikonoční zajíc, naproti němu je udělaná stěna z čokoládových tyčinek. Jdeme k pokladnám. A po zaplacení vstupu jdeme do muzea. U pokladny dostáváme ještě malou pozornost. Dostali jsme sáček, který

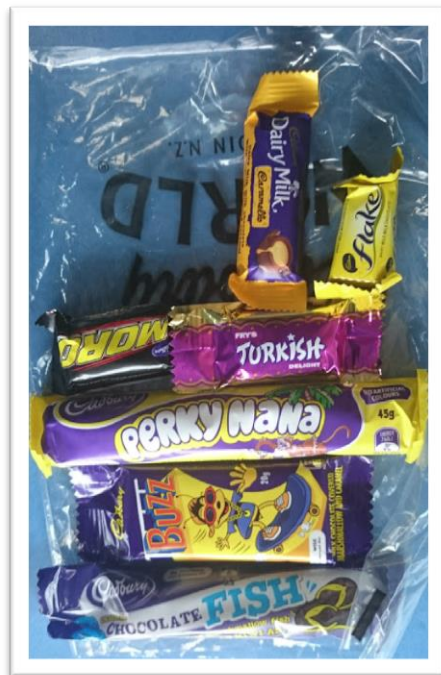
obsahoval
sedm druhů
výrobků, které
firma vyrábí.

Pak jsme se šli podívat do muzea.

V muzeu je na stěně malý rodokmen, kdo firmu založil a kolik lidí bylo ve vedení až po dnes.

Vedle zase kolik kakaových bobů se ročně spotřebuje a odkud se dovážejí.

V jiné místnosti jsou ve vitríně od založení továrny po dnešek obaly od čokolád, bonboniér a jiných čokoládových dobrot.

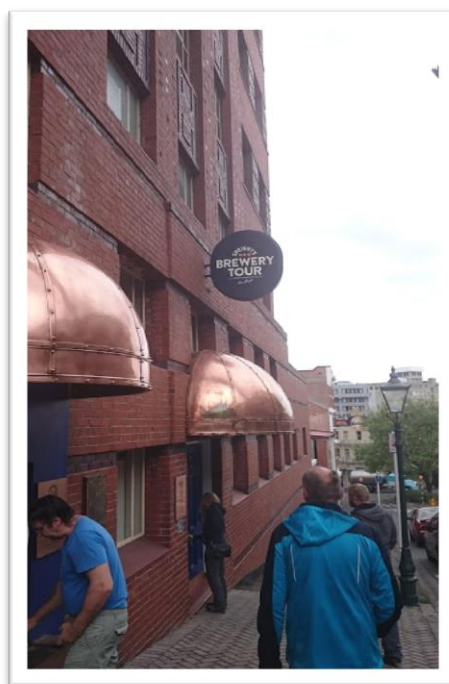
Ukázky miniatur dopravy, od koňských povozů až po dnešek. Muzeum končilo v

prodejně sladkostí, které si mohl každý podle libosti koupit. Něco

na mlsání a něco domů, jako suvenýr. To už záleželo na každém.

Po nákupu jsme jeli do místního pivovaru a podle plánu jsme ho měli navštívit. Zaparkovali jsme Donka a seběhli kopeček. Jenže bylo zamčeno a podle otevíracích hodin mělo být otevřeno. Jediné co nás těšilo, že jsme nebyli jediní turisté, co se chtěli podívat do pivovaru. I když jsme se zeptali v přilehlé restauraci, zda něco nevědí. Odešli jsme s nepořízenou. Tak alespoň malá procházka po okolí a znovu se vrátit k pivovaru. Ale pivovar si to nerozmyslel, a tak jsme se jeli podívat

na místní vlakové nádraží,
postavené z masivních
kamenných kvádrů ve
vlámském stylu a prý
nejfotografovanější
budova z venku i zevnitř na
NZ. Po té jsme se jeli
podívat na nejstrmější ulici

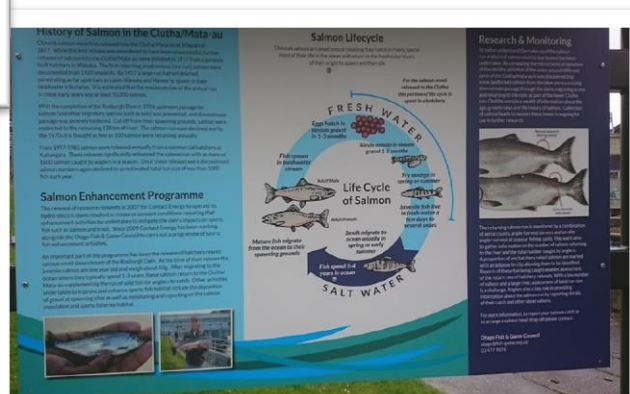
na světě Baldwin street. Kád'a s
Jeffem ji vyšli. Koukala jsem na
ně a stopovala čas. Pánové se k
nám vrátili po deseti minutách
trošku udýchaní, ale šťastný, že
to vyšli. Vydýchali se a po malém
občerstvení jsme si sedli do
Donka a pokračovali v našem
putování dál, směr Queenstown.
Okolo půl čtvrté jsme sjeli ze
silnice, protože jsme potřebovali na WC, tak Radek jel k odpočívadlu.

U odpočívadla byla řeka a na ní
je vodní elektrárna. Na ceduli
jsem se dočetla, že se zde
chovají lososi.
Po malé pauze nasedáme do
Donka, ale s jiným řidičem.

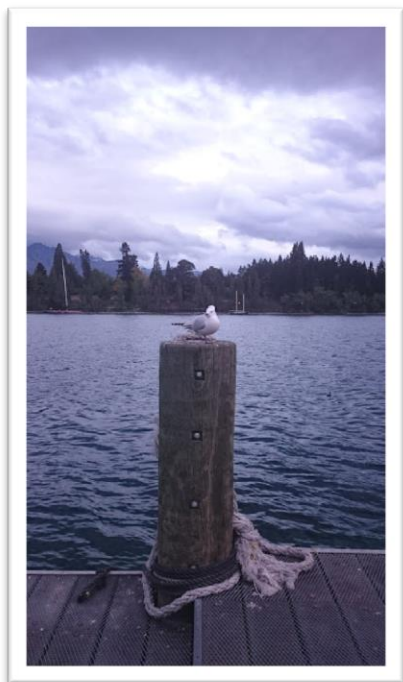
Poprvé za volant usednul Jeff.
Mírné zaváhání, skřípaní
převodovky a moje naříkání „Au,
au, chudák auto a moje uši“, ale
po chvíli to už bylo v pořádku (já
bych se ani nerozjela a

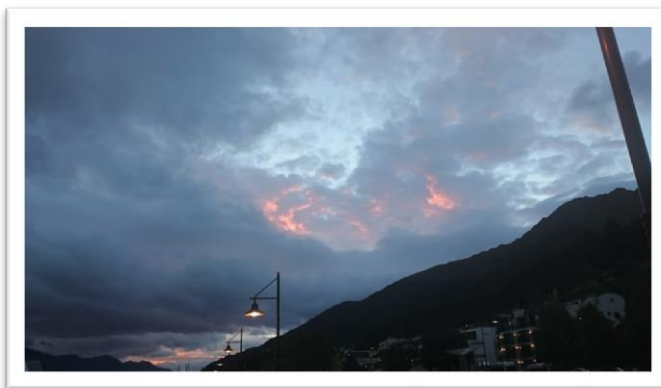
buzeruju).

Něco po sedmé hodině odpoledne přijíždíme do Queenstown. Tady se ani nesnažíme hledat nocleh u silnice a rovnou jedeme do kempu LakeView Holiday Park.

Je nám přiděleno místo 239, karty na připojení k netu a kód do sprch. Kluci se hned připojují k elektrice, a začíná debata, co bude s večerem. Vyhrála procházka po městě okolo jezera Wakatipu.

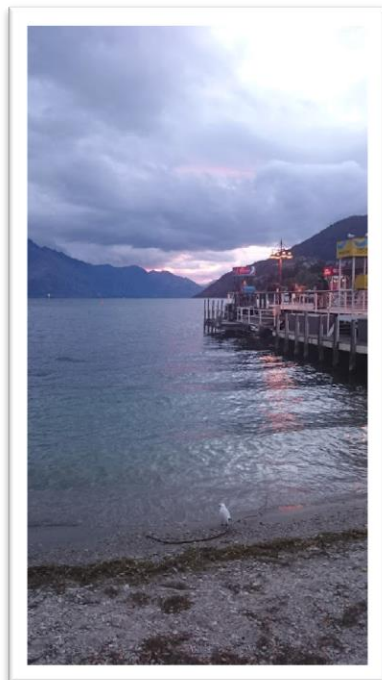

Prochá
zka po
mole,
západ
slunce,
rackové,
krásný
přístav

a ještě u břehu jezera hraje kluk na bubny a holka s kytarou do toho zpívá. No prostě super. Při zpáteční cestě jsme zašli do potravin a koupili si

pivo. Šest plechovek od pivovaru Speight's, který měl dnes zavřeno a jednu New Zealand. Pomalu jsme se vrátili do kempu a Jeff začal vařit. Udělal zapečené brambory s mletým masem. Mezi tím co Jeff vařil, jsme se chtěli připojit na WiFi, ale nic. Tak alespoň, že tady je vařící sprcha, která je po těch dnech paráda. Jdeme spát okolo jedné ráno.

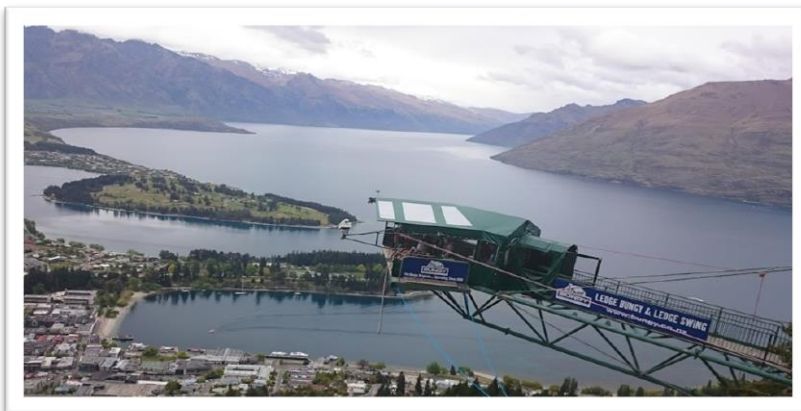

Den devátý Queenstown (23.10.2017)

Vstávala jsem okolo půl osmé. Radek už byl na nohou a umýval nádobí z večeře. Postavilo se na kávu a začala diskuse, v kolik hodin se půjde na Skyline. Jeff se mezi tím šel zeptat, proč nám nefungovala místní WiFi. Přišel s tím, že WiFi funguje jenom, když je otevřená recepce, a ještě člověk musí být v recepci. Takže jednoduše řečeno na nic. Poprvé jsme dopouštěli a vypouštěli vodu. Pak jsme šli na recepci si koupit lístky na Skyline, který nám den před tím nabízeli, ale ten byl ještě s Luge (vozítko na kolečkách) a to jsme odmítli.

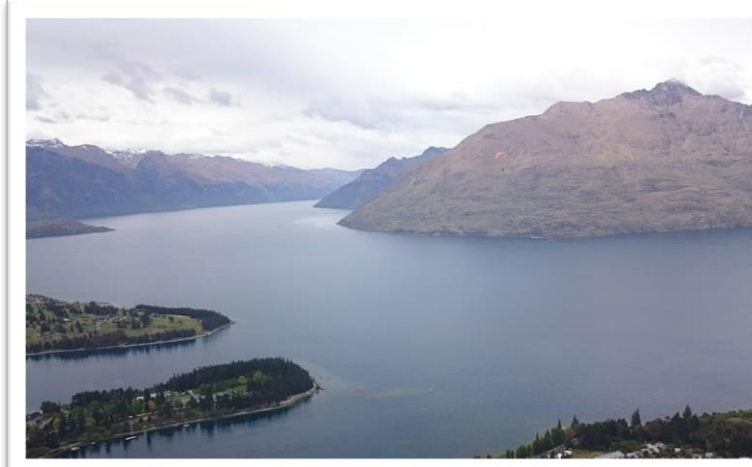

Došli jsme k lanovce Skyline a zakoupili si lístek. Při vstupu na lanovku jsme každý naskenovali lístek, pak jsme počkali na kabinku (některé jsou určené pro milovníky

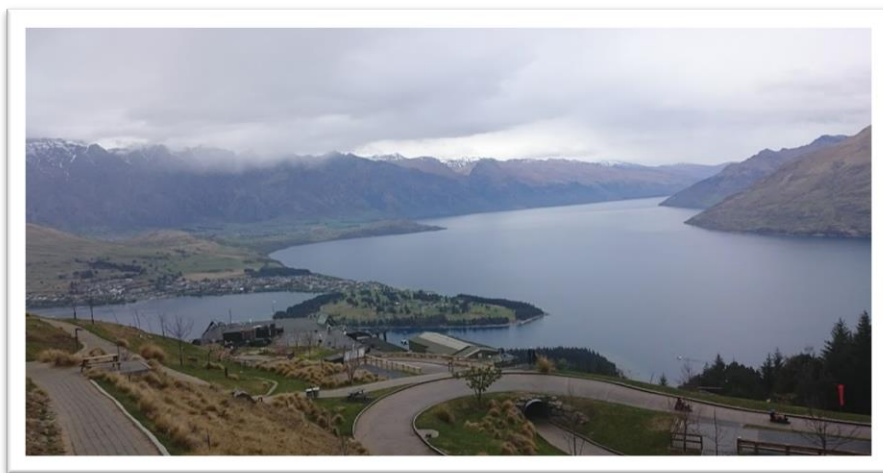

horských kol). A už se jede nahoru na vyhlídku. Z kabinky koukáme do okolí a ukazujeme, kde jsme asi spali a kde jsme včera chodili. A tak stoupáme výš a výš.

Bungee jumping? Ne, díky. A jsme na vyhlídce. Je tu pěkná zima, ale nám to

nevadí, protože ten výhled stojí za to. Chodíme po vyhlídce a kocháme se tím krásným výhledem, který nebere konce. Šli jsme se podívat i o kousek dál, až jsme došli ke startu vozítek Luge. Nejednou začalo pršet a tak jsme pomalu šli zpět k vyhlídce. Samozřejmě nesmí chybět rozcestník. Pánové, zkoumali cestu vozítek. Mokrá jsme vešli

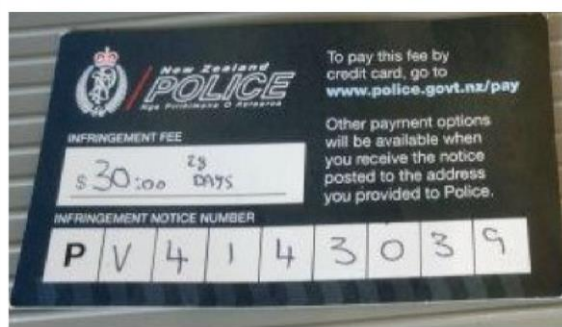
do kryté vyhlídky, kde je kavárna, prodejna suvenýrů a jiné. Na zdi jsme objevili mapu světa a po delším zkoumání jsme zjistili, že jsou to fazole.

Tak jsme udělali ještě pár fotek a dolů.

Ze Skyline jsme šli ještě do města najít Vodafone, abychom se zeptali, za jak dlouho nebude fungovat internet na naší SIMce. Asi jeden den.

Z Queenstownu vyrážíme směr Te Anau na setkání s Martinen Slívou, ale když jsme na místě, tak nám bohužel říká, že dnes nemá čas a že zítra se určitě setkáme. Tak natankujeme a koupíme něco k jídlu. Pánové si koupili v supermarketu Novozélandské pivo.

Jedeme dál směr Milford Sound. Zastavujeme u staré vlakové zastávky a za chvíli se pokračuje dál. Najednou za námi bliká majáček a Radek zajíždí ke kraji silnice, otevírá okno a říká policistovi, že mluví česky. Policista řekne „Oh my God.“ Jeff se ptá, co se stalo. Domluva rukama, nohama. Policista mu oznamuje, že překročil rychlost a chce vidět všechny doklady od auta (ty má Kád'a vzadu) a mezinárodní řidičák. Dostává pokutu ve výši 30 NZD (všude je tady maximum 100 km/hodině a Radek jel 108 km/hodině).

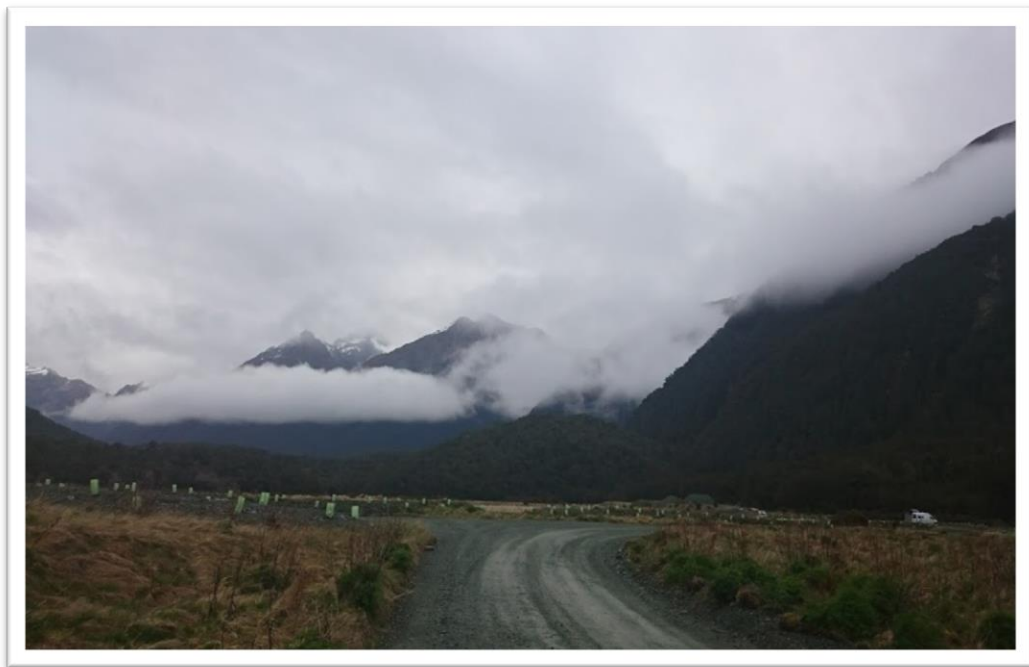
No chybička se vloudila, ale jedeme dál. Vjíždíme do Fiordlandu a hledáme místo, kde zaparkujeme Donka. Koukáme na cedule, až uvidíme ceduli s označením pro našeho Donka. A tak vjíždíme na cestu. Před námi je auto a studuje nějaké cedule, které jsou u vjezdu. Jeff se jde podívat na ceduli a vrací se, že na starosti tento kemp má DoC (Department of Conservation - odbor ministerstva zahraničí pro cestovní ruch) a bere formulář na vyplnění.

Odjedeme z vjezdu a nacházíme si místo pro Donka. Jeff se vrací zpět k vjezdu s penězi a vyplněným formulářem. Mezitím přišla hlídka a ptá se, zda máme zapláceno. Odpověděla jsem, že kolega i s penězi šel zpět k bráně. Hlídka mi řekla „Ok, ticket outside“.

„Ok“ odpověděla jsem a tiket dala za stěrač.

Radek dneska vařil. Nakrájel cibuli, dal ji na pánev a když byla skoro hotová, tak na ní dal párky, zbytek špaget a zbytek zapečených brambor. Nejrychlejší večeře. Co se v Donku najde a dá se rychle udělat. K večeři si pánové dali pivo.

Den desátý Mildford Sound (24.10.2017)

Vstávali jsme o půl sedmé, ranní káva, hygiena a odjezd o půl osmé směr Mildford Sound. Do Mildford Sound to máme ještě třicet pět kilometrů. Projíždíme lesem, který nám připomíná pána prstenů, občas potok a najednou tunel. Radek řekl „Novozélandská Blanka“(Tunel Homer je dlouhý 1207m, sekaný ručně). Vyjedeme z tunelu a otevře se nám nádherná krajina s horami, kde na vrcholcích leží sníh, a nížiny jsou zelené. Ze skal tečou malé vodopády. Neuvidíte zde ani krávu, ani ovci, jenom keře. Mraky se dotýkají hor, ale slunce se pokouší prodrat skrz mraky.

Přijíždíme na parkoviště a s Kád'ou běžíme koupit lístky. Přiběhli jsme do velké haly, kde bylo několik prodejců. Našli jsme Go Orange, který nám poradil Martin, ale na místě se dozvídáme, že je to na objednávku přes internet (no, na to, že nám nefunguje už třetí den, tak je to vtipný).

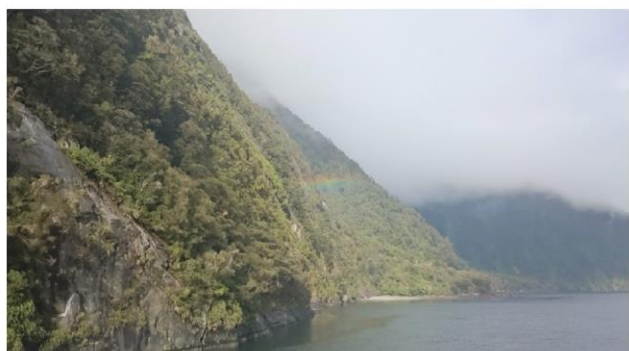
Koukli jsme s Kád'ou na sebe a jdeme to zkusit vedle. Tam máme štěstí a kupujeme nám lístky na výletní loď. Vracíme se zpět na parkoviště, kde zjišťuji, že jsem ztratila chobotničku (kamarádka Janina nám udělala každému pletenou chobotnici). Začali jsme ji hledat, ale nic. Asi se jí tady líbí a chce tu zůstat. No nic. Čekáme v přístavu na naši loď a přemýšlíme,

kterou pojedeme na výlet.

Nastupujeme na loď, asi pro dvě stě lidí, vyplouváme z přístavu něco málo po deváté ráno. Stojíme na horní palubě a koukáme po skalách. Je to neuvěřitelní zážitek, hlavně to, že na tak velké lodi je nás jen několik turistů a můžeme se volně pohybovat. Nemusíme do sebe strkat a omlouvat se.

Vysoké skály porostlé vegetací a na nich vodopády různých velikostí a rozmanitostí. Jednoduché, ve dvojicích, hned za sebou, nebo

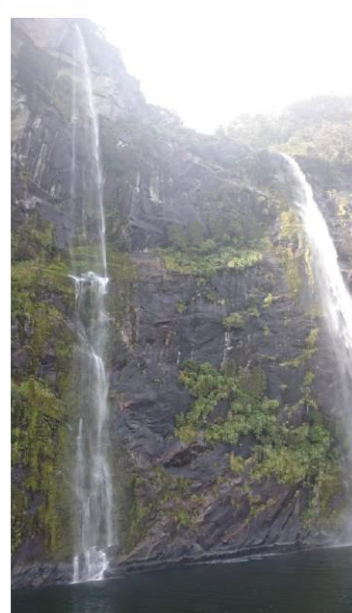
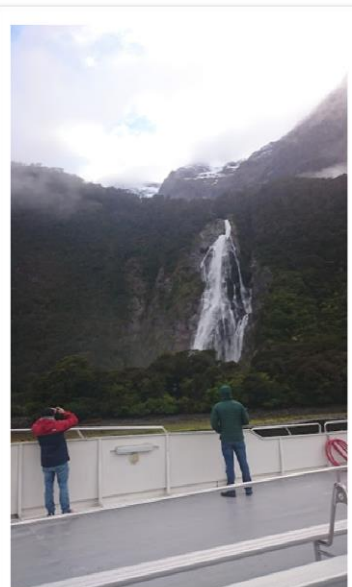
kousek od sebe. Na vrcholcích skal byl vidět ještě

sníh a mraky se po nich pomalu převalovali. Slunce se pozvolna přes ně dralo ven. Kapitán s námi plul, nejdříve po levé straně směr Tasmanovo moře. Ta krása se nedá ani popsat. Vodopády, duhy, mraky, slunce i silný vítr. Koukáme na to a mlčíme.

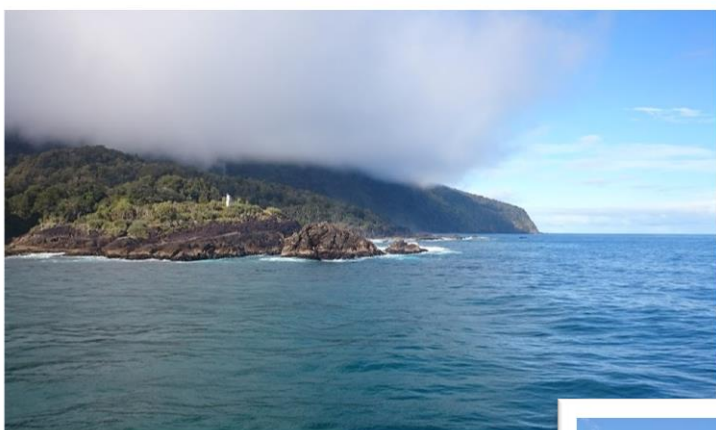

Přebíháme z jedné strany na druhou a

fotíme, natáčíme a zase fotíme. Tak několik

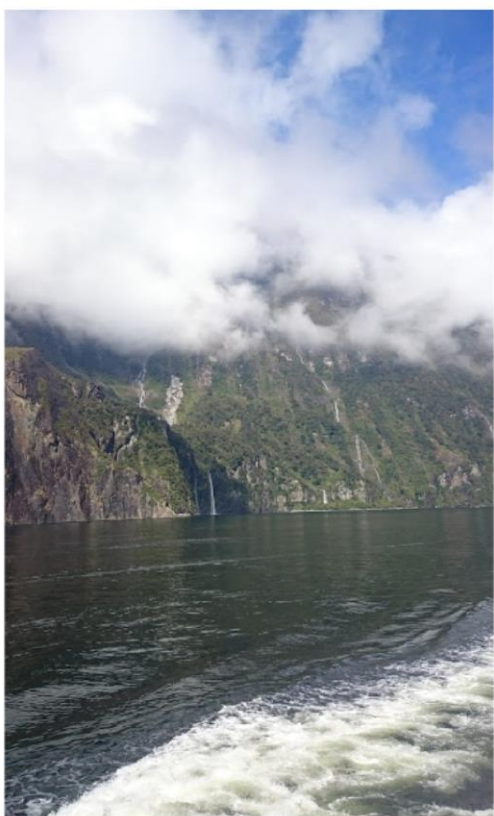
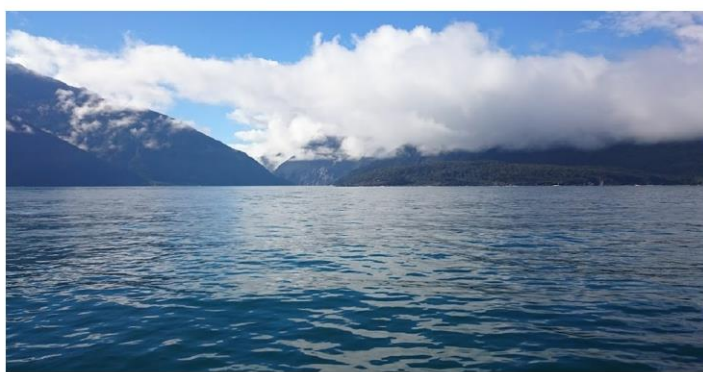
fotek, aby si to člověk mohl představit.

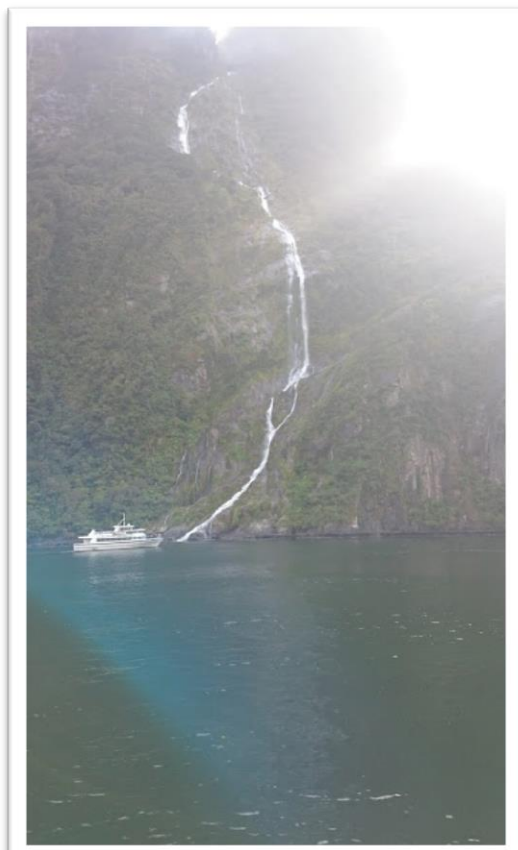
Plujeme, směr Tasmanovo moře. Krásně se nám otevřela zátoka a vzadu vidíme Tasmanovo moře. Pomalu vplouváme na moře. Na levé straně je maják. Jsme na moři, tady se

pomalu otáčíme, abychom mohli vidět zbytek ze zátoky.

Na druhé straně zátoky jsme viděli zase úžasné vodopády, ale i lachtany, které mi musel ukazovat jiný turista. U mě je to normální.

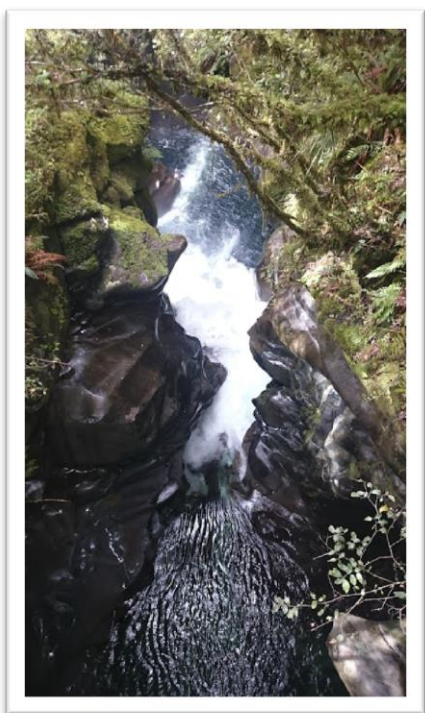
Slunce začalo vítězit nad mraky a nám se blížil konec prohlídky, ale kapitán nám chtěl ukázat zblízka vodopád. Hodně

zblízka. Jenom se ho dotknout.

Když jsem stála a dělala tuto fotografii, koukla jsem i na kapitána a ten se smál. Já byla mokrá a on suchý. Ale stálo to za to. Měli jsme za sebou vodní krásu, která je neskutečná a neuvěřitelná. Tak jsme se pokochali a vracíme se zpět do přístavu. V přístavu už bylo hodně rušno a my jsme byli rádi, že jsme jeli hned první plavbou (kapitán se asi potřeboval po ránu rozcvičit, protože podle mapy jsme neměli být tak daleko na moři, ale měli jsme se otáčet u majáku, nám to ale nevadilo).

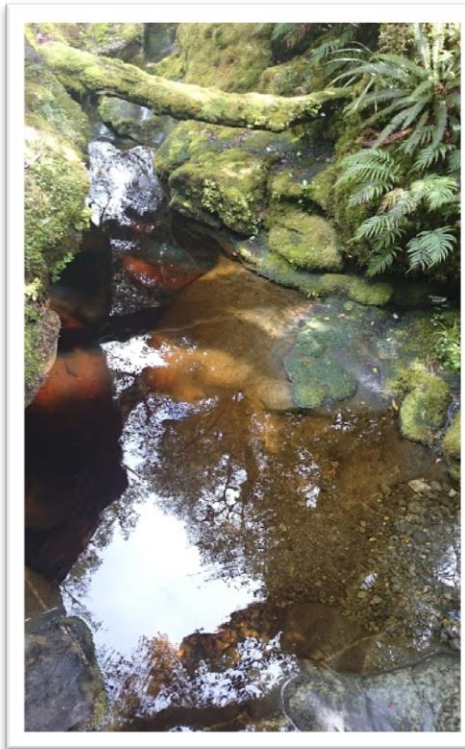

Vracíme se, zpět k tunelu Homer, ale ještě děláme zastávku u vodopádů The Chasm. Radek zaparkoval a šli jsme za davem lidí, tady člověk totiž nezabloudí. Všude davy turistů. Procházíme lesem k vodopádům, a čím více se blížíme, tím je slyšet větší dunění vody.

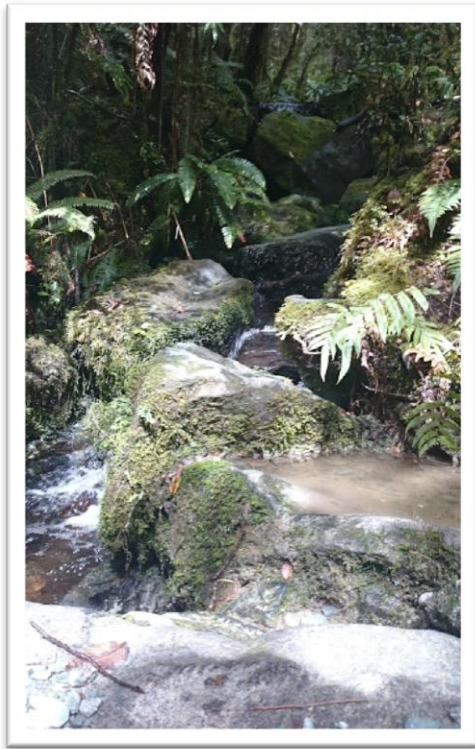

Mraky turistů. Tak pořídít fotky, něco natočit a rychle zpět.

Při zpáteční cestě koukáme do lesa a hledáme houby. Žádný nevidíme, zato potůčky a nádheru tohoto lesa. Na cestičce se nemačkám

s dalšími
turisty, a
tak se
člověk
může v
klidu
zastavit a
vyfotit si
to, co se
mu líbí.
Sluneční
paprsky
tomu
dodávají to
kouzlo a

krásu.

Vrátili jsme se zpět na parkoviště a Radek mezi tím, co jsme byli na vodopádech, měl návštěvu - papouška Kea,

který se zde choval jako doma. Chodil mezi auty a turisté si ho fotili. Pak se už naštval a odletěl na strom. Tak pár fotek a jedeme dál k tunelu. U tunelu máme

červenou, ale
čekání nám
všem

zpříjemnili
papoušci, kteří
létali okolo aut
a poštuchovali

se. No sranda. Zelená a jedem dál.

Radek zastavil u vyhlídky a tam byl zase Kea. Ten se nás nebál a Radek ho dráždil

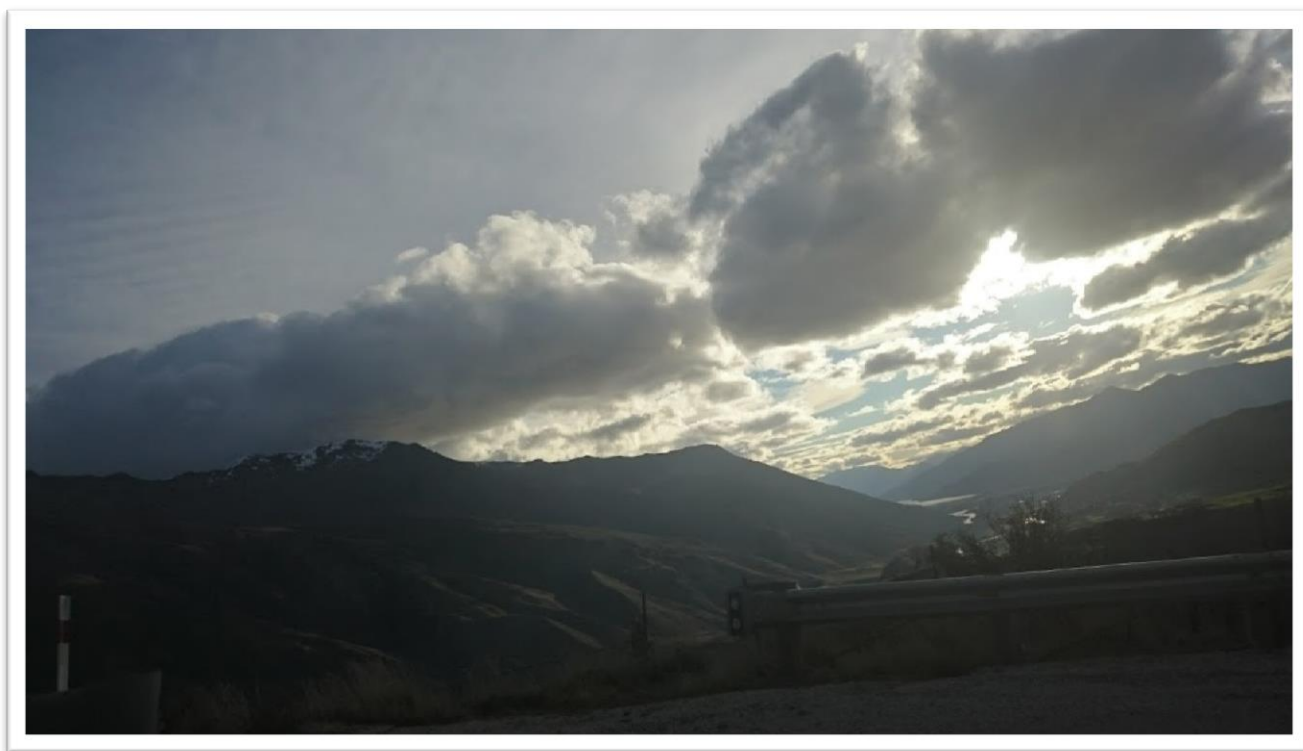

balíčkem papírových kapesníků, o který se přetahovali. Dost blbnutí a jede se do Te Anau. Máme zde sraz s Martinem.

Kád'a s Martinem si jenom e-mailovali a dnes by se měli setkat tváří v tvář (Martin nám pomáhal se sháněním obou aut, trajektu a další věci). Čekáme u autobusové zastávky. Radek má na hlavě kulicha a na něm je napsáno PRAHA.

Zastavuje pán na kole a říká „ Ahoj, tak si jdeme sednout na pivo?“ Sedíme v místní hospůdce a ptáme se Martina na spoustu věcí. Co se týká práce, internetu, nakupování a jiných věcí. Čas, který si pro nás Martin vyčlenil, rychle utekl a tak se loučíme a nasedáme do Donka a jedeme dál.

Už nás bolí zadní část těla a tak zastavujeme a dáváme si pauzu. Je docela pozdě a tak se koukáme do mapy, kde můžeme v klidu zaparkovat.

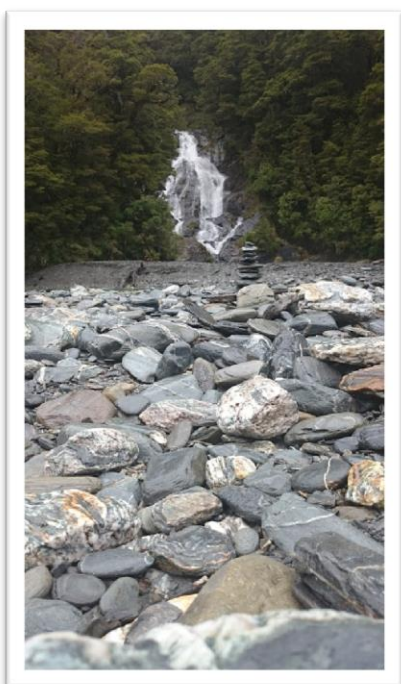
Přijíždíme do města Wanaka a parkujeme přímo u jezera. Jeff se jde ale pro jistotu zeptat, zda zde můžeme přespát. Přespát tu ale nemůžeme, ale poslali nás k Diamond Lake. Našli jsme to, zaparkovali a Radek se konečně dočkal. Udělali jsme s Jeffem fazole s párkem. Jdeme spát okolo desáté večer.

Den jedenáctý

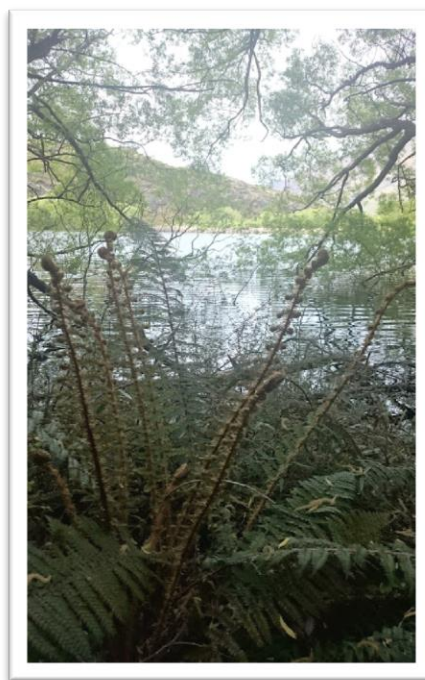
Den deště

(25.10.2017)

Ráno jsme vstávali okolo osmé, člověk se ani po včerejšku nediví. Ranní hygiena, kávička a něco ke snídani. Pánové rozhodli, že když jsme tady u jezera, tak se půjdeme projít. Taková malá ranní rozcvička. Mírný kopeček nás vedl k jezeru. Na chvíli jsem se zastavila a zaposlouchala do ranního zpěvu ptáčků. Nikdo kolem mě nebyl, tak jsem mohla poslouchat. Předháněli se, kdo lépe zpívá. Přerušili mě až hlasy kluků, kteří mě došli. Pokračovali jsme dál po cestičce z kamínků. Dianmon Lake je schovaný mezi stromy s vysokou trávou, sem tam bažina. Občas se najde místečko na fotografii, a když už si myslíte, že uděláte krásnou fotku s kachnou uprostřed, tak kachna udělá žbluňk a je pod vodou. Tak čekám, až se madam rozmyslí a vynoří se. Vynořila, ale někde jinde, než jsem čekala a než jsem se rozkoukala, byla zase pod vodou. No tak nic.

Fotka bude bez tebe. Po ranní vycházce odjíždíme, směr Fox Glacier. Vracíme se zpět do města Wakana, kde najíždíme na silnici číslo šest, směr Haast. Prší a prší. Malá zastávka a vyhlídka na jezero Hawea a jede se dál. Za hodinku zastavujeme a jdeme se podívat na další vodopády Fantail. Oblékáme se do pláštěnek a jdeme se podívat, alespoň na chvíli. Začalo přidávat a s pár fotkami běžíme do Donka.

Jsmo mokrý až

na kost. Rychle se obléknout do suchého a pokračujeme dál. Dnešní den je takový smutný. V plánu byla ptačí rezervace a návštěva občerstvení s místními pochoutkami z ryb, ale protože déšť neustává, tak se nikomu nechce.

V Haastu bereme naftu. A prší a prší. Vjíždíme do města Fox Glacier, ale Radek se cítí jet dál a tak jsme dojeli až do města Franz Josef.

Hledali jsme potraviny, protože něco už dochází a zároveň se zeptat na informacích, kde můžeme složit našeho Donka. Paní nám na mapě ukázala dva kempy, ale pánové se rozhodli, že nebudeme nocovat v kempu. Odjeli jsme z města a Radek zatočil k mostu. Ale než se rozkoukal, našli jsme ceduli NO CAMP. Tak jsme se vrátili do města k prvnímu kempu, ale tam bylo obsazeno. Dorazili jsme do druhého kempu Rainforest a dostáváme číslo 39. Paní nám pro jistotu dala plánek, a zeptala se, odkud jsme. Pánové jí to řekli a ona jenom zakoulela očima. Toto číslo mělo ale malou chybu s elektrikou a tak šel Jeff zpět do recepce a dostali jsme nové číslo 41. Po připojení na elektřinu jsme pustili topení a začali jsme vařit guláš. Nakrájela jsem cibuli a Jeff potom maso. Postupně jsme dělali guláš a mezi tím jsme se chodili sprchovat. „Ten guláš je Marti, nějak světlý, ale dobrý,“ říká Jeff, když zkoušel maso. Uvařili se těstoviny a byla večeře.

Po večeři jsem se šla vysprchovat, protože jsem byla poslední prasátko v Donku.

Sprcha byla vařící, ale jen co jsem skončila celkový očistný rituál, přestala fungovat světla. Z vedlejší sprchy se ozvalo „Haló“, potom jsem slyšela, jak

sousedka vychází ze sprchy a cvak, rozsvítla. Akorát ze mě vypadlo „Super“. Celý zážitek jsem líčila potom v Donkovi klukům, ale dnešní den byl asi začarován, protože Kád'a na cestě z toalety špatně zabočil a prošel celý kemp sem a tam. Celý kemp je totiž takový malý

prales. Všude jsou stromy, keře a hodně kapradin různě velkých, takže se nikdo nedivil, že zabloudil.

A pořád prší, ale člověk je člověk a ne prase. Jeff učil Radka za jízdy anglicky, a když jsme chtěli, aby nám něco řekl, tak jsme se dozvěděli, že auto stojí za hovno, a že se jezdí vlevo.

Alespoň, že je sranda, když už jsme dneska nic neviděli.

Den dvanáctý Franz Josef (26.10.2017)

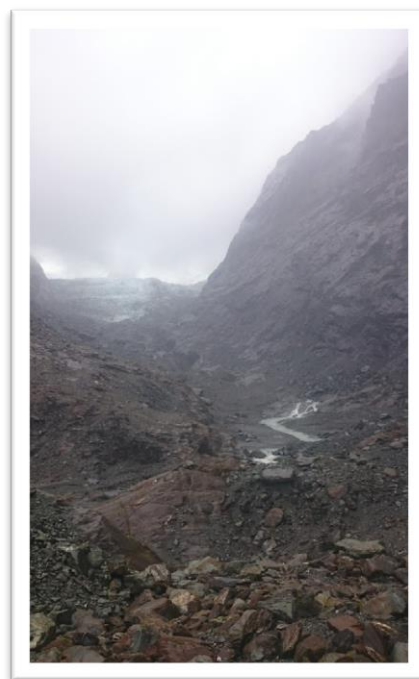
Vstávali jsme za deště okolo osmé ráno. Samozřejmě ranní rituály. Jelikož jsme strávili noc v kempu, tak vypouštění a dopouštění vody. Okolo desáté vyjíždíme z kempu na výlet. Opouštíme město přes most, za kterým se dáváme hned do leva. Projíždíme silnicí plné retardérů, až přijedeme na parkoviště - a pořád prší. Vezmeme si nepromokavé oblečení a vyrážíme po stezce směr vzhůru.

Jdeme po stezce mezi stromy, až dojdeme na mírný kopeček.

Vyhledka je ohraničena lany, protože když šlápnete vedle, tak padáte dolů. Pořád prší a ještě do toho mlha, ale nejsme sami, kdo dělá výšlap. I když nám nepřeje počasí, je tu co obdivovat. Na jedné straně velkolepé vodopády a na druhé straně řeka. Stezka vede po skále, a člověk musí dávat pozor,

kam šlape. Blížíme se k ledovci a stezku začíná lemovat

záchranná lana, která nám, návštěvníkům určuje cestu, kde se můžeme pohybovat (nikdo z výletníků za ně neleze, protože sráz dolů je velmi prudký).

Pomalu docházíme na konec stezky, která je ohraničena lany, cedulí a varováním. Bohužel prší a je taková mlha, že nevidíme ledovec. Tak si uděláme nějaké fotky a jdeme opatrně dolů, protože už nám to několikrát uklouzlo po kamenech. No nic, je to trochu zklamání, ale co se dá dělat. Člověk nemůže vidět všechno.

Než jsme došli k autu, potkáváme místní strážce přírody, kteří kontrolují lana. Tak ještě malý výšlap na vyhlídku. Je to trochu strmější, ale celá cesta se jde po stezce v lese. Jsme promoklí, ale nevzdáváme to a vylezeme poslední kroky na vyhlídku po dřevěných schodech. A výhled stojí za to. Údolí máme jako na dlani a vidíme

skoro vše,
kde jsme
šli. Mlha
je ale
neúprosná
a nemá
nás ráda.

Vracíme
se na
parkoviště
a přestává
pršet.

Na

krokoměru mám 10 125 kroků. Taková malá dopolední rozcvička.

Parkoviště opouštíme okolo jedné odpoledne směr Hari Hari, které jenom projíždíme. Zastavuje o kousek dál, kde se nachází rekreační jezero Ianthe. Toto jezero je určené pro pikniky a vodní radovánky. Žádnou loď jsme neviděli.

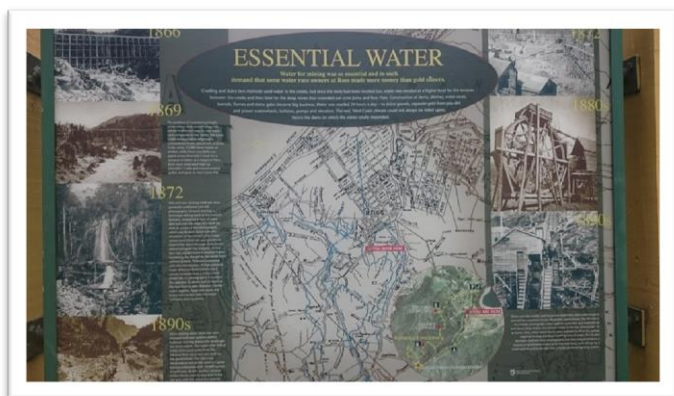
Malá pauza na protáhnutí a jedeme dál, směr vesnice Ross.

Tato vesnice se proslavila

těžbou zlata.

Donka parkujeme kousek od muzea. Muzeum je ale zavřené a tak si exkurzi po zlatokopecké stezce děláme sami. Přicházíme k nádrži,

kam vypouštěli vodu. Potom k rourám, v kterých kdysi tekla voda. Našli jsme i vodní kolo. Jdeme podél potoka a vidíme ceduli, kde je napsáno „Pokud najdete zlato, tak ho odevzdejte“ (to by mě zajímalo, kdo by to odevzdal). Pánové sešli k potoku a zkusili si, jak

se rýžovalo zlato. Po pěti minutách to vzdali a šlo se dál do mírného kopce. Na cestě jsme potkali místní ochránce přírody, kteří odklízeli dřevo z cesty. Ukázali nám, kam máme jít a tak jsme vešli do lesa.

Šli jsme po úzké stezce a obdivovali les. Koukali kolem sebe a přitom jsme museli dávat pozor, kam šlapeme, protože šlápnutí vedle by

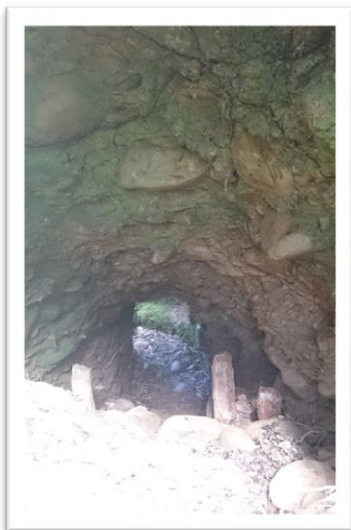
člověka
mohl

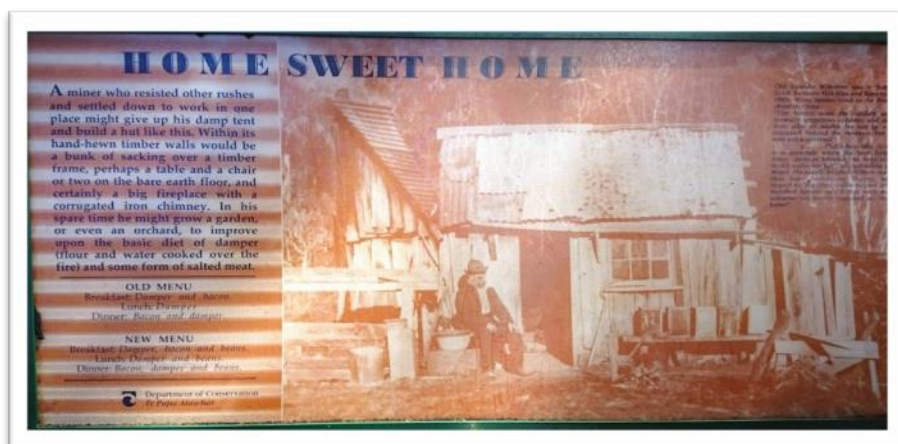
stát i
život. Po

stezce jsme došli k dírák, kde dříve vedli roury s vodou. Šli jsme dál, až jsme došli ke starému srubu. Vešli do něj. Na jedné stěně byla postel a na protější stěně krb.

Místnost o velikosti asi 2x3 metry.

Po té, co jsme se podívali do

zlatokopeckého
doupěte, jsme šli
dál po stezce
nazpátek do města,
ale než se ještě
vrátíme do
civilizace, tak nás
stezka zavedla na

místní hřbitov. Prošli jsme přes
něj a vyšli jsme na cestě.

Vraceli jsme se do městečka,
ale uviděli jsme v ohradě lamy.
Chtěli jsme si je vyfotit, ale
lamy před námi utíkaly a tak
jsme si vyfotili modré, krásné
auto. Sice nevíme co to je za

značku,
ale nám
to
nevadí.
Malá
prochá
zka
okolo

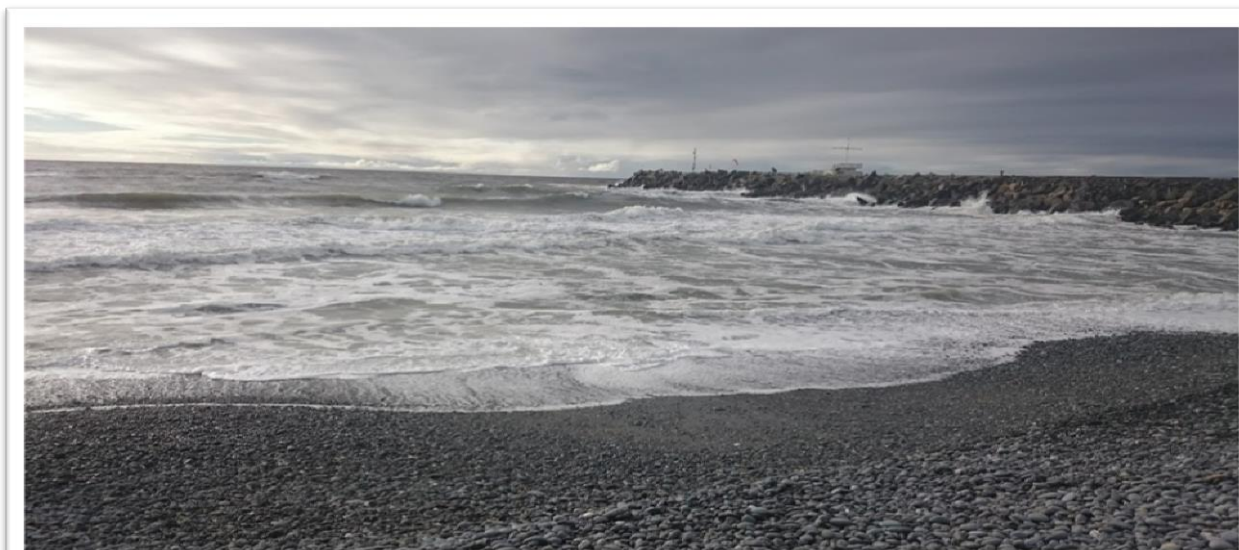

místní zvonice parkem, až jsme došli zpět k
muzeu. Muzeum bylo stále zavřené. Tak si
kluci ještě zatancovali kankán a okolo půl
páté odjíždíme z tohoto malého městečka
do města Hokitika, které se nachází asi půl
hodiny odtud.

Okolo páté jsme dojeli do města Hokitika,
ale všude bylo již zavřeno.

Tak malá procházka po městě a poté
vyrážíme směr Greymouth.

V Greymonthu jsme chvíli přemýšleli, jestli můžeme nocovat kousek od Tasmanova moře, ale po prohlídce okolí jsme uviděli naše označení pro Donka, tak jsme zaparkovali. Stáli jsme asi sto metrů od moře.

Procházka před večerí po pobřeží Tasmanova moře.

Radek s Kád'ou se vsadili, v kolik hodin zapadne slunce. Vítr pěkně

foukal a já jsme chodila mezi pláží a Donkem. Sem a tam. Kád'a se vydal sledovat západ slunce někam daleko od nás a Radek? Měl pravdu. Slunce zapadlo okolo půl deváté. Jeff šel spát brzo a my jsme si povídali o zážitcích z mládí. Radek dělal ještě v deset hodin palačinky.

Den třináctý Palačinkové skály (27.10.2017)

Ranní sluníčko nám svítí do zadního okna a probouzí mě. Dneska vstávám jako první, rychle na toaletu a dát vařit vodu na kávu. Radek s Jeffem mají nový ranní rituál a to je držení mobilu a posílat zprávy domů. V noci foukal vítr, ale jinak všechno bylo v pohodě.

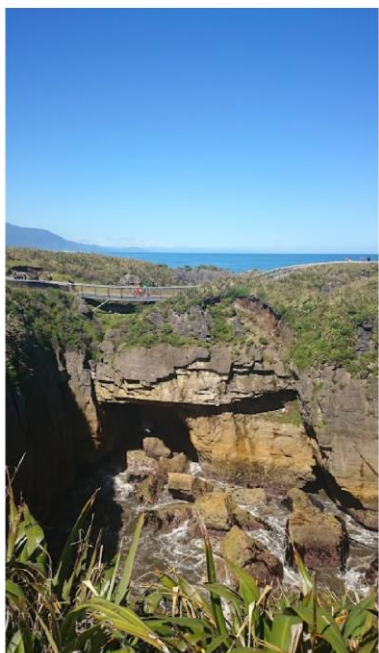
Po snídani opouštíme naše nocoviště u Tasmanova moře a jedeme něco nakoupit k snědku a k mlsání. Po nákupu jedeme do Punakaiki.

V Punakaiki zastavujeme až na druhém parkovišti, kde je asi pět aut a jdeme se podívat na skály.

Procházíme hájem, který se skládá z palm, dracen a keřů. Palmy a draceny kvetou. Docházíme k první vyhlídce, kde je varování, abychom nechodili mimo stezku, jinak se s námi může utrhnout kraj. No není se čemu divit. Spadnout bych tam nechtěla. A tak fotíme s velkým

odstupem a respektem. Jdeme po stezce, ale moc ji hledat nemusíme. Dalo by se říct, že jdeme za davem, který jde před námi. Celá vyhlídka se táhne po skalách.

Občas musíme přejít most, abychom mohli spatřit tyto palačinkové skály v celé své kráse. A to sluníčko tomu dodává ještě nádhernou atmosféru. Po procházce po palačinkových skalách nasedáme do Donka a přesouváme se podívat na kolonii lachtanů. Na vyhlídku jdeme opět po vyznačené stezce,

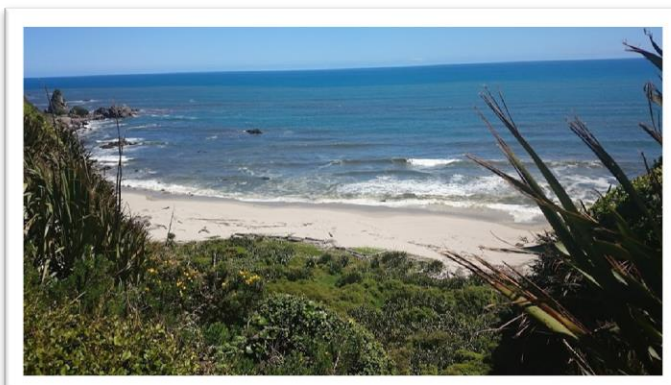

která má opět varovné cedule a my se opět nedivíme. Je velký odliv.

Docházíme k první vyhlídce, kde je kolonie racků. Musíte ale použít dalekohled, aby jsme je pořádně viděli. Jdeme dál a na skále je udělaná dřevěná vyhlídka, z které koukáte na kamenitou pláž. Nic tam nevidím a jdu dál po vyznačené stezce. Vidím před sebou postavu v černém oblečení jak

rychle upaluje a já skoro běžím za ním. Pořád jdu za tím člověkem a říkám si, kam ten Radek tak pospíchá, když před tím nadával na Kád'u s Jeffem, že jsme na dovolené a ne na závodech. Nestačím mu a zvolňuju.

Už jdu pomalu a čekám na Kád'u s Jeffem. Kluci mě dojdou a já jim vyprávím, jak chci dohnat Radka. Zasmáli se, protože Radek se vrátil do Donka z té dřevěné vyhlídky, kde jsou lachtani.

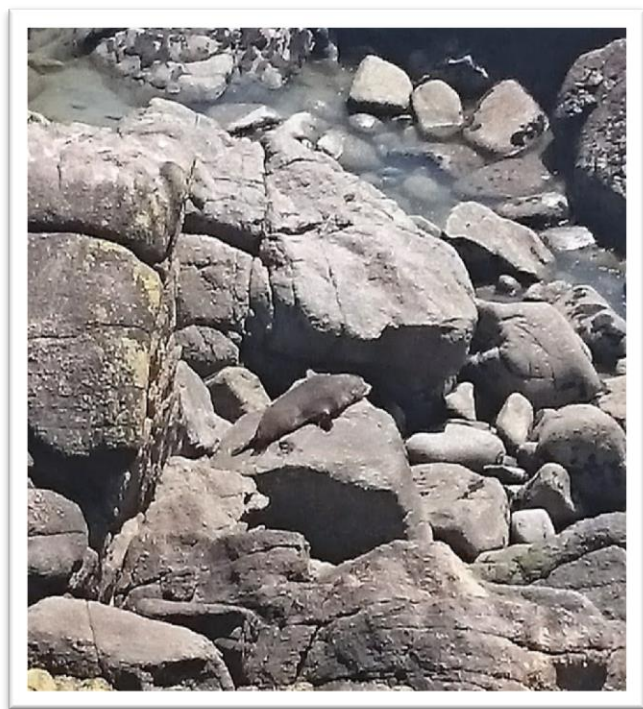
No malá chyba, ještě že jsem toho člověka nedohnala, nevím, jak bych mu to vysvětlila. Tak jsme došli na konec stezky, kde jsme zase ztratili Kád'u. Jdu ho hledat k majáku, ale ta cesta se mi nezdála, a tak se vracím zpět k Jeffovi, který našel staré základy původního majáku s cedulí, kde je napsáno, že první maják byl postaven ve tvaru

hexagon v roce 1876.

Dnešní maják je plně automatický a je sledován

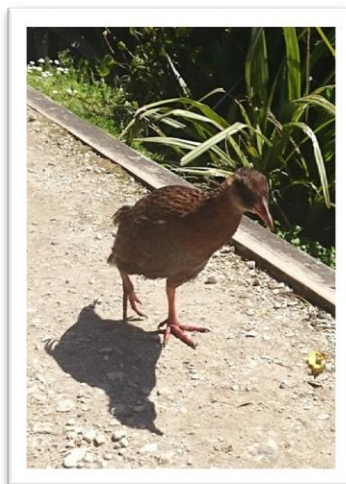
kamerami. A máme Kád'u, který někde dělal fotografie. Vracíme se zpět k dřevěné vyhlídce, aby mi kluci ukázali lachtany.

Člověk se musí chvíli rozkoukávat, aby poznal, co je

lachtan a co kámen. Po chvíli je vidíme, jak dospělé, tak i mládě s mámou, na suchu, nebo ve vodě.

Člověk by to mohl pozorovat celý den, ale za blbost se platí, tak po patnácti minutách musíme tuto lachtaní rodinku opustit a jít za Radkem. Jenže než jsme došli k Radkovi, potkali jsme podivného opeřence. Nejdříve jsme mysleli, že se jedná o Kiwi, ptáka Kiwi, ale poté jsme se dočetli, že je to Weka. Tak zase nic.

Radek nám připravil oběd a odjíždíme do Westport. Jenže Kád'a po cestě zjistil, že tam nic není a tak jsme zastavili

v DoCu. Kluci my oznámili, že tady budeme nocovat a do mě vjel ztek, protože den před tím jsem hledala místo na noc ve Westportu. Malá hádka a byla jsem přehlasována. Radek zaparkoval Donka u přistávací plochy pro helikoptéru a tak jsme museli odjed o kus dál. Vyplnili se papíry pro DoC a šli jsme se s Jeffem zeptat

místních, kam to máme dát. Řekli nám, že to máme mít připravené v autě a buď se někdo zastaví, nebo ne. Jdu se projít, abych rozdýchala rozepři do lesa. Vcházím do lesa s cedulí The old Ghost Road a přijdu k lanovému mostu. Vejdu na něj, ale v jedné třetině se mi rozklepou nohy a raději se vracím zpět na pevnou zem. Vyjdu ven z lesa a dám se druhým směrem k řece. Při cestě k řece objevuji zvláštní skořápku od vajíčka. Jdu dolů, podívat se na koryto řeky a pomalu vydýchávám rozepři. Ptáci pěkně zpívají, řeka šumí a já jsem se uklidnila. Ještě chvíli stojím na břehu řeky a rozmýšlím, zda mám jít do koryta. Zvědavost je mocnější a jdu se tam podívat. Po chvíli kochání krásy se vracím nazpátek.

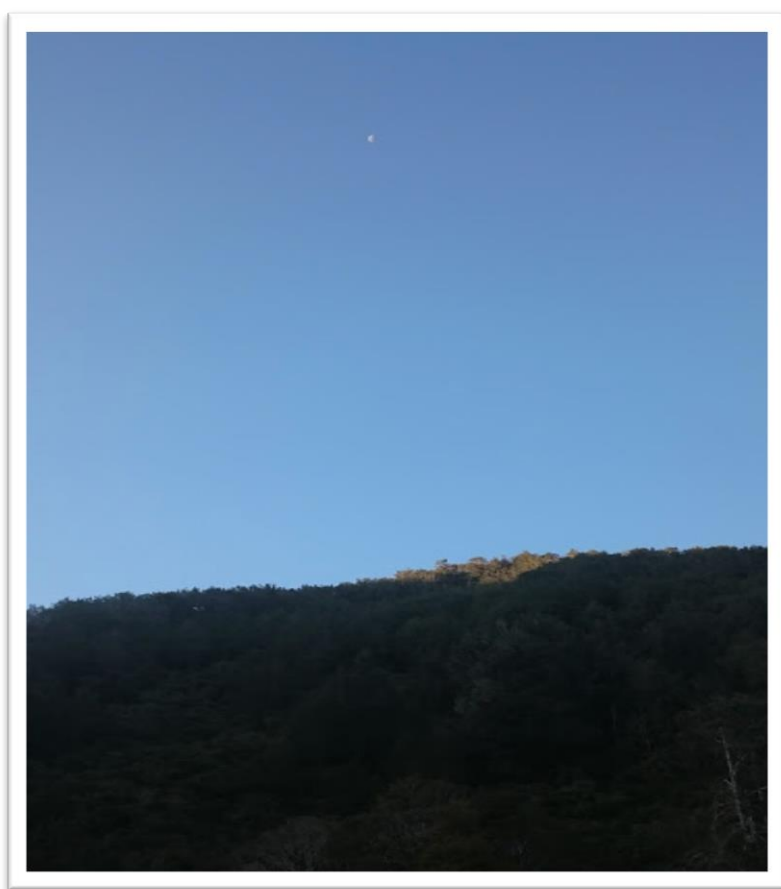
Klukům říkám, že jsem objevila lanový most. Radek se mě zeptal

kde je a že jdou nasbírat klacky na oheň. Sednu si na schody Donka, ale za chvíli musím hledat repelent. Komáři a jsou skoro všude. Kluci se vrací a rozdělávají oheň. Grilují si párky a popíjejí pivo. Na párek jsem neměla chuť a tak si dělám smaženky s toustového chleba. Pár jich odnesu klukům, protože nemají ještě hotové párky.

V Donku se snažím zneškodnit komáry, ale moc se mi to nedaří a na pomoc mi přijde Jeff. Pozorujeme měsíc a diskutujeme, kam se pojede zítra. Večerní káva a jdeme spát.

Celou dobu máme připravené peníze v obálce, ale nikdo se nezastavil.

Den čtrnáctý Trochu odpočinku (28.10.2017)

Ranní káva, snídaně a kochání ptačím zpěvem. Krásné ráno. V půl deváté vyrážíme směr Motueka, ale ještě před tím malá zastávka na nejdelší lanové lávce v NZ. Přijíždíme na parkoviště, ale tady není ani

jedno auto. Kád'a se jde podívat přes silnici k lávce a já jdu stezkou pod silnici. Malý podchod, kde teče potůček a vycházím skoro u lávky. Koukám na Kád'u, ale ten je za plotem. Kád'a kouká na mě a ptá se mě „Jak ses tam dostala? Tady u vstupu nikdo není“. „Šla jsem tou cestou z

parkoviště, která ukazovala, že máš tu silnici podejít“ odpověděla jsem mu. Za chvíli jsme byli všichni zase spolu. Kluci vstoupili na lávku a šli na druhou stranu. Ve středu lávky Kád'a s Jeffem koukali dolů. Na lávce byli asi deset minut. Potom jsme se vrátili na parkoviště a jen co jsme si sedli do Donka, objevila se obsluha lávky. No měli smůlu. Pánové si lávku prošli a ušetřili jak peníze, tak i čas. A my jedeme dál, žádné zbytečné zdržování.

Tak a je tu Motueka. Jenže byl odliv a to nebylo v plánu. Pánové začali diskutovat, co bude dál. Já jsem se šla podívat raději k moři na mušle. Stejně můj hlas byl k ničemu, tak se hádat nebudu, proč, nač

a zač. Vracím se zpět ke klukům a v ruce mám několik mušlí. Ptám se,

co bude dál. Na Kád'ovi bylo vidět, že s tímhle nepočítal. Po kávě se našel náhradní plán a jede se dál. Přibližujeme se k Národnímu parku Abel Tasman. Kád'a našel přes net nocleh a okolo jedné odpoledne parkujeme v DoC Marble hills. Na ceduli si přečteme, kolik se platí a tak vyplňujeme kartu. Tady jsme první a tak si vybíráme místo a parkujeme. Za okamžik se objevuje paní a ta nám říká, kde je sprcha, wc a pračka. Radek se jde hned podívat. Jdu

dělat polévku a kluci vyndávají špinavé prádlo. Po deseti minutách se vrací Radek a má úsměv na rtech. Vysvětluje nám, kde je pračka a že je na 2nzd. Proběhne jedna

pračka, druhá pračka. Mezitím oběd a Kád'a dělá první společné selfie u oběda. Jelikož za celou dobu jsme společně u stolu nejedli, tak se Kád'a rozhodl, že udělá tuto fotografii.

Poslední pračka doprala a teď ještě to naše prádlo pověsit. Šnůra je, kolíčky taky. Jediné co nám chybí, je na co si dát šnůru. Donko se taky zapojuje do velkého prádla a slouží nám jako držák.

Po vyprání se jde ještě na výlet do nedalekého města Marahau. Vychází na silnici. Já mám na ruce reflexní pásku a Jeff jde jako poslední, protože má na sobě reflexní bundu.

I když je odpoledne, pro naše bezpečí jdeme takhle označení. Po cestě do města koukáme na malé stánky, kde místní nabízejí svoje produkty. Čím víc se blížíme, tím víc vidíme odliv. Tady nám to nevadí a jdeme se podívat do města.

Musíme pořád dávat pozor na projíždějící auta, protože jsme asi jediný, kdo tu jde po silnici, nebo nám to tak připadá. I když je odliv, místním to nevadí a věnují se vodním aktivitám. Koukáme na ně a obdivujeme je. Jdeme do

centra města, ale nemají tu ani obchod a tak se jdeme podívat do okolí. Ulice jsou krátké a nejsou spojené, a tak jsme koukli na domy a vracíme se zpět do kempu.

Posbíráme prádlo a jdeme udělat něco k jídlu. Po večeri se jdeme

osprchovat a na dobrou noc si pouštíme pohádku Anděl páně dvě. K filmu se podává palačinka, grog a pivo.

Den patnáctý

Poslední den na jižním ostrově

(29.10.2017)

Dnešní ráno bylo pochmurné. Ranní rituály a odjezd do Národního parku přes město Marahau, kde jsme včera byli na výletě. V Marahau se rozpršelo, no dalo by se říci, že někdo otočil konev. Kád'a řekl, že to zkusíme z druhé strany NP. Tak odjíždíme do města Takaka. Celou cestu prší a je mlha. Myslela jsem, že potkáme novozélandského Rákosníčka, protože mlha je tak hustá, že by se dala krájet.

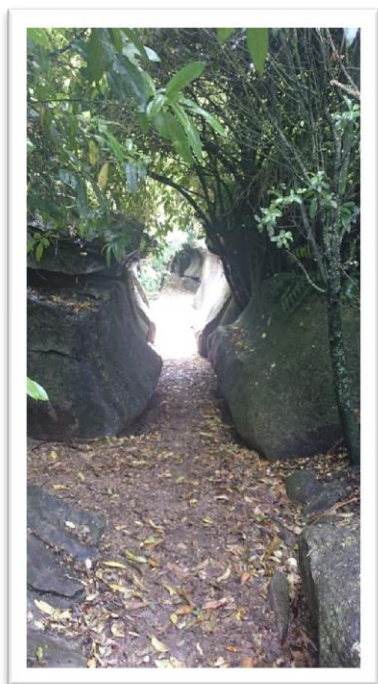
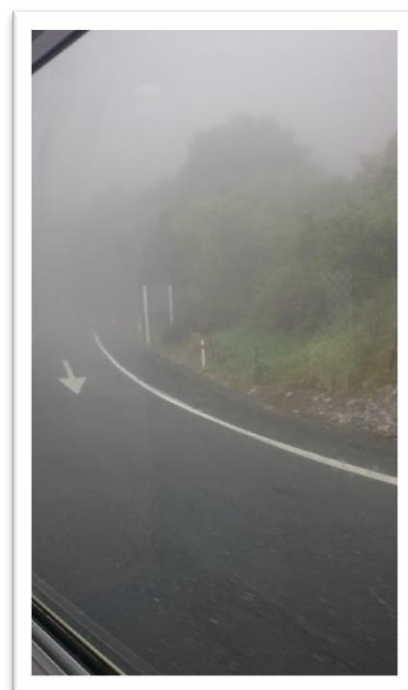
Skoro krokem přejíždíme do města Takaka. Trvá nám to déle, než jsme mysleli, ale nebylo se čemu divit. Pršet pomalu přestávalo a mlha konečně opadla. Vyjíždíme mírný kopeček. Radek couvá ke skále. A já na něj křičím „Stop, zastav“.

Ozvala se rána. Radek naboural do skály.

Trochu odřený lak, ale jinak dobrý.

Jdeme se podívat do NP, ale brána je zavřená, asi jsme tady moc brzo. Nikdo na parkovišti není. Tak jsme se šli podívat do labyrintu Rocks. Tento labyrint má jednu velkou nevýhodu. Asi dvacet metrů od vstupu do labyrintu jsme chtěli zabočit do leva, ale hned jsme narazili na ceduli „Privat Area“. A to se nám stalo několikrát, jinak velmi zajímavé. A ještě jedna velká nevýhoda, nikdo se o tuto atrakci nestará. V labyrintu jsme strávili asi

hodinu a tak se jdeme znovu podívat na bránu do parku. Ale brána je

pořád zavřena. Jdu se podívat blíž, až si musím vyfotit ceduli a na mobilu si ji zvětšit. Dnes mají otevřeno od půl druhé odpoledne. No malá chyba v itineráři.

Tak jedeme dál, směr Nelson. Projíždíme městem Mapua a na cedulích u silnice jsou upozornění ohledně oslav. Pánové se rozhodli tam zajet se podívat. Zaparkujeme a jdeme se podívat do centra toho dění. Narazíme na místní pivovar Golden Bear, kde se také zastavujeme a objednáváme si pivo. Abychom ochutnali místní nabídku piv, museli bychom

tady zůstat déle. Tak si každý vybral jedno a něco malého k jídlu. Zaplatili a šli si sednout ven na zahrádku a začala ochutnávka piv. Nejbližší k našemu pivu se trefil Radek.

U jídla nám začala hrát i místní kapela. Taková normální novozélandská neděle. Poslechli jsme si kapelu, všechno snědli a vypili. Sice se nám moc nechtělo, ale museli jsme pokračovat dál. Udělat pár fotek místního

přístavu a jít k autu. Jeff dostal zase hlad a šel si objednat hot-dog.

Jak jsem dělala fotky, začala jsem cítit, že se mi motá hlava. Ani se nedivím, to pivo jsem vypila dost rychle. No nějak se s tím musím poprat. Čekáme na kopečku na Jeffa a ten něco nese v ruce.

„Jeffe, drž ten novozélandský hot-dog pořádně“, říkám. Malá ochutnávka párku na špejli v těstíčku a vyrážíme dál (velice zajímavá chuť).

Snažíme se ujet deštivému počasí, snad v Nelson bude líp.

V Nelsonu jsme o půl páté odpoledne a parkujeme v Tahuna Beach Holiday park. Dostáváme číslo 33. Nad námi přelétávají letadla a na hlavy nám padají velice zajímavé šišky. Rozhodli jsme se, že se půjdeme podívat do centra Nelson. Jdeme si pro mapu města na recepci a vyrážíme se podívat do města o půl šesté večer. Cesta vede podél pobřeží, potom do kopce, a když jsme mysleli, že jsme tam, tak chyběl podle mapy ještě velký kus cesty. Tak se procházíme po Nelsonu a děláme fotografie. Občas

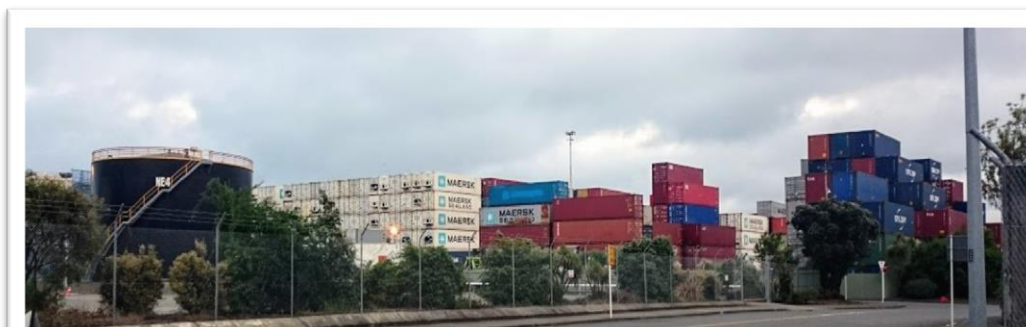

vyfotíme někoho krásně rozkvetlou zahradu, někde zase zajímavou stavbu domu. Procházíme vilovou čtvrtí. Pomalu přicházíme do centra Nelson. Nacházíme obchod, kde si koupíme nějaké pamlsky, jak slané tak i sladké a pomalu se vracíme zpět. Odmítli jsme

jít do kopce a z kopce a jdeme raději po rovině. Podle mapy je tato trasa delší, ale asi méně vyčerpávající. Jdeme okolo parku Azac, který je věnován obětem válek, místní školy a přepravního doku. Koukáme na ty obdélníkové škatule (kontejnery) a polemizujeme, co v nich může být. Někaká zelenina, ovoce, autodíly nebo nějaké oblečení? To se nedozvíme a obcházíme

vysoký plot. Přicházíme k jachtovému klubu, a když jsme se otočili,

uviděli jsme obrovskou nákladní loď a jeřáby, který vykládali a nakládali kontejnery. Musela jsem kluky vyrušit z jejich diskuze, kolik je tam asi kontejnerů,

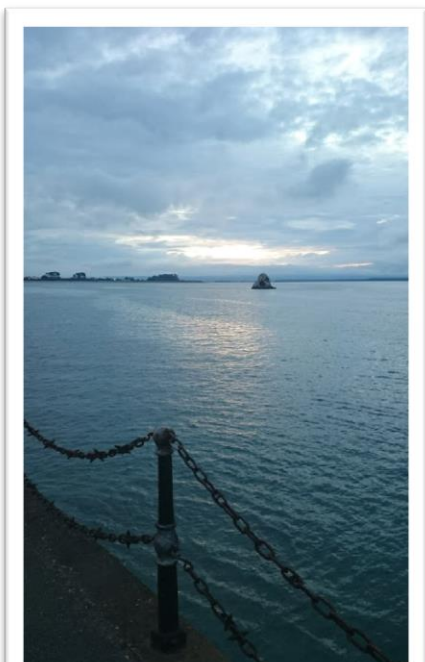
kolik to váží, jak dlouho je posádka na moři atd. Stejně se to nedozví.

Mezitím, co kluci diskutují, procházím si okolí. Vracíme se zpět z mola okolo památníku obětem lodních neštěstí, kde jsou dokonce napsaná jména lodí s posádkami a jména pasažérů

a věkem. Nejmladší oběti bylo jenom dva měsíce. Přečetla jsem si to - až mi běhal mráz po zádech. Jdeme okolo místního Nelson Yacht clubu, který byl založen v roce 1857.

Unaveným krokem jde po pobřeží a koukáme po okolí. Pomalu se stmívá.

Do kempu se dostáváme po deváté hodině večer. Jeff šel vařit večeři a my postupně ze sebe dělali kulturní lidi.

Bagetu s hovězím masem a vajíčky, k tomu nám Kád'a pustil film Bába z ledu.

Nádobí jsme už neumyli, protože jsme poprvé vyčerpali z Donka všechnu pitnou vodu.

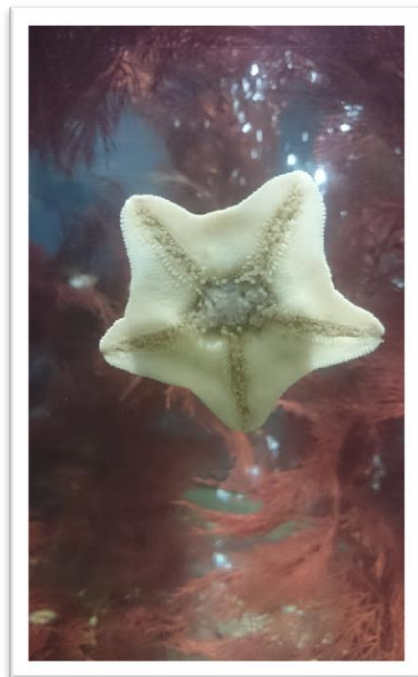
Jde se pozdě spát, nohy nás bolí, ale těch zážitků.

Den šestnáctý

Přesun z jižního ostrova na severní ostrov (30.10.2017)

Dneska vstáváme velice brzo. Poslední probuzení na jižním ostrově. Ranní rituály a ještě Donka dát do pořádku.

Okolo deváté ráno odjíždíme do Picton, kde budeme čekat na trajekt. Přijíždíme do Picton a hledáme přístav. Ukazatelé nás navedli k němu. Radek hned najíždí na odbavení, ale jsme tady o tři hodiny dřív, tak nás posílají zpět. Donka jsme zaparkovali hned vedle odbavování, a šli jsme se projít. Přes ulici je minigolf, zábavný dětský park a o kousek dál je kino a akvárium s tučňáky. Tak jsme se domluvili a šli jsme se podívat do akvária s tučňáky. Vcházíme do haly a koukáme se kolem sebe. Říkáme pánovi u kasy, že chceme čtyři dospělé a on se nás ptá, zda čekáme na trajekt. Ano - a dostali jsme slevu. Ptal se nás, i odkud jsme. Odpovídali jsme mu, že z České republiky. Prošli jsme si celou expozici, viděli jsme nejružnější ryby, hvězdice, mloky, ještěry, ale tučňáci nikde. Chodili jsme sem a tam a hledali je. Nic jsme nenašli. Tak se kluci šli zeptat pána do kasy na tučňáky. Bylo řečeno, že teď spí. Kád'a si mu česky postěžoval, že chtěl vidět tučňáky a zase nic.

Pán se slitoval a zavolal mladého ošetřovatele, aby nám je ukázal. Mladý pán se začal rozčilovat, že teď spí a ukazují se v jedenáct dopoledne a v jednu odpoledne. A tak jsme se mu snažili vysvětlit, že v jednu odpoledne už musíme být na trajektu a že nemůžeme tady zůstat a čekat. Odcházel z pokladny a my jako husy jsme šli za ním. Zastavili jsme se u dveří a mladý pán za nimi zmizel. Vrátil se za chvíli zpět a v rukách držel ručník a v něm tučňáka.

„Only two minutes“ nám řekl. Všichni jsme na něho koukali,

ale nikdo se ho neodvážil dotknout. Rychle vyfotit a zpět spinkat. Odcházeli jsme k Donkovi a rozhodli se, že udělíme naši známku, druhou. Radek ji šel odevzdat a pán prý měl velkou radost. Šli jsme ještě s Kád'ou se podívat do i-site. Koukáme se po krámu. Kád'a si vybral kiwáka a šel ho zaplatit k pokladně. V pokladně seděla paní, a když ji Kád'a podával kiwáka, ozvalo se:

„ Dobrý den“. Dala se do rozhovoru s Kád'ou, říkala nám, kam se máme jet podívat a dokonce nám i vytiskla odlivy pro

naš výlet na severním ostrově. Vrátili jsme se do Donka a Radek viděl policejní auto a zavolal na Jeffa a utíkal k autu. Policisty se ptal, kam má jít zaplatit tu pokutu.

Pomalu se nám krátil pobyt na jižním ostrově.

Začalo se seřazovat na plavbu, a Radek přijížděl k budce, u které jsme byli hned ráno a kde nás otočili zpět. Dostali jsme visačku a řekli nám, kde se máme zařadit. Jenže Radek to chtěl mít rychle za sebou a při nájezdu do našeho pruhu vzal ještě ceduli a pán v budce něco na nás křičel a ukazoval. Radek se začal vymlouvat, že na trajekt jede poprvé. No paráda další úraz na autě.

Nikdo z nás nevěděl, co se má dělat s visačkou a tak jsem koukala kolem nás do dalších obytných aut. „Ta visačka patří na zrcátko,“ řekla jsem klukům a Kád'a ji tam pověsil.

Najíždíme na trajekt a Radek už s největší opatrností řídí Donka, aby neudělal víc škody. Koukal na zaměstnance trajektu, jak mu ukazují cestu kudy má jed. Donka jsme nakonec zaparkovali na horní palubě pro auta, a to z důvodu, že máme v Donku propanbutanovou lahev. Nebyli jsme jediný, kdo zaparkoval na horní palubě. Mimo cestovatelů zde byla telata i koně,

která se jela asi podívat na severní ostrov. Bylo nám ukázáno, že máme opustit tuto palubu a přejít na paluby nad námi. Zanecháváme zde Donka a jdeme se podívat na vyšší paluby, odkud je větší rozhled do okolí.

Na horní palubě je vidět celé okolí. Vedle nás stojí další obří trajekt, který veze nákladní auta. Před námi je otevřené moře, za námi Picton a po pravé straně překrásná krajina. Na horní palubě si uděláme pár fotek a jdeme se podívat na jinou palubu. Než vyplujeme máme prozkoumanou loď (kde nám to umožnili) a vrátíme se zpět na nejvyšší palubu. Tak nahodit motory,

ekologie zase nic moc a vyplouváme. Jedeme za trajektem, který stál vedle nás. Celou cestu ho pronásledujeme. Kocháme se nádhernou přírodou, která nás doprovází všude. Jdeme po schodech dolů, abychom něco snědli. Jeff je samozřejmě již po jídle a tak ho s Kád'ou následujeme. S jídlem si sedáme do salonku, kde je připojení k WiFi a hledáme opravnu na Donka, abychom ho vrátili v pořádku. Nic jsme nenašli. Jeff se začal shánět po kuřárně. Zanechali jsme Radka v salonu s WiFi a šli jsme hledat kuřárnu. Skoro až vzadu, ale na to jsme si tady již zvykli. Co na tom bylo srandovní byl žlutí pruh, který odděloval kuřáky od nekuřáků.

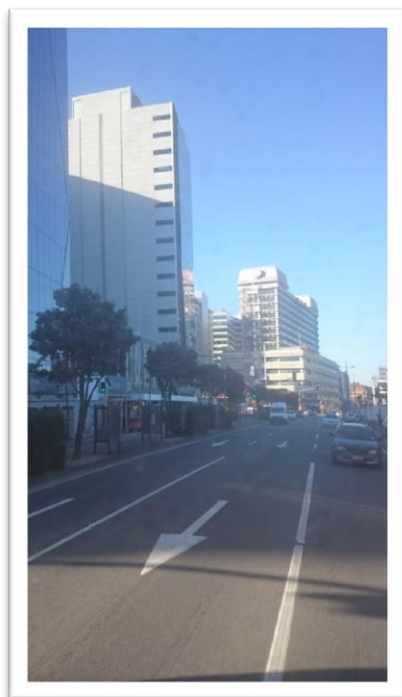
Pomalu připlouváme do hlavního města Nového Zélandu - Wellington. V přístavu vidíme nákladní loď, kterou jsme viděli v Nelson při nakládce.

Vracíme se zpět k našemu Donku, nasedáme do něj a čekáme na pokyny. Nejdříve

sjíždíme o patro níž, ale tam nás zastavili a dali pokyn osobním automobilům a náklad'ákům pro odjezd.

Radek si dává na výjezdu z trajektu velký pozor. Jeden hup, druhý hup a jsme na pevnině. Poprvé na NZ vidíme mrakodrapy. Vjíždíme do hlavního města a jedeme si zabrat místo na naši první noc na severním ostrově. Projíždíme centrem města. Koukáme z oken ven a žasneme. Po dlouhé době vidíme tak velké město a má ještě mrakodrapy.

Přijíždíme k našemu prvnímu noclehu na tomto ostrově. Parkujeme mezi dvě auta na Evens Bay Marina. Po zaparkování se jdeme projít do města. Není to jenom tak nějaké město, ale je to hlavní město Nového Zélandu. Jdeme

po pobřeží a koukáme se.

Každého zaujalo něco jiného. Street art i výtah osob k rodinné vile..

Co ale všechny zaujalo, byly cedulky s toaletním zařízením

a na nich

bylo napsáno, jak daleko jsou veřejné záchody.

Naše procházka po pobřeží hlavního města v první etapě končí skoro v centru. Radek málem vyděsil místní občanku, když si fotografoval její vůz. Chudák slečna. Naštěstí se vše vysvětlilo, i když Radek neumí anglicky, tak ukázal na auto a řekl:

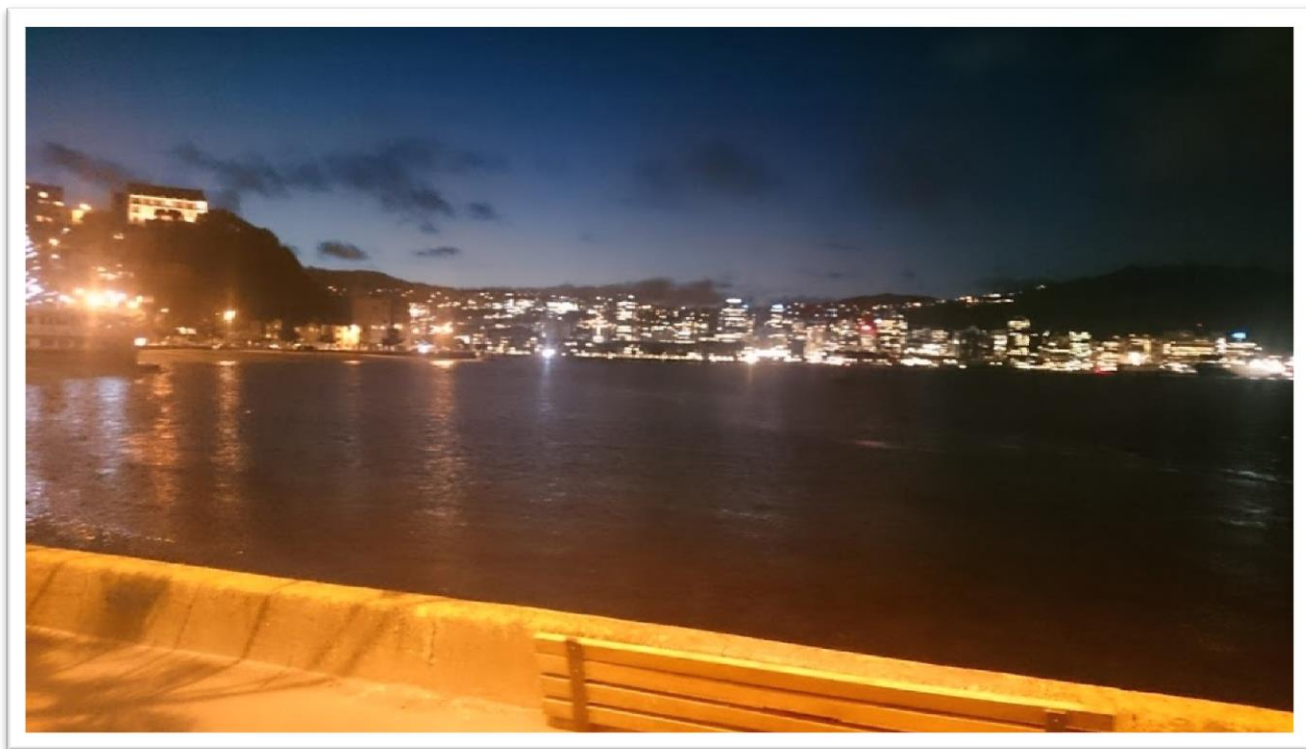
„Škoda, to české auto a já Čech.“ My jsme se smáli a slečna se taky začala smát. Radek s fotografií Škodovky a se slovy sorry jde k nám. Jdeme ještě kousek dál. Usoudili jsme, že je už dost hodin, tak se pomalu vracíme zpět k našemu Donku.

K Donku přicházíme ve tři

čtvrtě na deset večer.

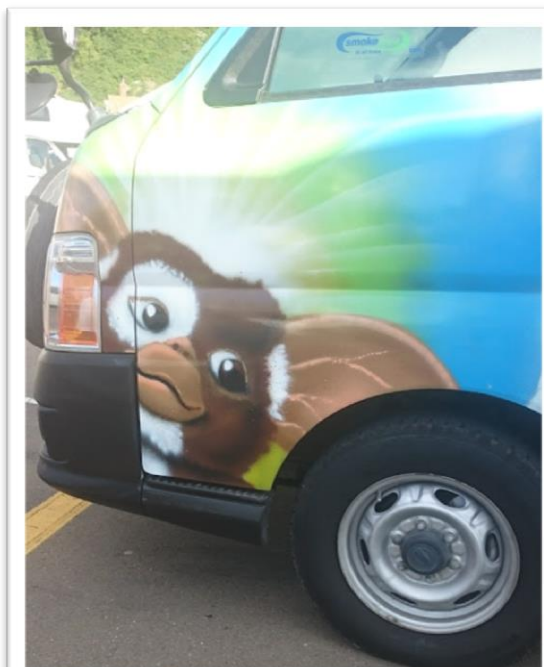
K večeri jsme si udělali párky a hurá na první severní nocleh.

Noční Wellington

Den sedmnáctý Wellington (31.10.2017)

Ranní vstávání okolo sedmé hodiny. Sedím na posteli a roztahuji závěs. Vedle nás stálo auto, které bylo krásně pomalované a já jsme si vzpomněla, na tyto malá zvířátka. Ranní rituál a u toho zkoumání poškozeného Donka. První noc na severním ostrově byla nic moc. Pořád se zde střídali auta, hrála hlasitá hudba a hlasité diskuse našich kolegů cestovatelů. Všichni při snídani přemýšlejí, kde sehnat autoservis na Donka.

Při vynášení odpadků jsme si všimli prapodivné stavby. Něco jako u nás, ale hned u parkoviště. Odpadky jsme hodili do koše a vydali jsme se podívat co to je. Na ceduli jsme se dočetli, že je to Zephyrometer od umělce Phil Price a byl zde od roku 2003.

Ještě malá zastávka na místním letišti ohledně telefonní karty. Při čekání na Jeffa a Kád'u, se Radek rozhodl, že musí něco udělat s tím odřeným bokem. Vyndal si schůdky (Jeff po nich leze do postele), zubní pastu a utěrku. Schůdky si opřel o Donka a

vylezl po nich. V jedné ruce držel zubní pastu a v druhé utěrku. Otevřel a vymáčknuł trochu zubní pasty na utěrku a začal s utěrkou pomalu jezdit po stěně Donka. Odřenina šla dolů. Snažil se po celou

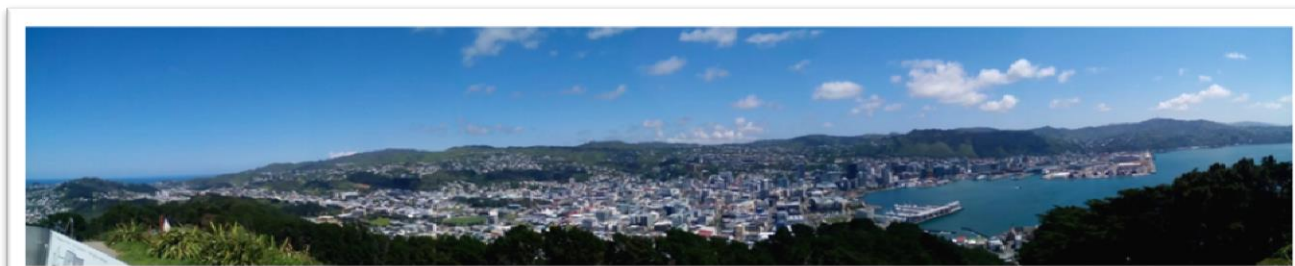
dobu, co byli kluci na letišti. Skoro celý to sundal dolů. Přišli kluci a jedeme si koupit nějaké suvenýry, které si chce odvést domů.

Našli jsme obchod. Do obchodu jdeme s Kád'ou sami, protože kluci hledají servis. Po nákupu se jede do dalšího auto servisu, ale tam kupují jenom žárovku. Po hodině shánění dalšího servisu, se jedeme raději podívat po Wellington.

Donka parkujeme v ulici a jdeme na horu Victoria. Už jenom při cestě na horu jsme měli město jako na dlani. Jdeme uličkami na horu. Slunce nám svítí a my pomalu jdeme. Občas se zastavíme a koukáme do navigace, jestli jdeme správným směrem.

Už jsme skoro na hoře a před námi projíždí autobus. Jdeme tam, kde jsme viděli, že autobus zastavil. U autobusové zastávky je parkoviště, ale nikdo neví, zda by jsme mohli tady našeho Donka zaparkovat. Na parkovišti je památník. A zase kopec. Těšilo nás, že vidíme konec toho kopce a jdeme po vyšlapané cestě na vršek. Na hoře je

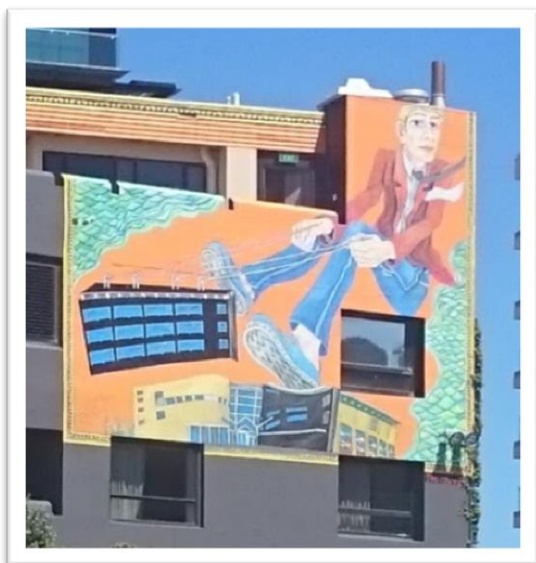

překrásný výhled na celý Wellington.

Z hory je vidět letiště, moře, domy i zátoka. Na hoře jsme asi půl hodiny. Jsme trochu vyčerpání, ale pohled na město nám dodalo další energii a tak po nalezení Donka odjíždíme směr muzeum Te Papa.

Malá proplétaná v ulicích, občas špatné zavelení strany, ale na to jsme si všichni zvykli a tak vzadu s Jeffem tiše sedíme a koukáme z okna ven a pozorujeme ruch města. Přijíždíme k muzeum Te Papa a hledáme místo na zaparkování. Přímo v prostorách muzea jsou místa

obsazené. Koukáme se po obou stranách, až vidíme jiné RV a snažíme se, dojet k němu. Zaparkovali jsme a jdeme k parkovacímu automatu.

Chvilku s Jeffem študujeme parkovací automat. Tady se zadává číslo místa, kde se zaparkovalo, a zaplatíme. Koukám a na protější stranu a na budově je art street, které muselo umělci dát hodně zabrat. Dílo je docela dost vysoko a ta jeho plocha.

Přicházíme k muzeu a hledáme pokladnu, kde bychom chtěli zaplatit vstupné. Nikde nic není a tak vstupujeme do muzea Te Papa. Ani uvnitř nejsou žádné pokladny. Nacházíme plánek muzea a vyrážíme do víru muzea.

Podle plánu se nacházíme v druhém patře, to první patří našim plechovým miláčkům.

Totem maorů nás upoutá jako první. Jdeme okolo expozice, která je věnovaná válce.

Vstupujeme do dávné minulosti, kde byli k vidění ještěři, létající ještěři, no zvířata, která dnes již neuvidíte. Mapy, kde se nacházeli, zda byli i na NZ.

Jak se postupem času rozdělovali kontinenty. I když to bylo jenom virtuálně, člověk na to koukal a nevěřil tomu.

Připadám si tu jako Alenka v říši divů, co nikdy nebyla v muzeu. Dalo by se říct, že za poslední dobu, kdy moderní technologie vstoupila do tohoto odvětví a proměňuje ho pro děti zajímavější. No pro děti, myslím si, že i pro nás dospělí.

Další expozice je věnována zemětřesením. S Kád'ou sledujeme obrazovku, kde jsou záběry z Christchurch (2010), jak hledají lidi v troskách, zbourané domy, trosky aut a jiné. Nechtěla bych to zažít.

Malé ukázky, co dokáže zemětřesení, jak na souši, tak v moři. Někdy za to může sopka, jindy zemské desky. Velice zajímavé ukázky. V koutu byl udělaný dům, a když člověk zatočil klikou, tak to roztrhlo dům, silnici. Nacházeli se i další

ukázky.

Byl tu udělaný i provizorní dům. Radek do něho vstoupil. Po chvíli se dům začal třást a připomínalo to zemětřesení. Radek vyšel po pěti minutách ven, byl celý bledý.

„Fuj, bylo to příšerné, nikdy bych to nechtěl zažít,“ řekl nám Radek. Další exkurse byla věnována zvířatům, kteří žijí v moři. Kluci objevili kino ve 3D, ale já nic v tomto rozlišení nevidím, tak jsem si vzala plátek a po schodech jsem šla o patro výš. Třetí patro patřilo válkám NZ. To mě nezajímalo a tak jsem šla do čtvrtého patra. Hned u vstupu ve čtvrtém patře byla kavárna, a tak jsem se vrátila ke klukům, ale v kině nikdo z nich nebyl. Po chvíli jsem našla Kád'u a Jeffa. Přivolali si výtah a vstoupili do něho. Výtah nám zastavil ve čtvrtém patře, kde jsem původně viděla jenom kavárnu. Vystoupili jsme, ale museli jsme projít tou kavárnou, kterou jsem viděla.

Uviděli jsme velkou loď ze dřeva a byli jsme na místě. Na prohlídku nám zbývalo málo času, a tak jsme tuto expozici skoro proběhli.

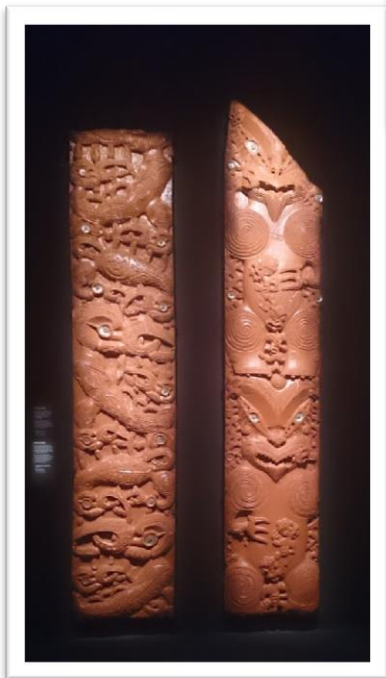
Dozvěděli jsme se, jak se dělají sochy, kabelky, mísy i dřevěné domky. Krásné dřevěné sloupy.

Dokonce tu byla i tabulka o migraci na NZ a našli jsme i rok 1968 a pod tímto rokem bylo

napsáno: " Czechoslovaks flee invasion, Communist regine".

U východu z muzea jsme našli Radka. Na parkovišti jsme se domluvili, že pojedeme na lanovku. Nikde nebylo místo na zaparkování a tak

jsme jeli dál. Za námi se to pěkně kabonilo a my jsme tomu ujížděli. Ještě zastávka u benzinky a potom ještě něco koupit pro nás. Po nákupu jsme zastavili v Rotokawau u Virgina jezera a rozhodli se, že tady budeme nocovat. K večeři jsme udělali s Jeffem poprvé kuřecí maso na přírodní způsob s pečivem.

Den osmnáctý

Pestrobarevná příroda

(1.11.2017)

Vstávali jsme okolo půl osmé, Kád'a postavil vodu na kávu. Ranní rituály s malou komplikací. Záchody byly až na druhé straně jezera, tak to dneska bylo i s ranní procházkou, při které jsme mohli pozorovat kachny i

labutě. Radek chtěl jednu chytit, že bude pečená, ale po chvíli toho nechal.

Jedeme do města Whanganui, které je asi pět minut od nás. Kluci se šli zeptat na světlo, ale slečna v obchodě je posílá někam jinam. Nějaký pán stál u obchodu, a když slyšel, jak slečna ukazuje cestu, tak se nabídl, že pojede s námi. Jeli jsme za pánem. Najednou zastavil a ukazuje obchod. Poděkovali jsme mu a jedeme tam. Zase nic. Tak jedeme do centra podívat se do muzea. Muzeum je ještě zavřeno a tak se jdeme zeptat na cigára. Nikde nic není a tak se vracíme k muzeu. Muzeum je zdarma, ale zákaz focení. Jedná se o regionální muzeum. Je velmi malé a tak ho máme za chvíli prohlédnuté. Radka jsme potkali, až před muzeem. Řekl nám, že se jde zeptat ještě na světlo a že se uvidíme později v parku. Tak se

sháněl národní nápoj s medem a cigarety. Nejdříve k benzince, kde nám bylo řečeno, že je nám nemůže ukázat, jinak dostane pokutu. Následoval obchod s alkoholem, supermarket. Cigarety nejsou a ani jejich alkohol s medem a tak se

vracíme k parku, kde máme sraz s Radkem. Na zpáteční cestě objevujeme náplň do elektronické cigarety a ptáme se prodavačky, kde se dají sehnat normální cigarety. Vycházíme z obchodu a ukazuje přes ulici. Poděkovali jsme a jdeme na druhou stranu. Obchůdek z venku vypadá jako prodejna suvenýrů. Jdeme dovnitř a Jeff se ptá na cigaretové dutinky. A mají i cigára, co Kád'á sháněl. Super.

Radek na nás čeká u parku. Oznamuje nám, že nikde nic nesehnal. Stojíme u parku a Radek uviděl banku a rozhodl se, že půjde s Jeffem zaplatit pokutu. Jdou do první banky. Tam jim řekl, že musí jít do druhé.

Z druhé do třetí banky. Ještě, že byly tak blízko sebe. Ve třetí bance pokladní napsala na papírek adresu, že tam určitě tu pokutu zaplatí.

Zadáváme adresu do navigace a jdeme tam. Docházíme k místnímu soudu. Radek se žene dovnitř a my si sedáme na lavičku. Najednou vyběhne Radek a volá na Jeffa. Kluci vysvětlují chlápku s rameny, jako oni dva dohromady, že potřebují zaplatit pokutu a žádná banka to nechce vzít. Pán asi pochopil, že Radek neodejde do té doby, dokud to nebude mít zaplacené a tak ho odvedl dovnitř. Sedíme zase

všichni tři na lavičce a najednou Radek volá na Kád'u. Za pět minut jsou zpátky i se stvrzenou o zaplacení. Když jsme se s Jeffem ptali, proč potřeboval Kád'u, tak nám bylo řečeno, že přijímají pouze platební karty a on měl pouze hotovost. Alespoň, že je jeden malér hotov. Vracíme se k Donku a vyjíždíme z města okolo půl dvanácté. Asi po dvou hodinách jízdy Radek dělá malou přestávku. Uděláme pár kroků a koukáme se, na vodopády Raukawa. Pár fotek a vyráží se.

Jedeme, jedeme a najednou vidíme po pravé straně vrakoviště. Všichni měli stejný nápad a Radek otáčí Donka. Jedeme tam. Přejíždíme koleje a odbočujeme do leva. Radek vystupuje a jde hledat člověka, který mu to tady patří. My čekáme a děláme fotky. Stojí tu auta, které si u nás hýčká každý milovník veteránů. Radek se vrací se slovy „Je tam pes a štěká na mě.“

Koukla jsem na něho, zakroutila hlavou a šla jsem se tam podívat. Radek šel se mnou. Psa jsem uviděla až u dílny a jak vím, kde je pes je i pán. Docházíme k dílně, pes leží

a já

volám

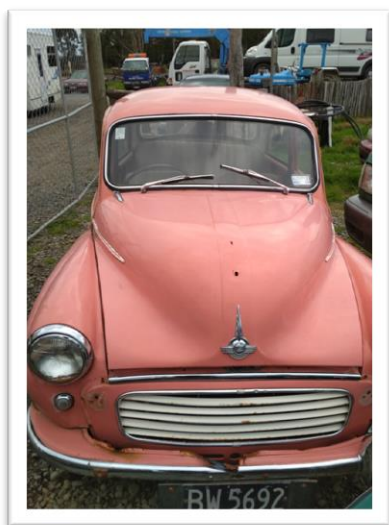
„Haló,
haló“.

Z dílny
vychází

pán a

Radek

mu říká, že má problém. Naše angličtina není perfektní a tak ho vedeme k autu, kde je Jeff a hlavně to rozbité světlo. Pán se usmívá

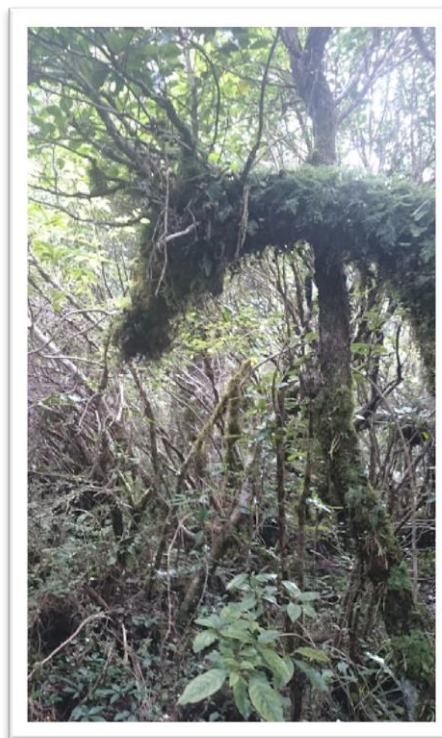
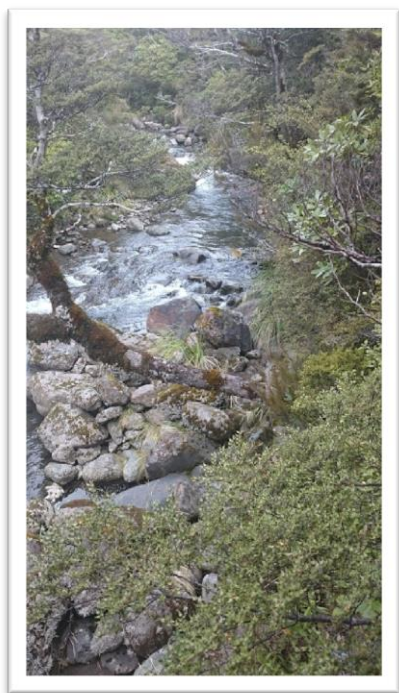

a Jeffovi říká, že to máme nechat na půjčovně. Nemáme to řešit. Jednoduše, to neseženeme.

Určitě nejsme první, kdo za ním přijel s takovým problémem. Tak jsme se zeptali, jestli si můžeme udělat nějaké fotografie, protože u nás v ČR nestojí takové skvosty jen tak, venku. Pán se usmál a dal nám souhlas a vrátil se zpět do dílny. A my jsme se vydali na malou exkurzi po vrakovišti. Osobní, nákladní i RV. Novější typy, ale i ty starší. Dovnitř ale nejdeme. Koukáme podél plotu a děláme si fotky. Přemýšlíme, jak jsou stará. Odjíždíme asi po půl hodině. Najíždíme na silnici směr Whakapapa.

Do Whakapapa přijíždíme okolo půl čtvrté. Našli jsme kemp a ubytovali se na místě s číslem 44. Připojili na elektriku a udělali si

kávu. Jelikož byli brzo, rozhodli jsme se, že se půjde na výlet. Vybrali jsme si Silica Rapids Walk. Na recepci jsme se zeptali na cestu. Vycházíme něco málo po čtvrté hodině. Podél stezky je potok. Vcházíme do malého lesa.

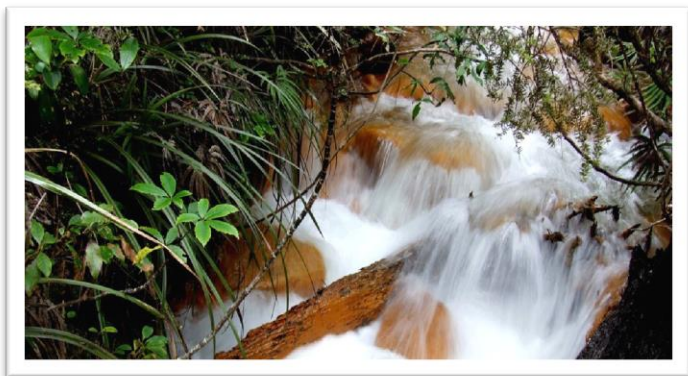

Chvíli přemýšlím, zda ten les není začarovaný. Pokračujeme po stezce v našem dnešním výstupu.

Docházíme k ceduli, kde se dočítáme, že kameny v řece nejsou zlaté, ale že za jejich barvu můžou minerály ze

sopečného popela a lávy, mikroby, kyslík, kyselé prostředí. Díky takové kombinaci se uvolňuje více železa a to se dostává do okolních

hornin, půdy a také vody. Proto my vidíme zlaté kameny. Protože se nacházíme u sopek, kterou jsou ještě činné, není se čemu divit.

Pokračujeme dál po stezce. Nikdy z nás moc nemluví. Pomalu vycházíme z lesa. Z

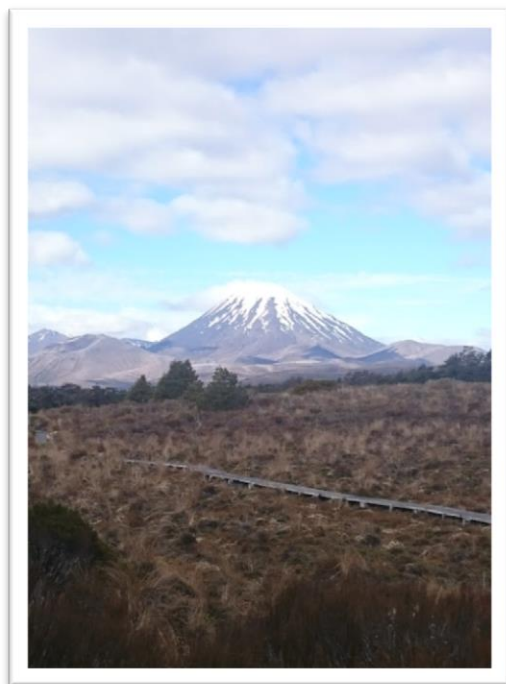
lesní stezky přecházíme na dřevěná prkna, které vedou podle mě po nějaké louce. Jdeme dál. Koukám s Kad'ou kolem sebe a vidíme něco jako bažinu. Nikdo si ale netroufne botou vstoupit mimo dřevěná prkna. Kluci se otáčejí na sopky, které jsou stále aktivní a Radek jen tak pronese „Doufám, že nebouchne.“

„No jasně, ona asi ví, že přijeli Češi a rozhodla se, že se nám ukáže v plné síle. Jenom kvůli tobě Radku. Pro nikoho jiného by to prý neudělala, ale že jsi vážil tak dlouhou cestu, tak bouchne“, dělám si z Radka srandu.

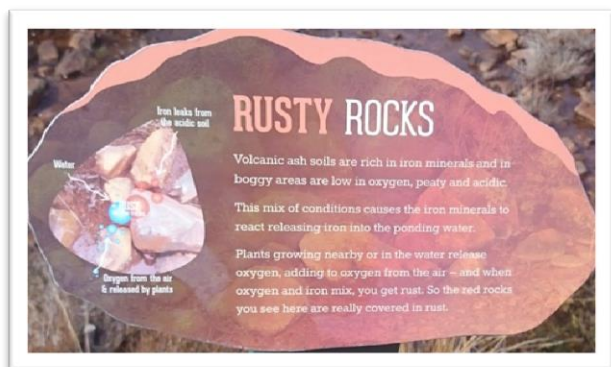
„Co ty víš, co má za lubem“, říká Radek s úsměvem.

Všichni se smějeme a pokračujeme po dřevěných prknech dál.

A jsme zase v lese. Už se ani nedivím, že na NZ bylo natočeno tolik filmů. Ta příroda je nádherná, nikde nevidíme polomy nebo nějaký nepořádek.

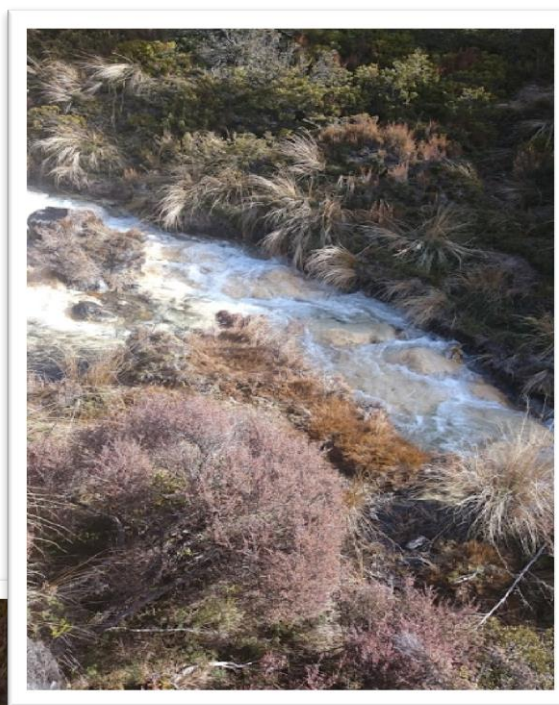
Míjíme vodopád a jdeme dál přes les a znovu na dřevěná prkna, ale tentokrát je vidět ta bažina i okolo stezky.

Přicházíme k další ceduli, která nás upozorňuje na rezavé kameny, které vznikají skoro stejným způsobem, jako Golden Rapids.

Z dřevěné stezky máme kamenitou a zase mírný stoupák nahoru. Jdeme ale pomalu, protože nikam nepospícháme. K našemu výletu nám krásně svítí sluníčko, nefouká a na obloze je pár mráčků. Dalo by se říci, že ideální den na tento výlet.

Po pravé straně vidíme téct potok, který je prapodivně zbarvený.

Přicházíme k soutoku dvou potoků. Jeden potok má světle bílou barvu a druhý potok má světle červenou. Soutok je dost velký, protože je velice mělký.

Jdeme podél potoka a bílá barva je čím dál sytější.

Po chvíli jsme došli k další ceduli, kde jsme se dočetli, jak vzniká křemen.

Na ukázkou ležely nějaké křemeny vedle cedule.

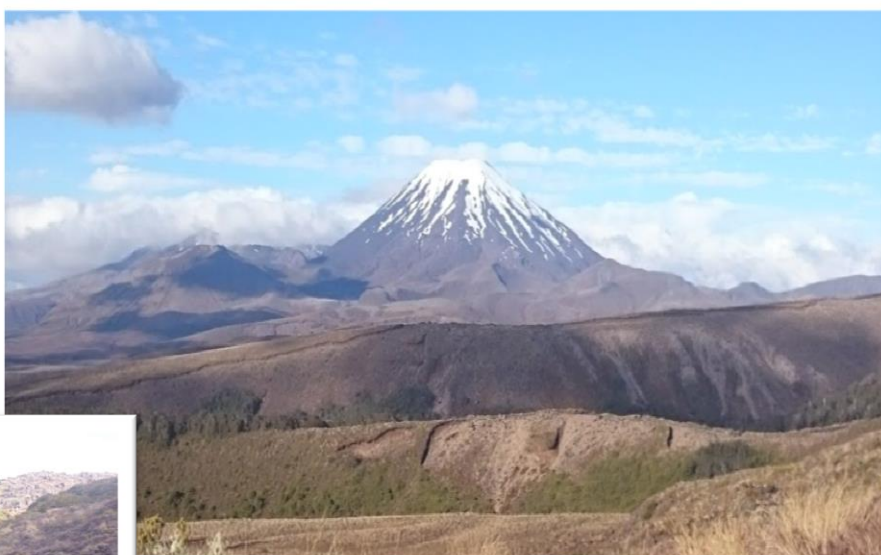
Šli jsme se podívat dál proti proudu, ale vrátili jsme se na rozcestí a šli jsme do kopce.

A zase dřevěná prkna. Jdeme a jdeme.

Po pravé straně se nám ukazuje hora Ruapehu.

Jelikož se nacházíme na území aktivních sopek, tak vidíme další sopku, která je naproti nám. Tato hora se jmenuje Ngauruhoe.

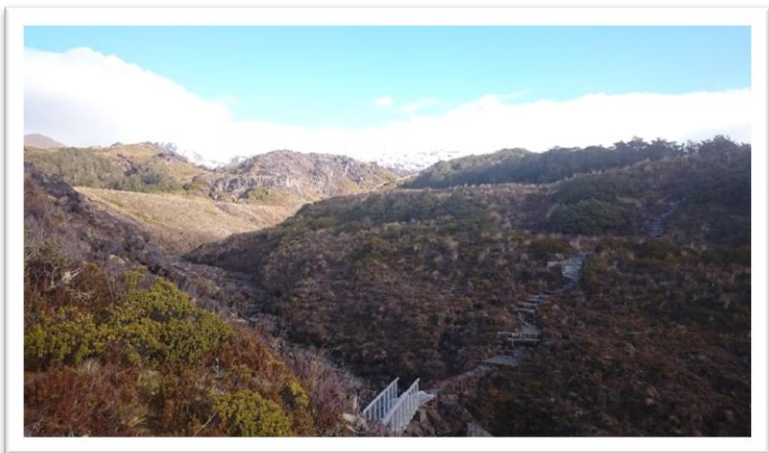
Pánové na ni

ukazovali už po cestě do Whakapapa. A Radek zase začal, že ty sopky se probudí.

Pomalu jsme scházeli do údolí, kde se nacházejí lávové kameny. Musíme překonat dřevěné schody do údolí. Některé jsou dost vysoké, a tak je musím scházet bokem, abych nespadla dolů.

A zase do kopce. Jdeme po stezce dál a vycházíme na silnici. Jdeme po silnici zpět do kempu a potkáváme RV. Zastavuje u nás a ptá se nás, jestli nevíme, kde by mohli přespát. Jeff jim říká, že my jsme

ubytování v kempu. Paní mu ale řekla, že je obsazeno. Tak se rozloučili a odjíždějí po silnici dál. My pomalu jdeme do kempu.

V kempu jsme po dvou hodinách. Všichni jsme ze sebe udělali lidi (vykoupali) a Radek

připravil večeři. Protože po našem návratu recepce byla uzavřena, tak jsme měli k večeři párek místo klobásy na, kterou nás Jeff před výletem namlsal. K tomu byly fazole a ještě vajíčko natvrdo. Pánové si samozřejmě dopřáli pivko a já jsem si udělala večerní kávičku.

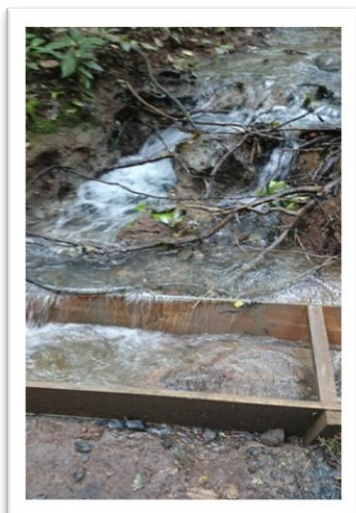
Po večeři jsme se všichni snažili s někým spojit přes net. Šlo se spát docela brzo, protože na zítra Kád'a vymyslel velkou túru.

Den devatenáctý Nedokončený výšlap (2.11.2017)

Vstáváme okolo osmé hodiny, ranní rituál. Slunce dneska nesvítí a je pěkná zima. Donka musíme taky oživit (vypouštění špinavé vody a dopouštění čisté vody). Z kempu vyrážíme něco málo po deváté. Směr hora Tongariro. Jedeme jenom chvíli. Přijíždíme k odbočce na parkoviště, ale dál nemůžeme. Zastavují nás místní a ukazují nám parkoviště, kam máme jet. K parkovišti jedeme po tankodromu, nevím, jak to mám jinak nazvat. Radek nadával, že je to hrozný. Nikdo na něj nemluvil. Přijíždíme v uvozovkách na parkoviště.

Oblékáme se do nepromokavých věcí, bereme si sebou vodu a termosku s kávou. Z údajného parkoviště vycházíme v devět hodin a padesát minut. Jako vždy na začátku je člověk natěšen. Dneska musíme dojít nejdříve na to parkoviště, kam nás nepustili, protože bylo plné.

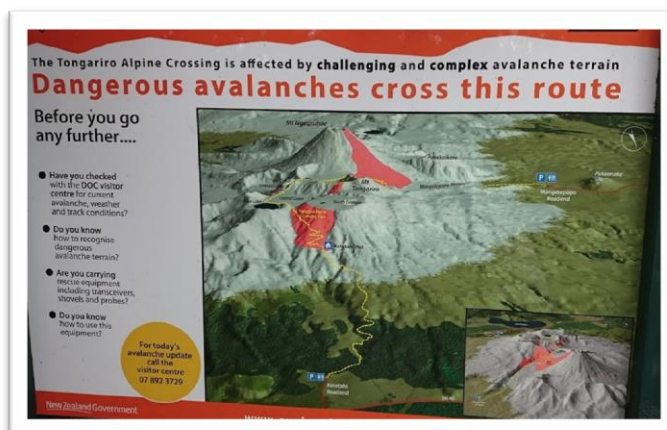

Přicházím
e na
parkovišť
ě

k info
cedulím
o nebez-

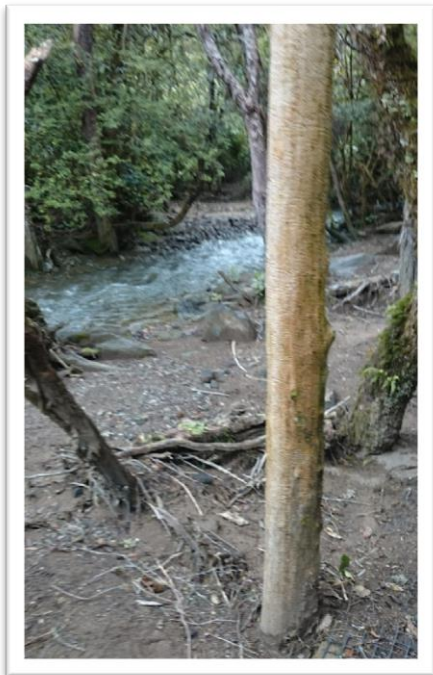
pečí při tomto výstupu. Tak si to přečteme a vyrážíme.

Všude kolem nás je krásný les. Jdeme po

kamínkové stezce. Jsou tu koryta, do kterých stéká potok a odtéká. Vidíme samozřejmě kapradí různých velikostí i vodopády. Jdeme po stezce, až dojdeme k ceduli, která nás informuje: "700 metrů vysoké nebezpečí, nezastavovat."

Přecházíme most a jdeme svižným krokem po dřevěné

stezce. Je vidět, že tady řádila velká voda. Brala sebou vše, co jí bránilo v cestě. Stromy, keře i původní stezku k sopce. Místní udělali

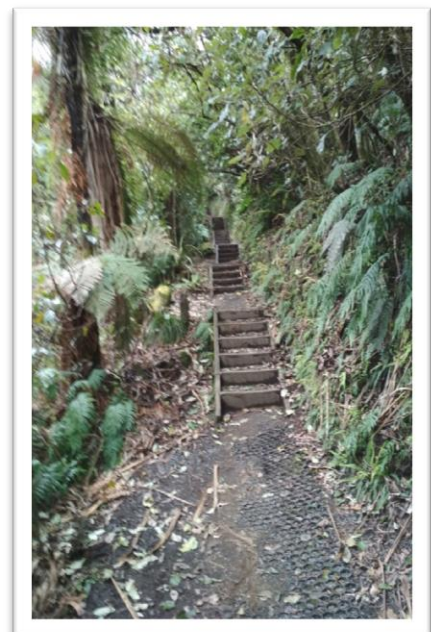
provizorní stezku, kterou označili zrovna ne moc humánně k přírodě, jak jsme tady na to

zvyklí.

Rychlým krokem jsme šli po stezce. I když jsme neměli zastavovat, tak každý z nás udělal malou zastávku

k vyfocení té kalamity. Po svižném kroku a vyhýbání se lidí, kteří šli proti nám, na nás čekaly schody. Dalo by se říci, že to byly schody do nebe. Schody, schody a zase schody.

Už jsem si chtěla zpívat „Po starých zámeckých schodech po schodech ze dřeva“.

Člověk by si myslel, že až vyjdeme ty schody, budeme nahoře na sopce. Malý odpočinek a zase schody. Kád'a s Jeffem jsou zase někde vpředu a já s Radkem se suneme za nimi.

Malá záchrana od schodů - odpočívadlo.

Na chvilku si sednout, vyndat termosku a dát si malý lok kávy. Po malém odpočinku jdeme

dál a stoupáme do schodů.

Konečně jsou schody za námi a cedule nám ukazuje, kolik máme za sebou kilometrů.

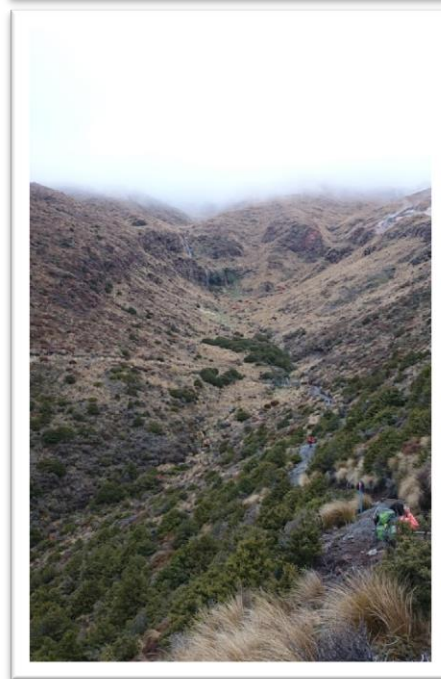
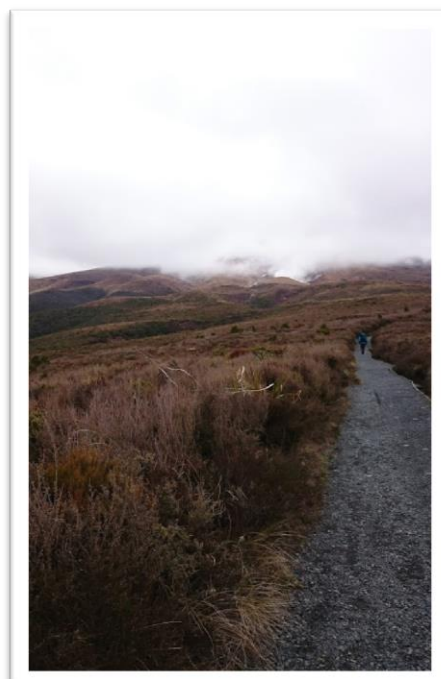
Pokračujeme po stezce k sopce dál.

Naštěstí nevidíme žádné schody. Při výstupu do nebe nám nepřeje počasí, ale pohledy na jezera jsou krásná, i když v oparu. Občas uděláme nějaké foto, ale pořád pokračujeme na sopku. Počasí se začíná víc zhoršovat.

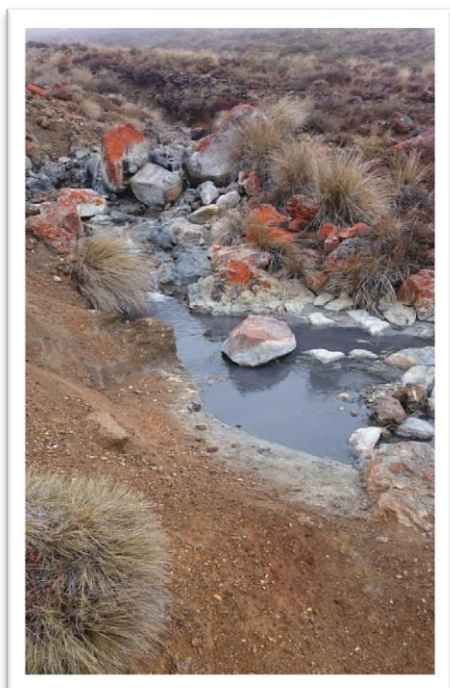
Mlha nám tolik nevadí, ale začíná pomalu mrholit. Utírám si brýle, protože skoro nic nevidím. Jdeme s Radkem pořád za nimi.

Jeff s Kád'ou zastavují a my je docházíme.

Nacházíme se 1645 nad mořem. Naše cesta tady kvůli počasí končí. Kád'a, Jeff a já nosíme brýle a z důvodu mrholení toho moc nevidíme, tak pro naše bezpečí jsme se rozhodli pro návrat k Donku, protože stezka pokračuje v blízkosti srázu dolů.

(Nacházíme se v nebezpečné oblasti, podle cedule o nebezpečí jsme v červené zóně. Naše cesta končí v Togariro Alpine Crossing Track).

Udělat si fotku místa, která je na našem putování po NZ nejvýše nad mořem a pomalu sestupujeme dolů. Kád'a s Radkem se rozhodli, že budou počítat schody dolů a potom je vynásobí dvěma. Jdeme pomalu, jsme mokří a já se těším do Donka.

Skoro ve dvě odpoledne, jsme na horním parkovišti. Pánové se dohadují o počtu schodů. Je to dobrý, nesouhlasí jim to o dva schody a tak se udělal průměr. Najednou přijíždí autobus a do něj nastupují někteří návštěvníci. Jeff je chvíli poslouchal a potom nám říká, že autobus je vyvezl kousek od místa, kde

jsme nocovali, a tady je vyzvedl. Jednoduše řečeno, prošli celou trasu, ale po rovině a potom ze sopky dolů. No, škoda že jsme to nevěděli dřív.

Shrnutí našeho nedokončeného výletu: celkem 1648 schodů, nejvyšší bod 1645 metrů nad mořem, 19 534 kroků a čtyři hodiny na čerstvém vzduchu a unavené nohy.

V Donku jsme se převlékli do suchého a odjíždíme do města Taupo.

Necelá hodinka a jsme u jezera Taupo a zároveň kousek od města Taupo. Radek nám

zastavuje hned u jezera a jdeme fotit. Potom nasedáme a jedeme do města. Koukáme, kde můžeme zaparkovat. Zastavujeme u supermarketu a jdeme si něco koupit na zub. V supermarketu si kupujeme telecí řízky, k tomu brambory a nějaké drobnosti. Uklidíme věci a hledáme místo na nocleh. Vjíždíme do parku, ale na ceduli se

dočítáme, že to slouží pouze na vypouštění a dopouštění vody. Pánové koukají do mapy a já jdu z Donka ven, podívat se do okolí.

Po chvíli se vracím ke klukům a jedeme do přístavu. Parkujeme u jezera Taupo. Po zaparkování jdou kluci pustit plyn a já začínám škrábat brambory. Radek dostal nápad, že k tomu řízku si můžeme udělat ještě okurkový salát a jde s Jeffem zpět do supermarketu. Naštěstí nemůžou zabloudit, protože market je od nás asi 200 metrů. Kád'a mi pomáhá s bramborami a já začínám dávat pánvičku na plyn. Máme skoro dosmaženo a brambory jsou skoro hotový a vracejí se kluci. Radek dělá okurkový salát a já s Jeffem dáváme řízky s brambory na talíř. Dneska si ho opravdu zasloužíme.

(Chybička se vloudila. Na fotku jsme si vzpomněli pozdě, chuť byla silnější.)

Po večeři a úkonech spojený s ní, jsme se šli projít po městě. Vycházíme z přístavu do mírného

kopečka.

Procházíme

okolo dámského

klubu, policejní stanice a místního muzea.

Před místním muzeem je socha srdce v zemi. Přicházíme na hlavní třídu, kde jsou restaurace, kavárny, obchody i McDonald's. Procházíme se po městě. Zastavujeme se v McDonald's na zmrzlinu.

Já a Kád'a si dáváme zmrzlinu, Radek hledá připojení na WiFi a Jeff si pochutnává na místním burgeru. Jako kdyby neměl dost plný břicho. Po odpočinku se jdeme podívat

do Liqueur shopu a konečně mají medovou vodku.

Kád'a pánovi naznačil, že si to rozmyslí a šlo se podívat se do druhého obchodu. Podívali jsme se a vraceli k Donku.

Dnešní den byl náročný a tak večerní siesta nebyla moc dlouhá.

Den dvacátý

(3.11.2017)

Ranní vstávání okolo půl osmé. Rychle si dojít na toaletu, ale veřejné toalety jsou uzavřené. Tak pozoruju s Jeffem jezero, kachny, labutě i vrabce. Jdu se podívat do zátoky. V zátoce stojí dva hydroplány. Vracím se do Donka.

Kád'a se jde podívat na toalety, ale ani tam nedošel a vrací se. Tak jdeme s Jeffem dál pozorovat jezero a vidíme, že u mola je přistavěn jeden hydroplán. U mola je rodinka, která nasedá do hydroplánu. Já a Jeff pozorujeme, jak se pomalu odlepuje od hladiny jezera. Jak jsme ve filmech zvyklí, že nasednou a jsou hned ve vzduchu, tak tady to drvá přes dvě minuty.

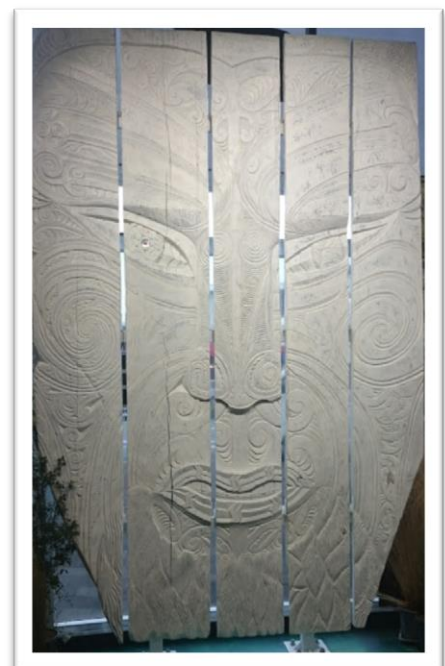
Konečně dopijíme kávu už v klidu. Po ranních rituálech (dneska trvaly déle) jdeme do místního muzea. Před muzeem jsme moc brzo a tak se jdeme podívat na kalendář pro Kád'ového tátu. Ještě se zastavujeme v i-seti pro mapy.

V i-seti nás ohromila maorská maska, která je vyrytá v dřevěných prknech, které jsou nalakované matnou bílou barvou a jednom oku to vypadá, že má zasazený lesklý kámen. Jednoduše řečeno - je to krásný umělecký kousek, který ukazuje na maorskou kulturu.

Ještě se díváme po suvenýrech.

Okolo desáté hodiny jdeme zpět k muzeu.

Vcházíme do Taopo museum, kde zaplatíme

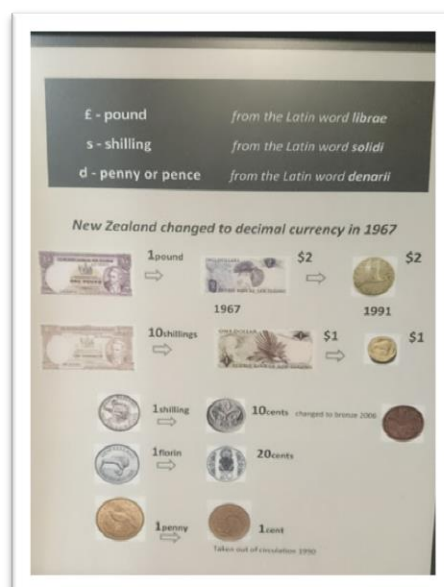
vstupné a jsme upozorněni na focení.

Fotit zde se může pouze v jednom oddělení z pěti. To samozřejmě Radka naštválo.

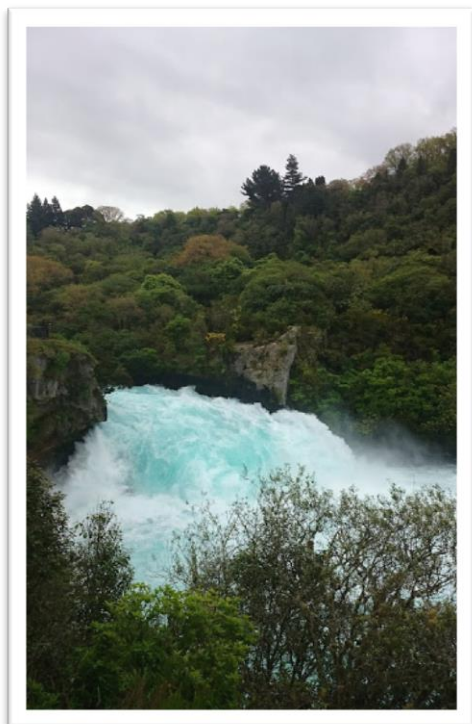
Procházíme si muzeum od umění po velkou maorskou loď.

V oddělení, kde jsme mohli fotit, jsme udělali tyto

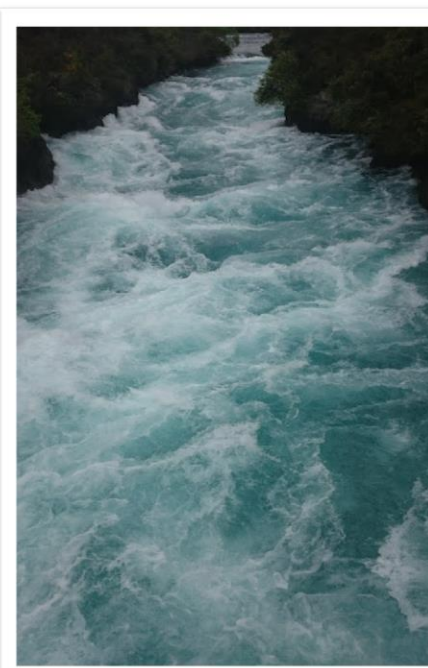

dvě fotky. Na jedné je denní menu a na druhé je devalvace měny v roce 1967.

Po půlhodinové návštěvě muzea jdeme zpět k Donku a odjíždíme k Huka Falls. Jedeme jenom chvíli. Na parkovišti hledáme místo pro Donka, zaparkovat a jít se podívat na vodopády. Přicházíme k mostu a je slyšet obrovské burácení vody.

Pomalu přecházíme most a děláme fotky. Přicházíme na

druhý břeh a jdeme podle koryta, až dojdeme k výhledu, který je famózní. To jsme ale ještě nevěděli, jak bude vypadat třešnička na dortu. Myslím si, že fotografie za vše vypovídají. Tak modrou vodu, jsem ještě nikdy neviděla. Maorsky Fuka je pěna, tak pěnivé vodopády.

Po přírodní kráse jsme se jeli podívat na živočišnou, na med. Přijeli

j jsme do obchodu a rozhlíželi se. Bezpočet druhů medů s příchutí i bez příchutě. Člověk ani neví, kolik jich je. Naše další zastávka je

u alkoholu.

Whisky s medem, zázvorový likér s medem, smetanovo-medový likér a další likéry.

Pánové museli ochutnat. Ještě, že je tady povolen alkohol za volantem. Ta whisky, která jim nejvíce chutnala, se prodávala v balení 2 dcl.

Poté jsme se šli podívat na zavařeniny, kosmetiku, plyšové včely,

talíře se včelami a další věci co mají společné s medem. Kluci si koupili bonbony, ale nic moc.

Když jsme se vraceli k Donku, tak jsme všichni řekli, na to, že je to fabrika, tak to mají pěkně drahé.

Po návštěvě medového domu odjíždíme podívat se do Wai-O-Tapu. Jenže začalo pršet.

Po příjezdu k termálním jezerům pořád prší. Jdeme se s Kád'ou podívat dovnitř, ale tam zjišťujeme co a jak. Na informační ceduli se dočítáme, že gejzír, který chceme vidět je spuštěn o půl jedenácté. Vracíme se k Donku a rozhodujeme se, že se sem vrátíme zítra.

Je to kvůli gejzíru, ale taky ohledně počasí. Snad se umoudří a přestane pršet, ale je stále pod mrakem.

Vjíždíme do města a hledáme nocleh, kde můžeme našeho Donka klidně zaparkovat. Parkujeme u jezírka s bílou barvou. Vystupuju s

Donka a křičím na kluky „To si děláte srandu, tady nebudu spát. Hrozně to tady smrdí a já se asi pozvracím“.

„Tak to máš smůlu.

Jinde není místo“, odpověděli mi pánové.

Jdeme se projít okolo jezera a všude jsou sochy.

Každá z

nich představuje něco jiného. Sochy jsou dokola jezera.

Uprostřed jezera je most a tak ho přejdeme. Ocítáme se před

Polymesian Spa. Je tam kašna a v ní voda, která hrozně smrdí (v celém městě je cítit síra). Já od toho utíkám co nejdál, ale pánové to okukují, společně s dalšími turisty, kteří sem přijeli. Většina z nich mají šikmé oči. Pokračujeme po naší

poznávací cestě po městě. Vcházíme do parku. Tady se nachází několik druhů květin, keřů, ale taky hřiště na kriket. U parku se nachází místní muzeum, ale to se opravuje. Procházíme parkem k

silnici. U východu vidíme plot, na kterém se nacházejí maorské sochy. Je jich tam

několik a nikdo z nás neví, co znamenají. Plot je namalován, asi v maorském stylu, ale to se můžeme jenom domnívat. Jdeme dál do centra města a křižovatce pánové zpozorní. Pro mě je to loď na kolečkách, ale oni to obdivují a samozřejmě si to fotí. Kád'a si rychle před něj stoupne a hop, vznikne tato fotografie. Ještě, že zatácel a nejel tak rychle, jinak nevím.

Nacházíme i-site a žádám paní o mapu města.

Dostávám ji a pokračujeme v prohlídce. Procházíme město a mne se líbilo toto auto, které mě hlavně zaujalo, že z něho trčí klíč. Kluci se tomu jenom smějí. No co, každému se

líbí něco jiného. Jdeme po ulicích dál a přicházíme k benzínové pumpě a za ní je Liquer shop. Jdeme se zeptat na místní alkohol. Paní se v obchodě usmívá a ukazuje nám ho. Bereme si s Kád'ou po lahvi. Jdeme k pokladně a já si vzpomenu na varování, že máme mít u koupi alkoholu sebou cestovní pas a já ho mám v Donku. Paní u pokladny po mě doklad plnoletosti nechtěla a prodává mi lahev. Kád'a si koupil ještě cigarety a jdeme zpět. Na zpáteční cestě se kluci zastavují u benzínové pumpy a ptají se paní, jak se pozná, že je plynová bomba prázdná. Čekám na ně u benzinky a pozoruju, jak za oknem šermují rukama. Je to sranda.

Na zpáteční cestě k Donku dostal Jeff hlad a tak šel do místního fastfoodu. Ještě než přeběhl silnici, tak jsme mu řekli, že na něho budeme čekat u křižovatky. Čekáme na něho u křižovatky, když tu na nás začal křičet místní. Moc jsme mu nerozuměli a jemu to došlo, tak přišel k nám a začal nás vykazovat z křižovatky. Začala jsem mu vysvětlovat, že čekáme na kamaráda, který si šel koupit něco k jídlu. Aby jsme měli od něho pokoj, tak jsme šli pomalu Jeffovi naproti. Připojil se k nám Jeff a vrátili jsme se na křižovatku, z které nás pán vzkázal. Přešli jsme ji a pán se na nás díval. Asi mu to došlo.

K večeři jsem uvařila těstoviny s kuřecím masem a sýrovou omáčkou. Zítra se vracíme zpět do Wai-O-Tapu.

Den dvacátý první

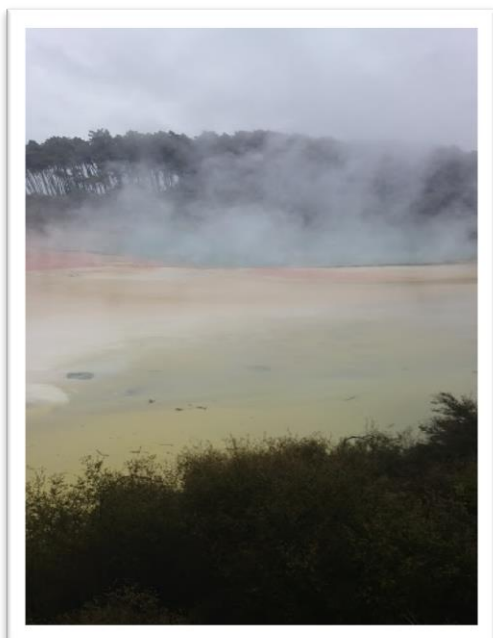
Wai-O-Tapu

(4.11.2017)

Dneska jsme vstávali okolo sedmé ráno. Rychlá káva a odjezd nazpátek do Wai-O-Tapu. Vzhledem k tomu, že pořád prší, tak přemýšlíme, zda máme vůbec jít se podívat na Termální říši divů. Touha je silnější.

Při placení vstupu se pokladní ptala, odkud jsme. Kád'a ji odpovídá „Czech republik“. A světe div se, dostali jsme první překlad v českém jazyce. Pořád prší, snad ještě víc než včera, ale nám je to jedno a jdeme se podívat na termály. Kvůli dešti jsme zvolili menší okruh.

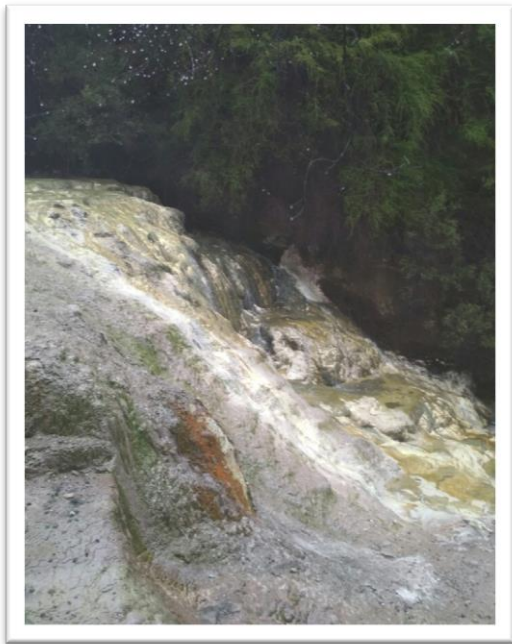

Barevně a číselně značená naučná stezky a my jsme se šli podívat na tyto jezírka nebo krátery.

1. Ďáblovo obydlí
2. Duhový kráter
3. Hromový kráter
4. Ďáblovy kalamáře
5. Malířova paleta
6. Opálové jezírko

- 7. Přejchod z terasy na chodník
- 8. Petrklíčové terasy
- 9. Gejzír Jean Batten
- 10. Posvátná stezka
- 11. Vyhlídkové panorama
- 12. Vodopád Nevěstin závoj

21. Šampaňské jezírko

- 22. Pekelný kráter
- 23. Kráter Ptačí hnízdo
- 24. Sirná jeskyně
- 25. Ďáblova koupel

Po prohlídce termálních

kráterů a jezírek jsme se jeli podívat na spuštění gejzíru Mud pool.

Po příjezdu k Mud pool jsme zaparkovali na louce. Pořád prší.

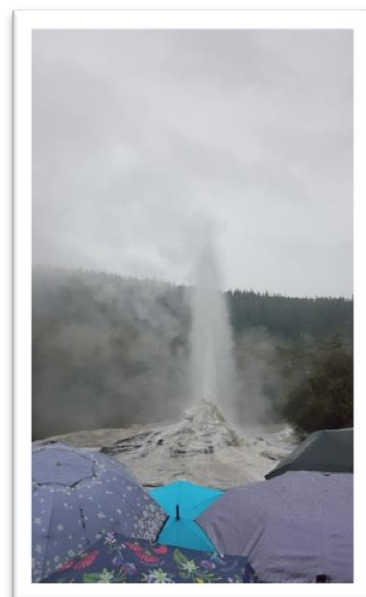

Každý z nás si našel nějaké místo a čekal, co se bude dít. Lidé přicházeli s deštníky a tak jsme se museli ozvat, že nevidíme.

Čekání bylo nekonečné. V deset patnáct přišel chlápek a začal mluvit. Po promluvě hodil něco do

kráteru, chvílku napětí a potom pomalu vytryskl gejzír.

Po návratu k Donku jsme řekli, že to bylo prozatím nejhorší, co jsme viděli. Přijde nějaký chlápek v reflexní vestě s kšiltovkou na hlavě a začne vyprávět a na jeho povel se otočí kohout a hle, je tu gejzír.

Odjíždíme na západní pobřeží, abychom se podívali na světélkující červy. Dojeli jsme do i-site a zeptali jsme se na vstupenky. Volné byli až na půl pátou. No, když už jsme tady, tak počkáme. Zakoupili jsme si vstupenky a jeli jsme na parkoviště. Času jsme měli dost a přestalo pršet. Tak jsme s Jeffem uvařili pozdní oběd, nebo brzkou večeři. Jednoduše řečeno něco k jídlu (přírodní vepřový řízek s cibulí, párkem a chleba) a sušili prádlo. Přišla hodina H a my jsme se odebrali ke vstupu do jeskyně.

Byli jsme upozornění, že je v jeskyni zákaz focení.

Podobá se to na naší Punkevní jeskyni. Prochází se první částí, kde nám jsou ukazováni krápníky různých velikostí. Říkali jsme, že máme ČR to samé. V druhé části nasedáme na lod'ku a vplouváme do jeskyně, kde na stropě jsou světélkující červy. Celou dobu je ticho a všichni mají zakloněné hlavy a pozorují světélka.

Celá prohlídka trvá asi čtyřicet pět minut. Při cestě k autu jsme si

řekli, že ty krápníky nás nezajímali a druhá část byla krátká. Všichni jsme se ale shodli, že na lodi při pozorování světélkujících červů jsme se uvolnili a cítili takové blaho, jako kdyby jsme neměli žádné starosti. Nedá se to popsat.

Okolo půl šesté odjíždíme zase na druhou stranu ostrova.

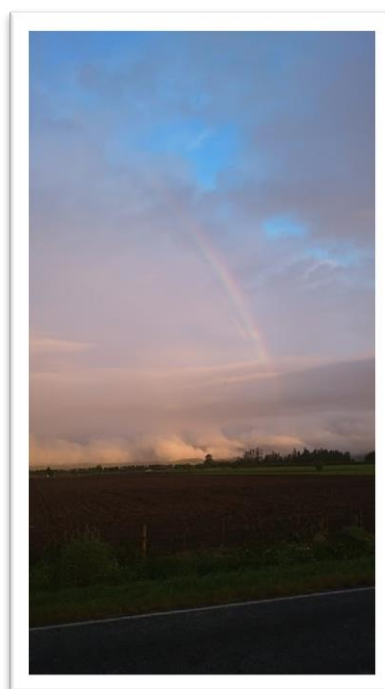
Celou cestu nám počasí ukazuje, že se tady mění z minuty na minutu.

Mraky se honí na obloze,

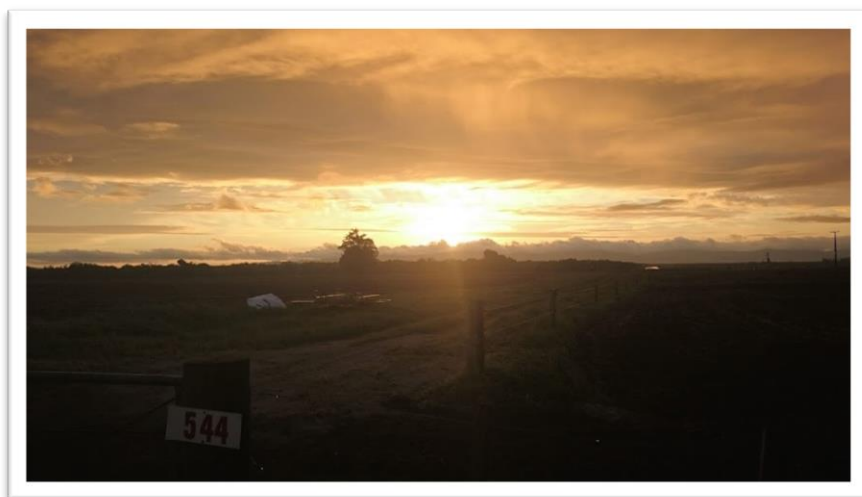
potom začne svítit sluníčko a zase mraky.

Nakonec se nám objevuje duha. Vidíme krásně celý duhový oblouk. Dokonce zastavujeme a místní na nás koukají jako na čtyřlístek bláznů co vidí poprvé duhu.

Ráno prší, odpoledne svítí sluníčko a navečer

se nám ukáže duha a západ slunce. Paráda.

Na dnešní nocleh dorážíme okolo desáté večer.

K večeri máme chléb s máslem. Někdo si dá marmeládu, někdo sýr.

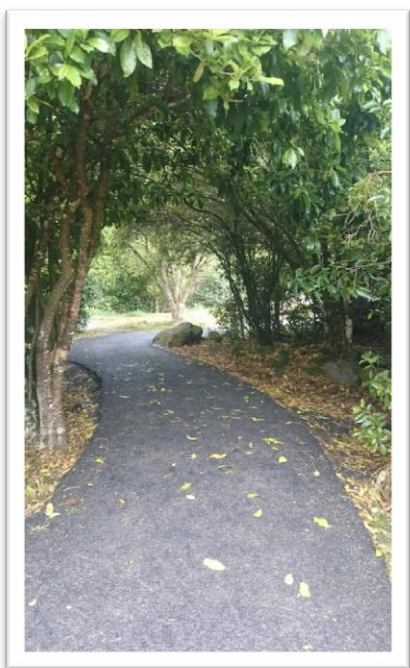
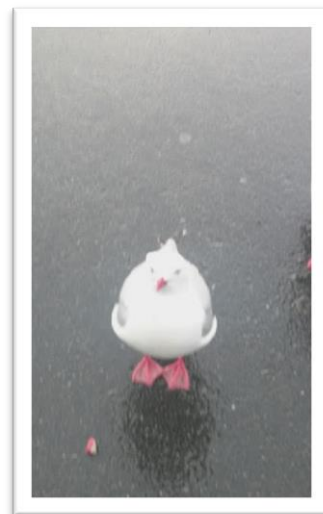
Jdeme si lehnout okolo jedenácté večer. Unavení.

Den dvacátý druhý

Coromandel

(5.11.2017)

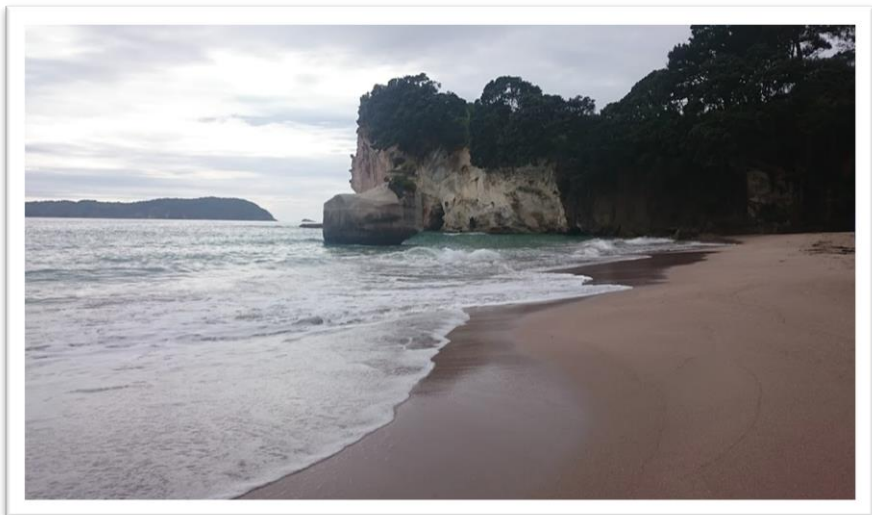
Ranní probuzení okolo sedmé ráno. Jemné bubnování do střechy Donka naznačovalo, že dnešní den zase proprší. Ranní káva za deště venku. Nejsem tu sama a tak si беру krajíc chleba a házím ho dvou novým kamarádům, rackům. Předhánějí se, kdo toho víc sní. Jeden už nemůže, a tak druhý rychle hltá. Na parkovišti zůstávají kousky chleba a já si dopíjím kávu, v Donku si dám snídani a než se všichni nasnídáme, tak venku přestává pršet.

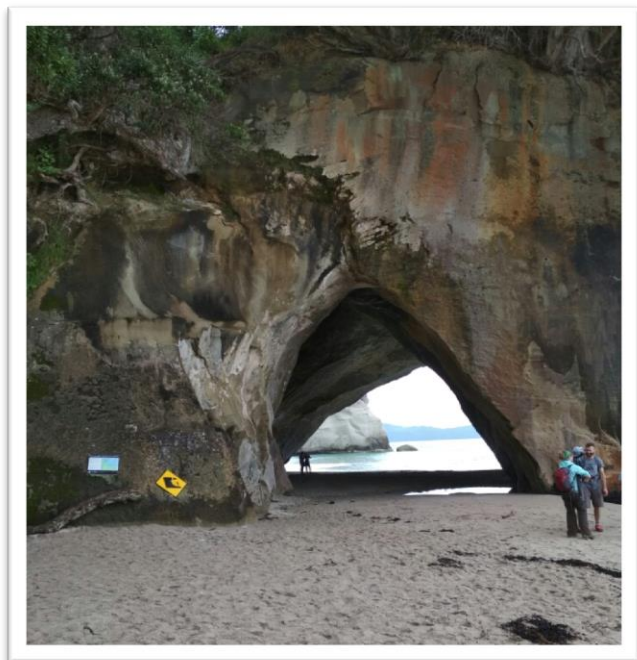
Okolo deváté ráno se jdeme podívat na Cathedral Cove. Kluci tomu říkají, tapeta Windows 10. Vyrážíme na procházku, která má k cíli trvat čtyřicet pět minut. Jdeme po asfaltové stezce. Docházíme

k lesnímu háji, který je věnován vojákům z první světové války. Projdeme tímto hájem a pomalu scházíme k moři. A zase naše milované schody.

Scházíme schody, které vedou přímo na pláž, a hned se nám ukazuje krásná scenérie, kterou si musíme vyfotit. Zabočujeme do leva, kde je Cathedral Cove. Koukáme skrz ní.

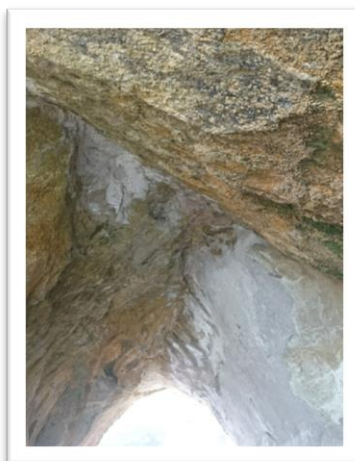

Naštěstí je ráno a není tu moc lidí.

Nemusíme čekat, až nám jiný návštěvníci uhnou pro naše fotky.

Jdeme se do ní podívat.

Procházíme jeskyní a ze stropu na nás padají kapky vody.

Vidíme na živo Windows 10, ale má to jednu malou chybu a to je, že odliv není tak velký, aby jsme měli stejný záběr, jako tvůrci tapety. No, máme originální fotku.

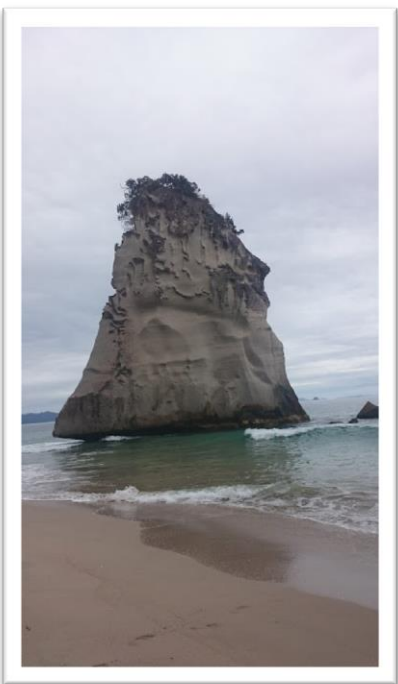
Kád'a rychle proběhl okolo stěny a byl na druhé straně. Já jsem se snažila taky proběhnout, ale moře mi trošku ošplouchlo špičky bot. A jsem

na druhé straně.

Kád'a to nevydržel a sundal kalhoty a vrhnul se do moře. Za chvíli přišel Jeff a kroutil hlavou s úsměvem na rtech.

Kád'a se vesele koupal v moři a já jsem chodila po pláži a zkoumala kámen, který je hlavním bodem na tapetě.

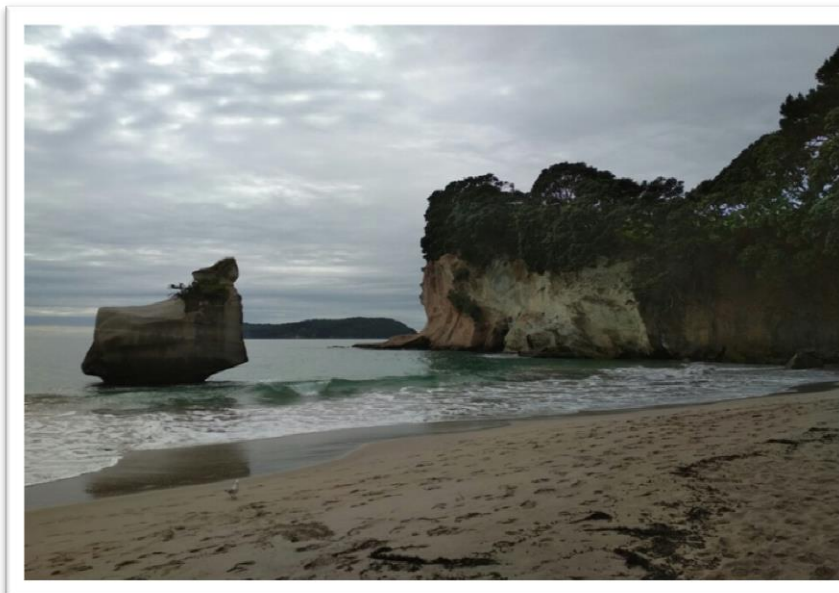
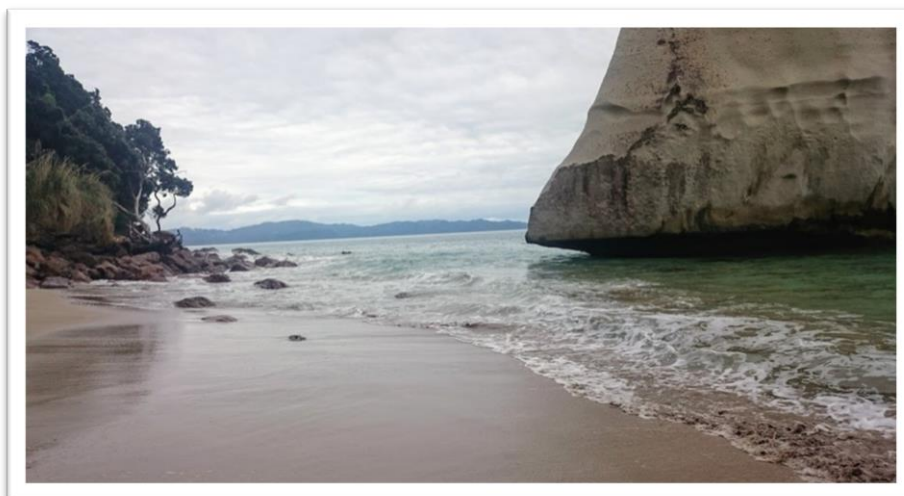
Nejdříve zkoumání zředu a potom z boku.

Chodím po pláži a sbírám mušle. Jeff kouká na Kád'u a

směje se. Konečně přichází i Radek, který se asi bál, že bude mít mokré nohy.

Uděláme pár fotek a vrátíme se přes jeskyni zpět. Kád'a si na sebe bere kalhoty a bos přechází zpět. Z trička mu pěkně kape, ale jemu je to jedno. Vrátili jsme se na pláž, kterou jsme viděli jako první věc,

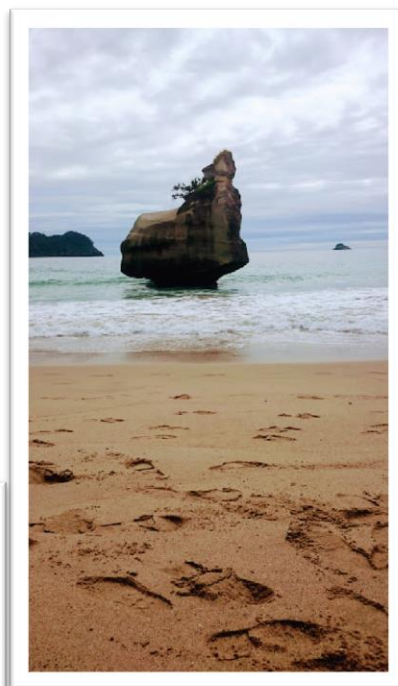
když jsme sešli schody. Tato pláž se jmenuje Mares Leg Cove. Na jedné straně je Cathedral Cove a na druhé straně je skála a z ní vytéká malý vodopád. Tento

vodopád je vysoký asi pět metrů a voda dopadá na pláž, odtud stéká do moře.

Ústředním bodem této pláže je skála, ale daleko menší, než na vedlejší pláži.

Kád'a se na této pláži nekoupal, bylo tu už dost lidí. Kád'a se u schodů obul, abychom mohli jít zpět k Donku. Na zpáteční cestě šly proti nám davy lidí.

Skoro u parkoviště jsem se otočila a pořídila tuto fotografii. Ráno nebylo tak daleko vidět.

Parkoviště
praskalo a tak
jsme rychle

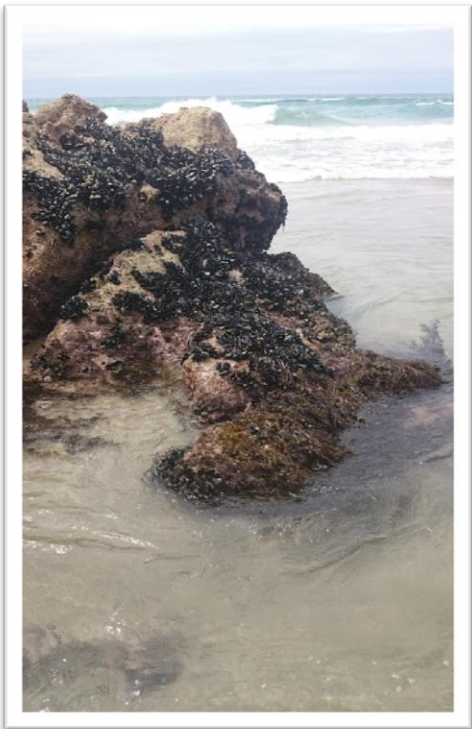
nastoupili do Donka a odjeli jsme směr Hot Water Beach. Byla to nejkratší cesta na NZ. Byla dlouhá tři kilometry. Jelikož to byla naše poslední noc v Donku, ubytovali jsme se v kempu. Dostali jsme číslo 86. Před tím, než jsme zaparkovali na místo, museli jsme vypustit a dopustit vodu. Poté jsme zaparkovali. V kempu nás bylo pár. Na recepci se dozvídáme, že největší odliv teprve bude a tak se vydáváme na pláž.

Radek s Kád'ou hledají místo, kde si udělají bazének. První výkop nestojí za řeč, voda je studená.

Z druhé díry zase kluci rychle utíkají, protože je moc vařící a až ta třetí je ta pravá. Já jsem se šla projít po pláži. U Jeffa, který seděl na kameni, jsem si nechala věci a šla.

Davové šílenství narůstalo s hodinou H. Když jsem šla po pobřeží, cítila jsem na chodidlech, kde je písek teplý a kde je studený. Radek s Kád'ou mezi tím udělali bazének a vesele si v něm lebedili. Procházela jsem se po pobřeží.

I této pláži dominuje skála, která byla asi metr osmdesát vysoká. Tuto skálu obklopovalo moře. Zajímavé ale bylo to, že byla celá posetá zelenými mušlemi. Já jsme šla za Jeffem a nechala jsem si u něho oblečení.

Vlezla jsem pomalu do vody. Brrr, byla hrozně studená. Stálá jsem a koukala na vlny. Udělala jsem dva kroky vpřed a na chodidlech cítím teplo. Nadechla jsem se a šla. Rychle se ponořit. Jediné štěstí bylo, že nefoukal vítr. Ještě jednou se ponořit a rychle k Radkovi s Kád'ou do teplého bazénku.

Na pláži přibývalo lidí. Zahlédli jsme i pobřežní hlídku, přesně tak, jak ji známe ze seriálu. Jediné, co bylo jiné, že se pohybovali mezi lidmi dychtící se koupat na této pláži a neseseděli na věži. V bazénku jsem vydržela asi půl hodiny. Jdu k Jeffovi a rozhodli jsme se, že se vrátíme do kempu, uděláme

něco k jídlu a pořádek v zásobách.

V kempu si balíme věci a domlouváme se, co uděláme k večeři. Vyhrál to karbanátek s topinkou. Jeff začal míchat maso a já jsem se šla vysprchovat. Po návratu ze sprchy se začínám pomalu balit. Jeff dělá na zkoušku malý karbanátek. Přicházejí kluci a jdou hned do sprchy. Po večeři se koukám na měsíc, jak krásně svítí. Poslední noc v Donku.

Den dvacátý třetí

Samé novoty

(6.11.2017)

Poslední strávená noc v Donku. Ranní sluníčko bylo tak intenzivní, že jsme vstávali skoro všichni stejně. Dneska byla změna, místo ranní kávy byl čaj. Kád'a s Radkem si balí věci. Po zabalení nejdůležitějších věcí se nahrubo uklidil Donko.

Vyjíždíme směr Auckland. Sluníčko svítí, sem tam nějaký mráček. Projíždíme krajinou a já usínám. Otevírám oči až v Aucklandu. Jeff se na mě kouknul a ukazuje mi věž.

„Auckland“, odpověděla jsem. Připadá mi to, jako v Praze. Doprava je hustá, jako u nás, ale s tím rozdílem, že tady se jezdí na opačné straně.

Radek odbočuje k benzince, kde kupujeme plynovou bombu. Hned ji vymění a my pokračujeme k našemu novému útočišti.

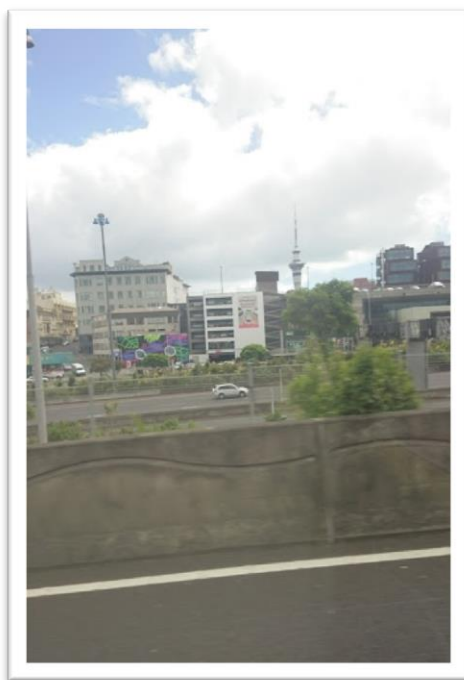
Přijeli jsme dřív a tak čekáme, až paní uklidí. Při čekání vyndáváme věci z Donka a dáváme je ke schodům. Přichází paní, s kterou máme domluvené ubytování.

Odchází a kluci jdou s ní. Já se snažím všechno vyndat z Donka.

Kluci mají klíče a tak se věci odnášejí do bytu.

Byt se skládá z velké terasy, koupelny a kuchyní spojenou s pokojem.

Po nastěhování si děláme

kávu a já začínám vařit. Radel šel uklidit Donka. Mezi tím si pereme oblečení. Jedna pračka, druhá a další. Na krásné zahradě visí naše prádlo.

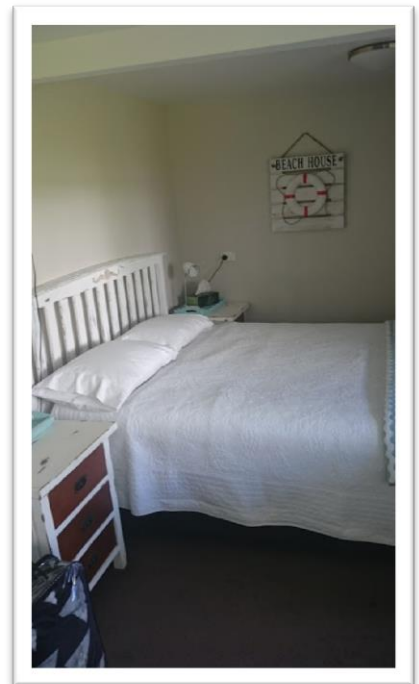
K obědu jsme pánům udělala vajíčka natvrdo, párky a fazole. A je zase toho méně.

Po jídle se pánové oblékli, a že vyjedou vrátit

Donka a přivezou malé auto.

Radek si pro jistotu napsal a přeložil,

co řekne, až bude vracet Donka. Kluci okolo třetí odpoledne odjíždějí a já zůstávám na bytě. Věším prádlo a přišla se na mě podívat kočka paní domácí. Ale po

chvíli jsem ji asi omrzela a odešla. Všechno

prádlo je vyprané a já se začínám nudit. Tak jsem si udělala palačinkové těsto a dělám palačinky.

Okolo šesté se objevil Jeff se slovy

„ Tak jsme doma, ale nemáme ještě nakoupeno“.

Radek si namazal palačinku, dal do pusy a namazal druhou, kterou strčil Kád'ovi. Šli nakoupit a já jsem se šla podívat na náš nový vůz.

Když se vrátili z nákupu, Jeff pustil gril. Radek mezi tím namazal všechny palačinky marmeládou a dal je na stůl.

Myslela jsem, že ho zabiju.
K večeři jsme měli klobásy a
kuřecí křídla.
Přístup k internetu byl
neomezený a tak si všichni
aktualizovali mobily. Konečně
pořádné připojení na internet a
plánování na další dny.

Den dvacátý čtvrtý

Obří stromy

(7.11.2017)

Dnešní probuzení bylo krásné. Radek byl už dávno vzhůru a vypravoval nám, že byl na pláži a vyfotil východ slunce.

Venku svítí sluníčko a ranní kávu si dáváme na terase.

Okolo desáté dopoledne nasedáme do auta směr Waipoua Kauri Forest. Je tu ale malá výměna. Radek sedí vzadu vedle mě a můj bývalý spolujezdec sedí v předu, za volantem. Má to trošku snadnější, protože auto je automat, tak se nemusí obtěžovat s řazením.

Po cestě jsou různá zpomalení. Cesta, která má trvat dvě hodiny, nám tak trvá přes tři hodiny. Radek pořád kontroluje tachometr a říká Jeffovi, že má přidat. Jeff si jede po svém a dodržuje předepsanou rychlost. Přijíždíme ke dřevěnému domku a jdeme si dát něco k pití. Já si

k

vodě dávám ještě mrkvové zákusek a Jeff s Kád'ou hamburger. Radek kouká a prohlásí „Já bych si dal knedlíky“. Po malém občerstvení se jdeme zeptat do info, kam máme jed. Paní nám poradila a tak nasedáme do auta a jedeme dál.

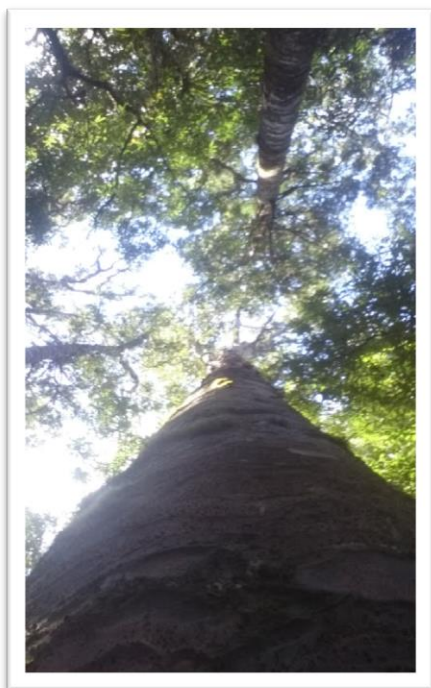
Konečně jsme našli parkoviště.

Než vstoupíme do pralesa, musíme si pořádně očistit boty a jako finále projít rohožemi s nějakou tekutinou.

Po vstupu do pralesa je cedule, která nás upozorňuje, že nemáme vstupovat mimo

stezku.

Jdeme po stezce a uvidíme ceduli s odkazem na sedmý největší strom v tomto lese. Tam ale nejedeme a tak pokračujeme po stezce dál. Nacházíme ceduli čtyři sestry. Jdeme na odbočku. Po chvilce se před námi tyčí čtyři mohutné stromy, které rostou v těsné blízkosti u sebe. Po vyznačené stezce je obcházíme a pokračujeme po stezce dál. Je tu málo návštěvníků, tak se můžeme zastavit a fotit,

natáčet nebo se zaposlouchat do zvuků lesa. Okolo stezky se tyčí několik vysokých stromů a já se pokouším využít selfí na mobilu. (moje první selfí fotka stromu)

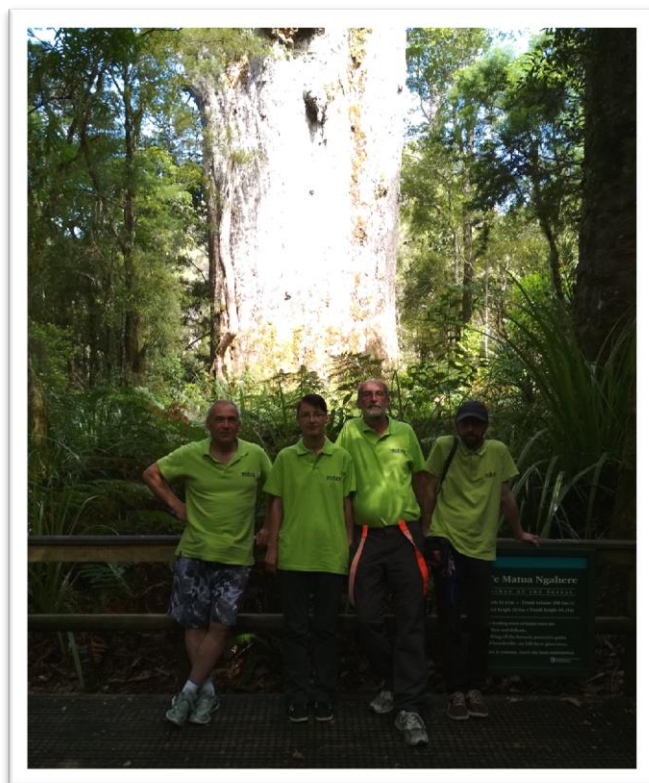
Hlavně se nedotknout toho stromu, abych nedostala vynadáno. A podařilo se, tak malá představa, jak byl asi ten strom vysoký. Vidíme krásné, mohutné stromy, ale ten skoro největší na nás ještě čekal. Říká se mu otec lesa. Je přes dva a půl tisíce let starý, a v tomto pralese je druhý největší.

Přicházíme na konec stezky, a když jsem ho uviděla, zůstala jsem stát s otevřenou pusou. Naštěstí jsem nebyla jediná, kdo stál a koukal na ten mohutný strom.

Na informační ceduli se dočítáme, že je 29,9 metrů vysoký, výška kmene 10,21 metru, obvod kmene 16,41 metru a objem dřeva 208,1 m krychlových. Kluci se začali bavit, kolik by z toho

bylo dřeva na topení, nebo sirek. Rozhodlo se, že se udělá první společné foto za pomoci jiného návštěvníka. Kluci požádali pána a ten jim vyhověl. Po společné fotografii se vracíme zpět k autu a jedeme do Aucklandu. Pomalu vyjíždíme serpentiny a mává na Jeffa pán v motorkářském, který stojí v zatáčce. Jeff zpomaluje. Nic nevidíme, jenom slyšíme vrtulník a na kraji malou holčičku, o kterou se stará další motorkář.

Cesta je dlouhá. Člověk si myslí, že když se jede v osobáku, bude to pohodlnější, ale není. Přijíždíme do Aucklandu okolo sedmé večer. Zaparkovali u garáže a Radek jde dělat večeri. Polévka z pytlíku a toustový chléb.

Já a Kád'a vymýšlíme a hledáme aktivity na další dny. Kád'a navrhnul museum a Zoo. Mne se zalíbil podmořský svět.

I když jsme dneska strávili přes šest hodin v autě, tak jsme najeli 416 km.

Den dvacátý pátý

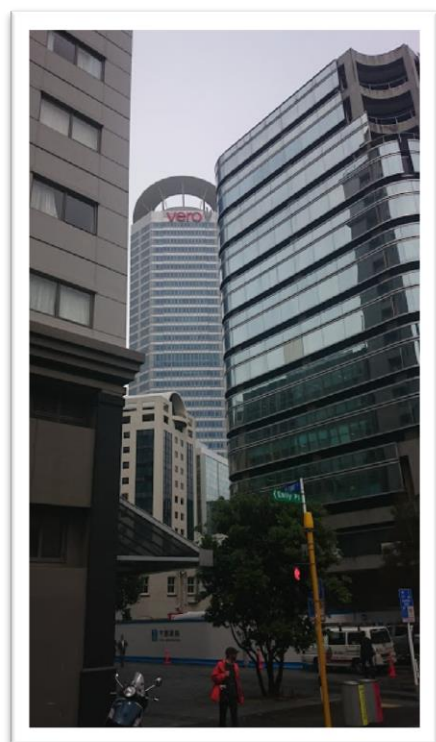
Auckland

(8.11.2017)

Dnešní ráno probíhalo stejně, jako včera. Káva a snídaně na terase. Po jídle hurá za dobrodružstvím do velkoměsta. Dnešní cíl je museum a procházka po Acklandu.

Vjeli jsme do centra a hledáme car house, který bude volný. Po patnácti minutách jsme konečně našli parkovací dům, kde je volno, ale to jsme netušili, že to bude úplně nahoře s krásným výhledem na Sky Tower, který je dominantou tohoto města. Vyšli jsme z parkovacího domu a dali se do leva. Došli jsme do přístavu, kde byli zaparkované jachty všech možných velikostí a barev.

Drželi jsme mapu, ale vůbec jsme nevěděli, kam máme jít. Zeptali jsme se pána, který tudy procházel a on nám ho ukázal na mapě

cestu.

Pro jistotu kluci zapnuli navigaci. Procházeli jsme městem. Nikdo z nás nevěděl, zda se jedná o starou nebo novou zástavbu. Mají to tady zkombinované, ale kudy jsme šli, převládali mrakodrapy.

Po čtyřicetiminutové procházce městem vstupujeme do místního parku a na ukazovateli si přečtu, že máme jít do mírného kopečka ještě pět minut. Jenom pět minut a jsme v muzeu.

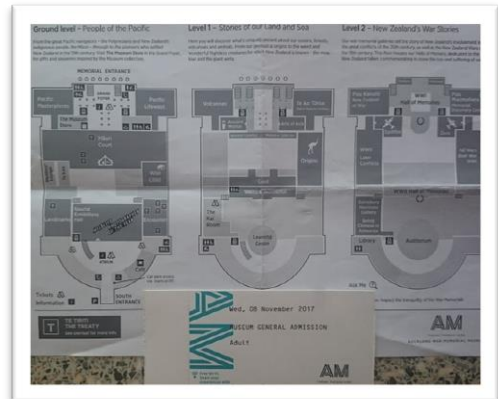
Jediné co jsme o muzeu věděli, bylo to, že museum stojí na kopci a má bílou barvu.

Přišli jsme do muzea a koukáme na ceník, kde jsou napsané ceny.

V průvodci bylo napsáno, že vstup je zdarma. Nebyl. Nejsme místní. Tak jsme si koupili základní prohlídku, protože tomu dalšímu by jsme nerozuměli a rozprchli se do muzeu. Já a Kád'a jsme šli spolu. Začali jsme v přízemí u Maorské kultury, pokračujeme přes

Pacific Lifeways do prvního patra, kde začínáme v Te Ao Tūroa a končíme na druhé straně v Volcanoes. Druhé poschodí je celé věnované válkám.

V přízemí nás zaujala velká loď, která je skoro přes celý prostor místnosti. Po stranách místnosti jsou Maorské masky. V zadních prostorách jsou místnosti s hřebeny, šperky, mísy, oštěpy i masky, které se liší od ostatních.

Končíme v Pacifickém sektoru, kde jsou ukázány rybí háčky různých velikostí. Některé jsou dřevěné, jiné udělané z kostí nebo i z nerostů. Zde končí naše prohlídka přízemí.

V prvním patře začínáme v Te Ao Tūroa. Zde jsou různé dřevěné sloupy, nebo totemy s celým tělem Maora. Nacházejí se tady i vlásenky různých tvarů. Vše o Maurech a jejich

životech na NZ.

Z tohoto oddělení jsme se přesunuli do Origins.

Origins je věnováno ještěřů, dalo by se říci, co z nich zbylo.

Povídání, kde na Nz žili. Z Origins jsme se přesunuli do Land a potom do

Volcanoes.

V oddělení Volcanoes je vše o sopkách a zkázách. Protože Auckland stojí na několika sopkách, tak jsme se s Kád'ou rozhodli vstoupit do domku. V domu jsme si sedli v gauči a naproti nám stála televize. Po levé straně byl další gauč a po pravé straně udělaná jako by terasa. Koukali jsme na televizi, najednou z reproduktorů začal štěkot psa. Když jsem přestala sledovat TV a koukala jsem na terasu, z ničeho nic se ozvala rána, dům se začal třást a TV přestala fungovat. Když jsme se koukli na terasu, nebylo nic vidět, jenom bílo, popel, který vychrlila sopka, která se po chvíli ukázala. Hnusný zážitek, ale tvůrcům se podařil. Po tomto zážitku se odebíráme do druhého a zároveň posledního patra Aucklandského muzea.

Poslední patro je věnován všem světovým i místním válkám.

V jedné sekci je i letadlo Spitfire. Tady jsme dokonce s Kád'ou byli sami, ale nám to nevadilo a mohli jsme si krásně vyfotit toto letadlo.

Objevili jsme tady i kolo, které se používalo proti nášlapným minám. Místo pneumatik to mělo malé pružinky. Chvíli jsme

přemýšleli, jak to fungovalo, ale nepřišli jsme na to, a tak jsme šli dál. Byli zde figuríny ve vojenských uniformách, v zákopecích, se samopalem i v neprůstřelné vestě.

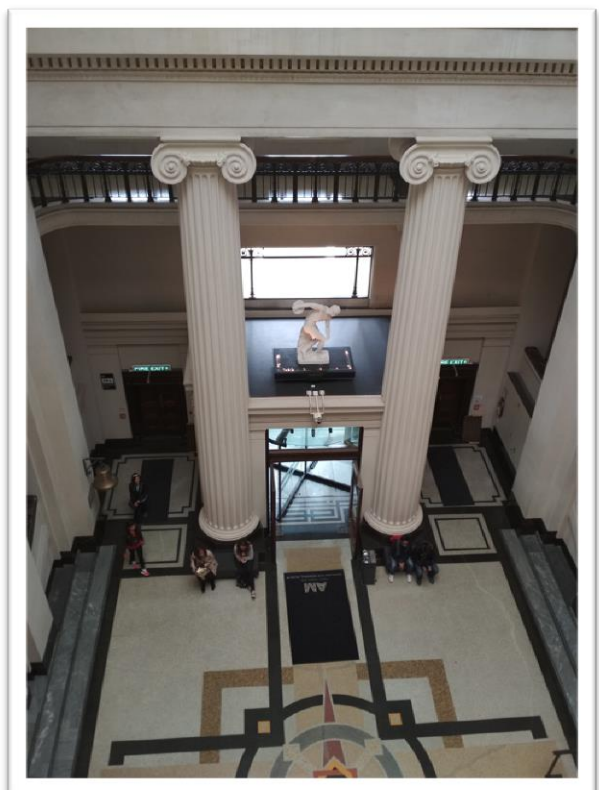
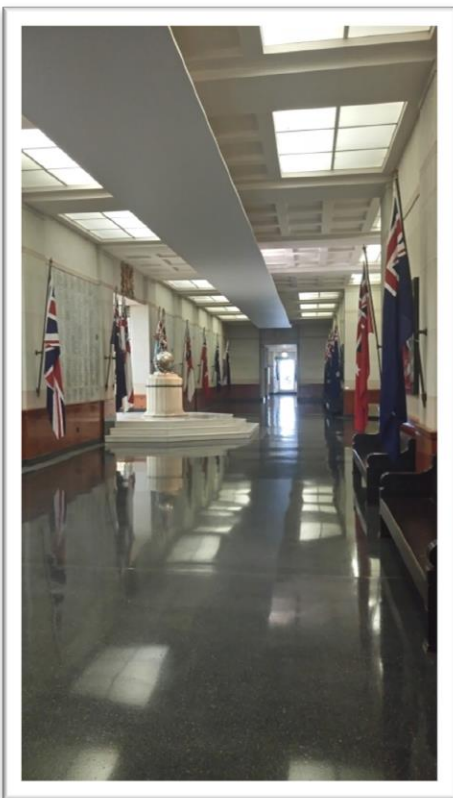
Je zde i místnost, která je věnována Holocaustu. Objevili jsme zde české kořeny. Tato místnost na lidi působila zvláště, hlavně na jednu mladou slečnu, která pomocí moderní techniky si vyslechla o stíhání Židů za druhé světové války. Jejich vyprávění ji tak dojalo, že když jsme se s Kád'ou na ni otočili, zrovna plakala. Začala se omlouvat. My

j jsme ji řekli, že je vše OK. Asi nás viděla i slyšela, jak se mezi sebou bavíme a ukazujeme body o výsledcích, které byli uskutečněné v Praze. I to, jak si fotíme průkaz Elišky Beranové. Koukala na nás a Kád'a ji česky řekl, že se nic neděje. Usmála se a my jsme vyšli z místnosti ven.

Je zde i hala, která je věnována všem padlým vojákům

Na stropě je nádherná vitráž. A když se člověk koukne dolů, uvidí toto.

Když jsme byli na konci, sešli jsme do přízemí podívat se do suvenýrů. Po nějaké době, jsme začali hledat kluky. Nejdříve jsme potkali Jeffa, ale pak jsme ho zase ztratili. Po běhání nahoru a dolů, konečně vidím Radka, který sedí u vchodu s mobilem v ruce. Volám na Radka, ale nic. Podařilo se mi to po chvíli. Na moji otázku, jestli neviděl Jeff, odpověděl mi, ať se jdu podívat do bufetu. Podle mapky najdeme s Kád'ou bufet a jdeme tam. A jé je, Jeff zrovna dojedl. Tak jsme si ho vyzvedli a jdeme k Radkovi. Radek naštěstí pořád sedí u vchodu. Jsme všichni a jdeme ven z muzea.

Venku svítí sluníčko a my jdeme na Mt. Eden, takový větší kopec. Jedná se o vyhaslou sopku, kterých je v okolí dost.

Pomalu vycházíme na kopec a jsme na hoře. A ten výhled. Auckland na

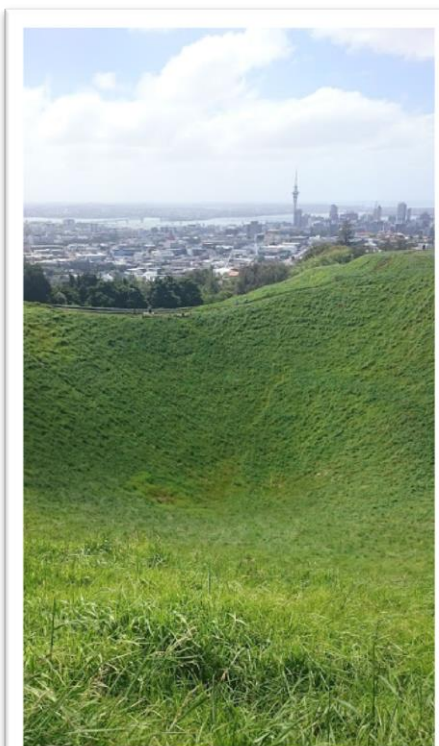
dlani, tak bych popsala tuto fotku.

Pěkně na hoře fouká, ale nám to nevadí. Hlavně, že neprší.

Kráter je ještě patrný, ale je také vidět, že sopka už nechrlí lávu. Samozřejmě, že cedule žádají, aby návštěvníci nevstupovali do kráteru, tady nesmí chybět.

Sešli jsme kopec a zašli na malý oběd. Každý jsme si dali zapečenou bagetu.

Jelikož bylo málo hodin, šli jsme ještě něco koupit. Radek byl pěkně nervózní. Konečně jsme sehnali věci a vracíme se zpět k autu. Přecházíme dálnici a koukáme, kolik jízdnic pruhů v centru města vede. Kroutíme hlavami, ale místní jsou na to

zvyklí. Přecházíme na druhou stranu a koukáme, kde se nachází Sky Tower. Co by to bylo za návštěvu, kdybychom neviděli dominantu tohoto města z blízka. Davy lidí.

Chodíme po městě a hledáme cestu, která vede k věži. Konečně

stojíme u Sky Towera pořizují další selfí. Opět u této fotky objekt focení neprotestuje, ale je tu jeden rozdíl. Mobil je o věž opřen. Fotky máme,

tak se vracíme k autu. Ještě najít přístav.

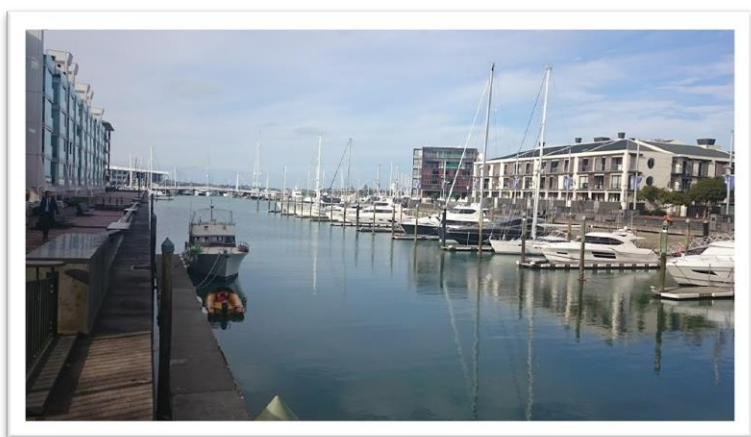
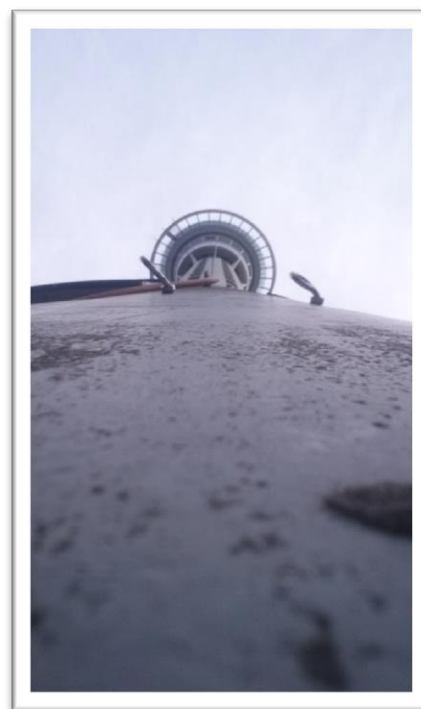
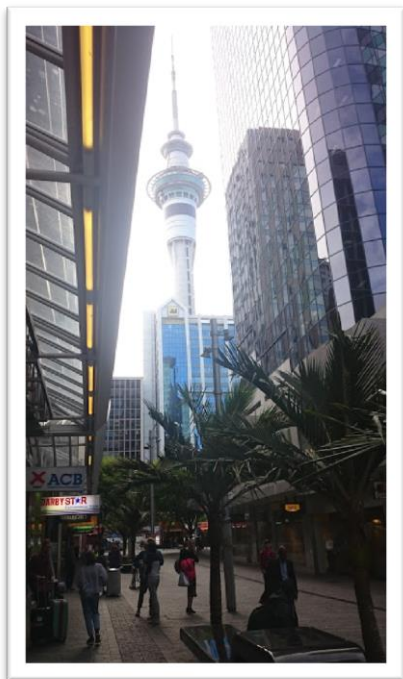
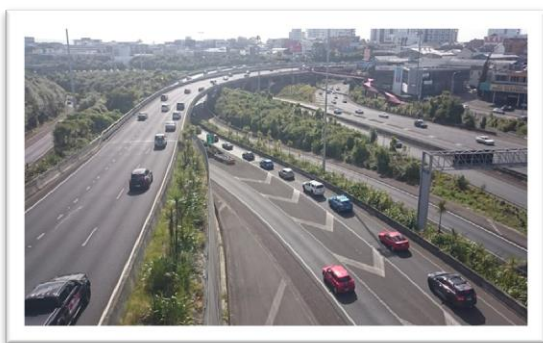
Procházíme městem a podle cedulí na osvětlení pomalu docházíme do přístavu. Je tu víc jachet než ráno, ale hlavně pořád svítí slunce.

Našli jsme i parkovací dům, zaplatilo se za parkování, vyzvedlo auto a hurá na byt.

Když jsme přijeli na byt, šla

jsem s Kád'ou do obchodu koupit něco k večeři. Koupilo se maso a zelenina. Jeff zapnul gril a začal grilovat steaky. Já jsem k tomu udělala salát. Kád'a mezi tím psal deník a Radek držel mobil a dopisoval si s ČR.

K večeři jsme měli vepřový steaky, topinky z toustového chleba a

zeleninový salát.

S Jeffem jsme po večeři umyli nádobí a šli pomalu balit.

Dneska jsme udělali 24487 kroků.

A ráno se stěhovat.

Den dvacátý šestý

ZOO

(9.11.2017)

Dnešní ráno bylo trochu hektické. Rychle se nasnídat, dobalit zbylé věci. Jeff s Kád'ou šli paní domácí poděkovat s českou Griotkou, známkou a naším logem s podpisy.

Odjíždíme o kus dál, blíže k letišti.

Po příjezdu do nového bydlení, jsme dali kufry do jednoho pokoje a odjeli směr Auckland Zoo.

Najít místo na parkovišti a hurá na objevování místních zvířat.

U pokladny jsme byli informováni, že v celém areálu je zákaz kouření i elektronických cigaret. Dostali jsme mapu a vyrazili.

Hned u prvního výběhu jsme si domluvili v kolik hodin se zde setkáme.

Já jsem šla s Kád'ou.

Jihovýchodní Asie

První hledání ve výběhu byl Červený Panda. Hledali jsme ho ve větvích na stromě. Po malém hledání a pobíhání okolo výběhu, jsme ho konečně našli.

Následovali Vydry, které si vesele čachtali ve vodě.

Potom jsme se šli podívat na tigry, ale žádný jsme neviděli, a tak jsme šli dál.

Austrálie

Ptáci Emu pobíhali po svém výběhu a vůbec jim nedělalo problém se nechat vyfotit, ale to Ká'da uviděl svoje nejoblíbenější zvíře. Jenže, to mu se vůbec nechtělo zastavit a vůbec se nechat vyfotit.

Klokan, ale
žrádlo
je žrádlo, tak
Kád'a
si ho mohl vyfotit.
Naštěstí domů

s námi nepojede. Další cesta nás zavedla do voliéry. Opět jsme hledali zvíře, ale teď to byl papoušek. Našli. Byli v koruně stromu. Nechtěli se nechat vyfotit a tak jsme šli na jiné zvíře, na ještěra. Tomu jsme nevadili a krásně nám pózoval, jako profesionál. A další papoušci.

Těm ale naše přítomnost vůbec nevadila. Ba naopak. Předváděli se. Lítali sem a tam. No prostě paráda. Po chvíli kochání jsme šli dál podívat se na vodní želvy. Jedno akvárium je zavřené a čistí se. V druhém akváriu

plavou želvy. Jedna se nechala vyfotit, tak pokračujeme na Tasmánského čerta. A zase hledáme. Chodíme sem a tam. Jenže čert měl asi spánkový deficit

a tak spal. No tak nic.
Australská sekce nás zklamala.
Jižní Amerika

Je tu další papoušek
Ara. Naštěstí ho
nemusíme nikde
hledat.

Další zvíře je želva.
Zrovna je krmili,
takže jsme na mě
koukali.

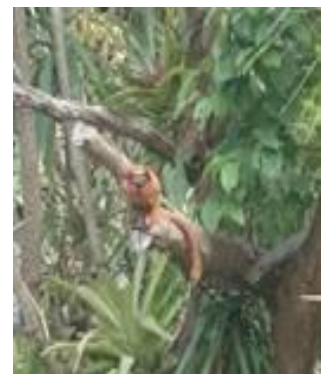
Ošetřovatelka mluvila,
kolik denně toho sní,

co

jí atd. No my vyrážíme na další zvíře.

Ještěrky. A hned tři druhy. Tak alespoň dvě fotky, ten třetí se umí

moc dobře maskovat (Chameleon).

A ještě jeden plaz. Aligator.

Další zvíře je Tamarin, taková červená opička.

Jdeme se podívat na největšího žijícího hlodavce planety Capybaru. Ale rodince jsme byli ukradení. Jedli a opalovali se. Alespoň, že jsme je nemuseli nikde hledat. Tak jsme je nechali v rodinném kruhu a pokračovali. Další kdo byl na řadě, byli Spider monkey (Pavoučí opice). No moc svému jménu nedali. Spali. Sice

ve
výšce,
ale
nás

to neokouzilo. Těšili jsme se na dalšího primáta, ale po vstupu do pavilónu jsme byli v šoku. Místo Orangutana jsme viděli vak. Vak, spící zvířata, už jsme toho měli dost. Vyšli jsme ven a potkali Radka. Ten nám řekl, že je venku, schovaný. Tak nic.

Těšíme se na zvířata z NZ, ale zároveň máme strach, že ptáka Kiwi neuvidíme.

Nový Zéland

První zvíře je NZ tuleň. Vesele plaval ve vodě, občas se zastavil a koukal, kdo ho přišel

okukovat. Ale my jsme ho šli pozorovat, jak plave. Tomu druhému se moc nechtělo. Druhé zvíře byl tučnák. Zrovna vylézal z vody. Jeho kamarád se před náma schovával.

Asi se bál, že si odneseme domů. Poté jsme vešli do pavilónu ptáka Kiwi (žije noční život, přes den ho nevidíte).

První momenty jsme nic neviděli. Byla tam taková tma, že jsem na mobilu rozsvítila světlo, které jsem v zápětí vypla. Po pár vteřinách si oči zvykli na to šero a začali jsme pozorovat Kiwi. Kád'a začal fotit a hned se díval, zda ho má vyfoceného. Ale nic, tak jsem to zkusila já. Oba jsme kroutili hlavou, protože mě se podařilo udělat pár fotek. Kád'a byl konečně spojený.

Já moc ne. Než jsem ho

v pološeru našla a vyfotila, tak mi to chvíli trvalo. Občas jsem ani nestihla zmáčkou foťák. Taky se stalo, že jsem na fotce měla jeho záda, nebo rozmazaný kožich. Ale nějaké se povedli. Měla jsem dobrý pocit.

Poté, co jsme opustili tento pavilon, jsme potkali Jeffa. Ten se šel podívat na Kiwiho, tak jsme ho upozornili na tmu.

Naše další zastávka je u lesních ptáků NZ.

Ale našli jsme jenom tento exemplář. Vůbec nevíme, co je to zač.

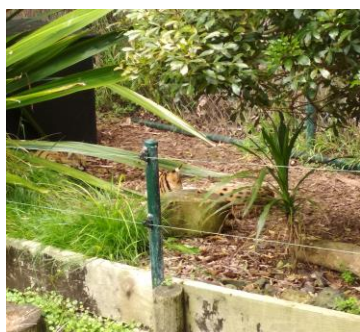
Potkáváme Jeffa a jdeme do dalšího výběhu. Ve výběhu Kea, ale byl jen jeden. Cože! Jen jeden! To nás zklamalo. Viděli jsme ho ve volné přírodě a nenapadlo nás, že v ZOO bude jen jeden. A nechtěl se ani nechat fotit. No fotku naštěstí máme z jižního ostrova.

Máme toho docela dost a tak si jdeme dát kávu na další cestu. U stánku jsme sami a tak si v klidu vydíráme. Říkáme Kád'ovi objednávku, aby si osvěžil angličtinu. Slečna ho pochopila, a tak se chválí. Pijeme kávu a Jeff jde hledat Radka. Po kávě de jdeme podívat do dalšího výběhu. Kachny a zase kachny. A ježda, nějaký papoušek. Kachny nefotíme.

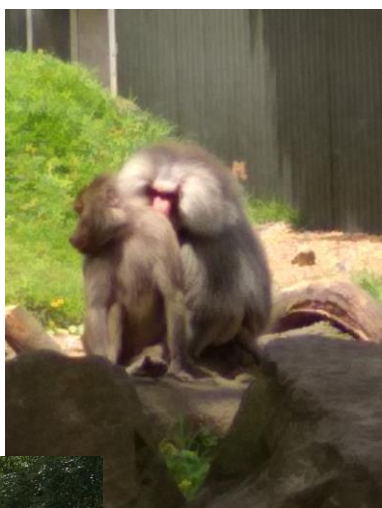
Afrika

A opět hledáme ve výběhu. Prozměnu Servalu. Jenže, to musíte dojít k jeho domku na přespaní. A on odpočívá. Připadá nám to, jako kdyby všechny zvířata dostali nažrat a teď odpočívají.

Anebo je stěhují jinam. Jdeme na Baboon. Ty jsou

ve výběhu a vybírají asi blechy. No, hlavně že je vidíme. a jdeme na Geparda. Ale né. Zase odpočívá. Začínáme s Kád'ou přemýšlet, to za ZOO.

si

Tak

co je

Sna
d'

Plamenáci nebudou spát. Ty naštěstí nespí.

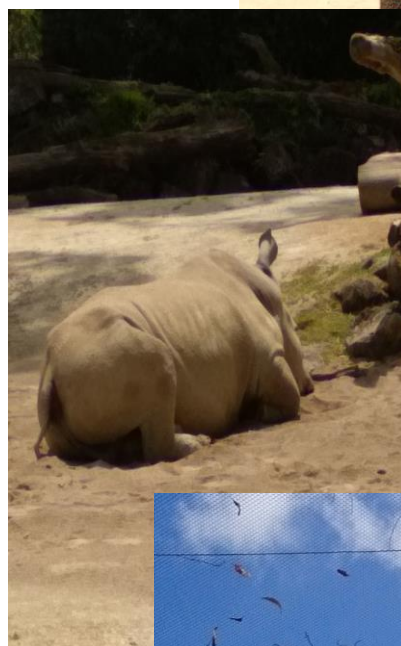
Za to se hádají mezi sebou, až jednoho plamenáka strčí do vody. Na skok na Srí Lanku za sloni. Ty měli na povel ošetřovatelé. Malá šou pro náštěvníky. Připadali jsme si jako v cirkusu. Za pamlsek udělají vše. Nedokoukali jsme to až do konce a vracíme se zpět do Afriky. A šli jsme na Lvi. To si dělají srandu.

Přestává nás to bavit.

Nosorožec je taky unavený. My už jsme taky

unavený a tak jdeme do výběhu, kde mají být želvy, papoušci a Surikati. Tak uvidíme.

A světe div se. Ještě jsme prolezla tunelem, abych viděla lépe Surikati. Akorát, nevím kdo koho pozoroval. Po zlepšení nálady od pozorování

tohoto zvířátka, jsme vyšli z výběhu a zašli se podívat na žirafy, zebry a pštrosa. Nikdo z nás, ale netiřul, ře mají stejný výběh. Měli zrovna dobu krmení

a tak se všichni rychle seběhli. Chvíli jsme je pozorovali. Měli jsme žízeň a tak jsme šli pro pití. V kavárně potkáváme Jeffa. Klasika u jídla. Venku si sedneme apoukáme na místního páva, který se tady prochází. Koukáme se kolik je hodin a pomalu jdeme k východu. Ještě si odskočíme podívat na toho Pandu, který byl ráno schovaný na stromě. Ted' měl asi hlad.

Ještě jsme šli zkusit tigra. No obrázek na který jsme si v této Zoo zvykli.

Jdeme k východu, kde potkáváme Radka. U východové brány se nás ptá paní, která je zaměstnankyní zahrady, jak se nám líbilo ZOO. Kád'a se naštvál a česky ji odpověděl: „Naše ZOO je super, ale tohle. Všichni tu spí, nebo jsou schovaní.“ paní na něj koukala, protože mu nerozuměla a tak jsem ji řekla : „ We are from Czech republic, Prag ZOO is nice.“, a odcházeli jsme se podívat do suvenýrů. Malí nákup a jdeme na parkoviště. Ještě jsem si odskočila udělat fotografii

místní tramvaje.

A jedeme zpět do domu.

Tam jsme byli jenom krátce.

Dostali jsme hlad a chtěli si ještě něco koupit domů. Sjeli jsme autem do velkého nákupního střediska, kde jsme se procházeli. Koukali do obchodu s elektronikou, se sportovními potřebami i všechno dohromady.

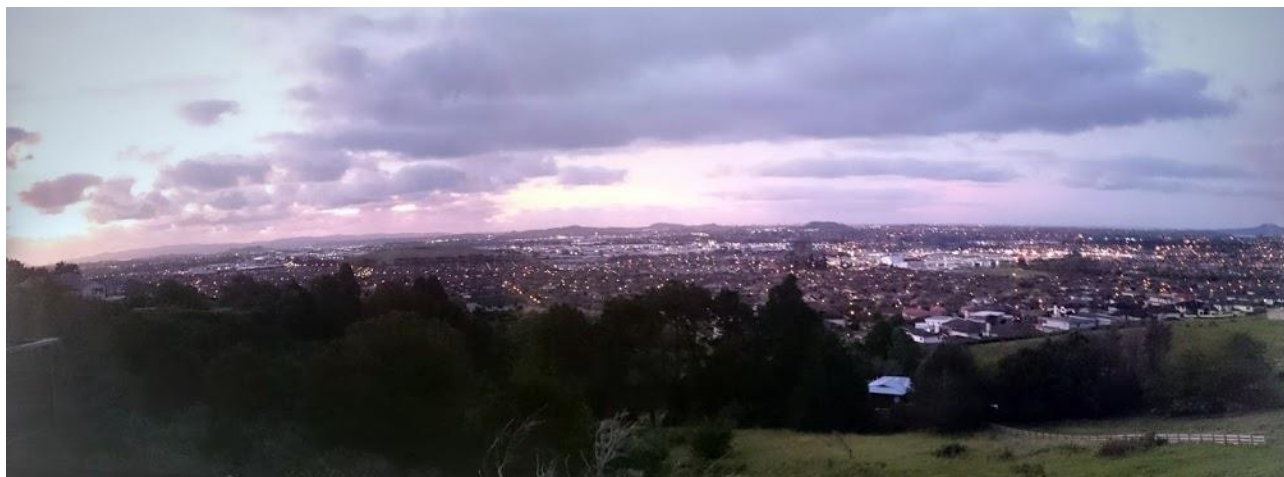
Máme hlad a tak nacházíme budovu, kde jsou různé fastfoody po hromadě. Člověk v tu chvíli neví na co má chuť.

Arabská kuchyně, nebo řecká. Mořské potvory nebo raději maso. Nakonec jsme zavítali k čínské kuchyni. A ještě jeden problém, a to malý talíř nebo velký talíř. Malý talíř mě bude stačit. A další problém a to vybrat si co si na něj nechat naložit.

Máme plná břicha i nějaké drobnosti domů.

Po návratu do domu se snažíme všechno na čisto zabalit. Ale nejde to tak snadno. Kád'a zjišťuje, že má víc věcí

než když jel sem. Jdeme si dát kávu do kuchyně a mě zaujme výhled.

Po kávě se jde dobalovat. Poslední noc na NZ. Všechny potraviny

odnášíme s Jeffem do kuchyně, abychom měli s Kád'ou víc místa v pokoji. Konečně všechno odnoseno a

skoro vše zabaleno. Venku už je tma a tak si dáváme poslední pivko, které se nám nevešlo do kufrů na terase a koukáme na Auckland. Zítra je poslední den na území NZ.

Den dvacátýsedmý

Poslední den na NZ

(10.11.2017)

Dnešní ráno bylo jiné. Snídani nám udělala paní a to vajíčka na chlebu. Zabalit zbytek věcí, které nebudeme potřebovat, až v ČR. Rozloučit se s paní domácí a odjezd.

Jedeme na letiště. Je pod mrakem, ale dneska nám to nebude vadit. Zaparkovali jsme na letišti. Jeff s Radkem se šli podívat, kde je úschovna zavazadel. Za chvíli přijeli s vozíky na kufry. Máme kufry na vozíkách a odjíždíme s nimi do haly, kde se předaly do úschovny. Vyrážíme do Sea life. Projíždíme skoro celé město a parkujeme kousek od přístavu.

Vstupujeme do Sea life. Chodba vede jako by z kopce, jednoduše dolů. Jsme u pokladny a dostáváme stejnou otázku. Odkud' jsme.

Po zaplacení vstupu dostáváme ještě mapu.

A vzrážíme na mořská zvířata.

První co nás čeká, je lávka a okolo ní se točí bílá stěna. Člověk jde po pálce a snaží se vyrovnat tu rotaci. Jenže ono to není tak snadné a mozek si myslí, že je tělo opilý. Rychlá opice bez kapky alkoholu. Tak jsme to přešli a ocitli jsme se u velkého akvária, kde bylo zrovna krmení tučňáků. Ošetřovatelka házela rybičky do vody, aby náštěvníci mohli pozorovat tučňáky, jak se za rybičkami

potápějí.

Jdeme dál, abychom viděli tučňáky v celé jejich kráse.

I na souši jsou roztomilí. My je moc nezajímáme. Jídlo je jídlo. Předhánějí se, kdo toho víc sní. Pořád je pozorujeme, ale jdeme podél zdi, kde jsou okna a my je můžeme pořád pozorovat.

My dospělí máme ještě jednu výhodu, můžeme přes okna vidět, jak tučňáci sedí

na vejcích. Poslední dvě okna jsou do poloviny zalepené. Asi aby děti na sedící tučňáky netukali. Pozorujeme je přes půl hodiny, ale musíme se jít podívat na další zvířata. I moc nechce.

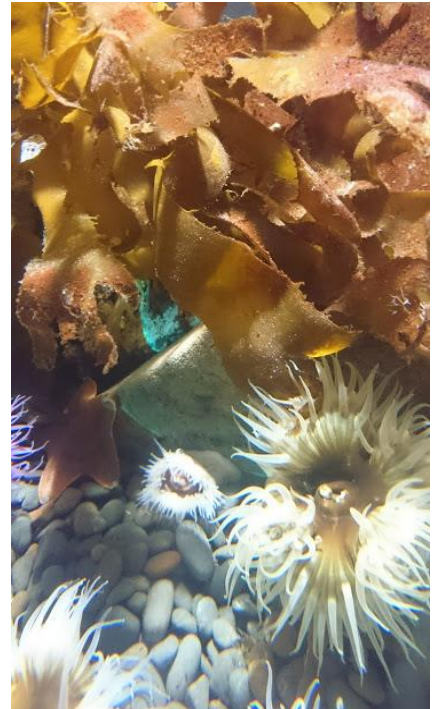
když se nám

Jdeme dál. Pod nohy se nám motají děti, protože koukáme kolem sebe, abychom o nic nepřišli. Ve zdi jsou

udělaná malá akvářka a v nich jsou medúzy a sasanky. Krása. Pomalu docházíme k občerstvení a my koukáme, zda je to všechno. Všude maminky s dětmi.

Jsou tu dvě prosklená malá okna, které omývá moře. Koukáme přes ně

v dálce vidíme Sky Tower. Musejí to být dost pevná, když vydrží takový tlak vody.

Jdeme dál. Po pravé straně je obří akvárium, ale nic v něm není, až ve spodní části vidíme potápěče, jak se snaží vyčistit filtry.

Chvilku je pozorujeme, jak se snaží, ale potom nás to přestává bavit a jdeme dál.

Vstupujeme do proskleného tunelu. Na zemi je jezdicí pás, kam jsme se postavili a už se jenom kocháme rybama, které plavou okolo nás. Nad hlavami nám plavou žraloci, malé i velké ryby, rejnoci i želvy.

No krása. A dokola ještě jednou. Je pořád na co koukat a pokaždé se objeví něco zajímavého.

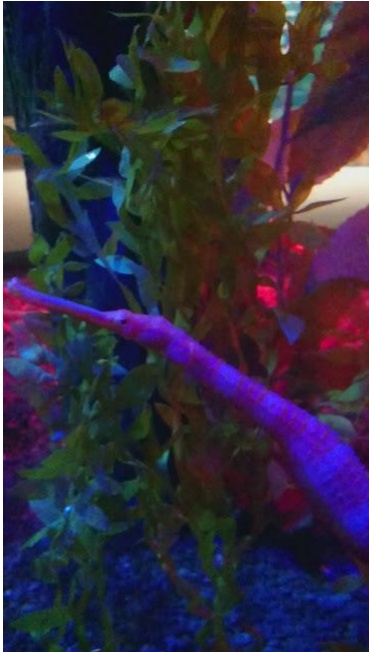
Vystupujeme z tunelu a jdeme po schodech se podívat na další mořské potvory. Jako jsou ryby, korály, sasanky, chobotnice, úhoři, langusty a jiné. Pořád je co fotit. I když

nakrmíte ryby, jsou pořád v pohybu. Nespí.

Vstupujeme s Kád'ou do obchodu se suvenýry a koukáme, co se nám

líbí. Za chvíli přijde Jeff, a že je to všechno co jsme viděli. Koukám na plánek a zjišťuji, že jsme ještě neviděli mořské koníky. Jinak je to všechno. Tak vyrážíme na mořské koníky.

Nikdy jsem neviděla mořského koníka, že by byl jako tyčka i tak barevné. Krása.

Jdeme k občerstvení dát

si něco k jídlu a pití. Jeff už sedí v občerstvení a dopíjí kávu.

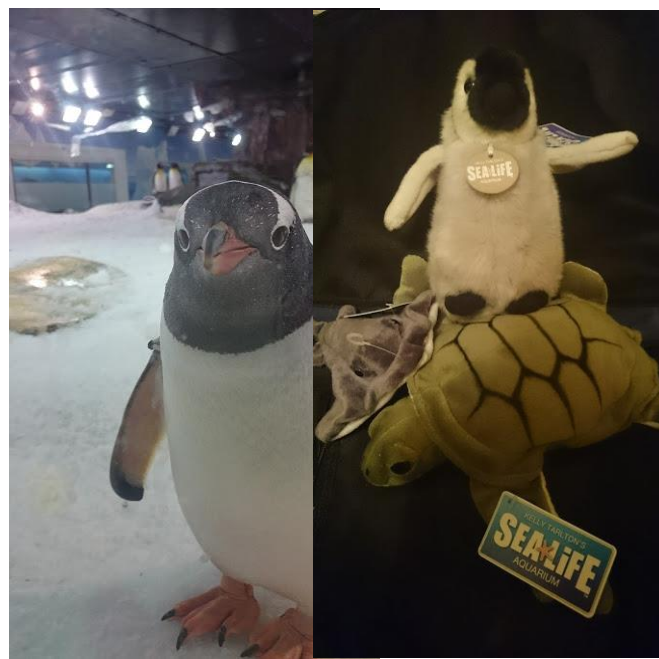
Potkáváme Radka. Diskutujeme

o naší dnešní náštěvě zde. Jak nám to zpravilo náladu po včerejšku.

Kád'a na mě volá, že v dětském koutku je akvářko

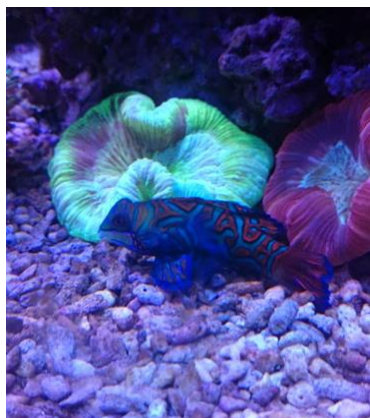
a v něm hodně Nemo. Tak jsme nechali Jeffa v občerstvení a šli do dětského koutku udělat tuto fotku. Ještě si s Kád'ou kupujeme plyšové suvenýry.

Vracíme se ke vchodu přes tučnáku.

Pánové ve fraku mají plné břicha a někteří spí. Ale našel se tady jeden, který byl zřejmě v minulém životě modelem a pořád dokola se nám před sklem předvádí.

A máme tady i zamilovaný párek.

Zjišťujeme, ale že východ je přes suvenýry a tak se vracíme zpět. Tak ještě pár fotek a jdeme ven. Moc se nám nechce.

V akvárium by jsme klidně zůstali, ale musíme vrátit auto. Přijíždíme do půjčovny. Paní zkontroluje auto a řekne, že je vše OK.

Nasedáme do Shuttle a jedeme na letiště. Vystupujeme u domácího letiště, odkud jsme odlétali do Christchurch. Na mezinárodní letiště jdeme pěšky. Je to kousek a máme dost času. Po cestě si ještě vyfotíme Kiwáka, který nás okouznil při cestě do Christchurch.

Vstupujeme do vestibulu mezinárodního letiště a přemýšlíme co dál. Zbývá více jak šest hodin a náš let není na obrazovce. Dohodli jsme

se, že se sejdem o půl sedmé u úschovny zavazadel (ted' je okolo čtvrté odpoledne) a šli jsme se podívat po letišti.

S Kád'ou stojím okolo šesté odpoledne u obrazovky, která vysí u odbavení, ale stále náš let tam není. Po chvíli se tam objevil.

Čekáme u úschovny na kluki a okolo půl sedmé si bereme naše zavazadla. Ještě si přezujeme boty a jdeme sehnat váhu.

Na váze se nám objevuje, že jeden kufr má dvacetjedna šedesát, druhý dvacetjedna osmdesát. A kruci. Když jsme sem letěli, tak nejtěžší kufr měl necelých dvacet kilo. Zazněla otázka: Kolik můžeme mít kilo náš kufr. Místo dohadování se Jeff raději šel zeptat na informace k odbavování. Vrací se s úsměvem. „Dvacettři kilo zavazadlo a příručák sedm.“ Spadl nám kámen ze srdce a čokolády které jsem měla v příručáku dávám ještě do kufru. Tak hotovo. Ted' je ještě jim nechat namotat košilku (průhlednou fólii) a odbavit se.

Kluk u balení kufrů se nás ptá, kam letíme. Nikdo neodpověděl home (domov), ale Prag, Czech republic. „What, it is a long way,“ řekl kluk a pro jistotu nám na kufr přidal další vrstvu fólie. Zapáskoval a vzal další. Tak kufry mají košilky a ted' se jdeme odbavit.

Jdeme k automatu se kterým se máme domluvit.

Jsme v malém šoku. Automat na nás mluví anglicky

a čínsky. Tak super. Snad se domluvíme.

Vyndat pas, nechat ho oskenovat, zmáčknout to tlačítko, další, kolik máš zavazadel, zda nepřevážíš zakázané věci (výbušniny, jedy, živé věci atd.)

Z automatu každému vyjedou tři palubní vstupenky a vysačka na velký kufr. A co ted'? Všimla si nás paní a přišla nám na pomoc. Ukázala nám, jak

si máme označit velké zavazadlo.

Pak nám ukázala kam máme jít dál. A zase automat. Přiložila jsem pas a letenku. Musím si sundat brýle. Asi jsem byla moc zbrklá a automat mě odmítl. Koukám a přemýšlím co se bude dít. Kád'a, ale došel pro paní, která nám předtím pomáhala. Ta mě zkonrolovala podle pasu, zadala nějaký kód a hotovo.

Ještě kufr na pás. Automat si naskenoval čárový kód, ukázal, že kufr má dvacetjedna šedesát a odjel. Tak další pán na odbavení. Paní nikam neodešla a zůstala u nás. Naštěstí. Kád'a měl totiž skoro ten samý problém. Nechtěl ho automat odbavit, ale né kvůli jeho zbrklosti, ale kvůli výšce. Musel trochu skrčit nohy, aby mohl automat naskenovat jeho obličej. Začali jsme se smát. U kluků to proběhlo už v pořádku a tak jsme poděkovali paní a šli jsme se flákat po letišti.

Máme hlad a tak naštvujeme fousatého pána (KFC). Objednávám mě a Kád'ovi menu Deluxe. Menu obsahuje :tři velké porce kuřete obalené v těstíčku, bramborovou kaši, hranolky, salát Coleslaw, pečivo, nápoj a čokoládovou tyčinku. A cena? Na koruny asi dvěstěpadesát.

No máme oba co dělat. Jeff si dal hamburger a Radek si objednal kuřecí maso s hranolkama.

Ještě vyplnit odletovou kartu.

Jdeme k pasové kontrole a zrovna nastupuje do směny nový policista. Jeff k němu přistupuje a čeká. My jsme už prošli pasovou kontrolou

a Jeff pořád stojí u policisti a něco mu říká. Konečně Jeff jde k nám. Ptáme se ho, co se stalo, že mu to tak dlouho trvalo.

Jeff nám odpověděl „ No, nechtěl naskočit počítač a hrozně se mi omlouval, a já jsem mu říkal, že to znám, protože pracuji s počítači.“

No hlavně že máme Jeffa. Procházíme se po letišti a hledáme, kde zaplatíme poplatek za odlet z NZ.

Nikde nic nenacházíme, tak voláme Martinovi. Martin nám říká, že poplatek je již několik let zrušen.

Takže průvodce zase lhal, nebo spíš je to starý vydání.

Prochází Duty free a kupujeme si alkohol. U pokladny chce prodavačka po Kád'ovi palubní vstupenku. Jenže Kád'ovi vypadnou všechny tři a paní kouká. Ptá se kam až letíme. Odpovídáme, že do evropy. Tu tašku kam vložila alkohol vyhodila a vzala jinou, prý do EU. Máme něco na památku nakoupeno a pomalu se přesouváme k letadlu.

Ještě se připojit na net a poslat poslední zprávy z NZ.

Okolo jedenácté večer se chystáme do letadla na náš první let do Prahy. Odlet má být jednu minutu před půlnocí. Sedíme v

šedesátéprvní řadě. Sedadla jsou tady v řadě po devíti.

Stewardi na nás mluví v angličtině nebo v čínštině, tak že paráda.

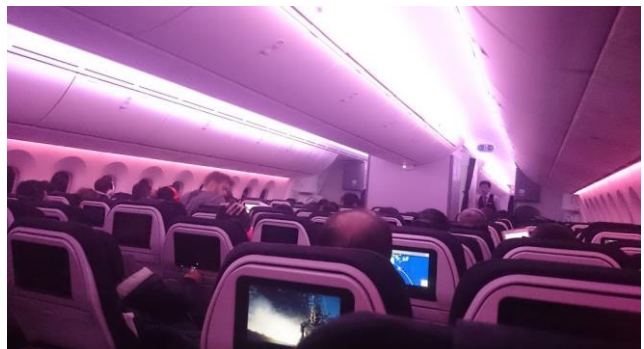

Den dvacátýosmý Nejdelší den (11.11.2017)

Je 00:01 a my odlétáme z NZ do Shanghae. Let má trvat dvanáct hodin a šest minut. To je prozatím nejdelší let v mém životě.

Po vzletu se rozhlížím po letadle. Myslela jsem, že letíme s Air New Zealand, ale podle posádky a většině cestujících bych to tipla na Čínskou leteckou společnost.

Dostáváme vodu s citrónem a ledem. Za chvíli se podává večeře. No večeře po jedné ráno. K večeři

jsme měli na výběr ze dvou jídel. Dala jsem si kuřecí maso s kaší a hráškem. Dezert byla zmrzlina a mini koláč. K pití jsme si dali pivo a steward se divil. Vysvětlili jsme mu, že jsme z ČR a tam se pije pořád pivo. On se začal smát. Potom jsme požádali o kávu.

Během letu se někdo koukal na film, nebo usnul jako já.

Mapa našeho letu (ty bílé pruhy jsou časová pásma, kterými jsme letěli. Mezi Aucklandem a

Shanghai je rozdíl -5 hodin).

Ke snídani jsem si dala nudle s pirožkami a k tomu pomerančový džus. Trochu ovoce a na závěr kávu, aby člověk mohl otevřít oči.

Po té jsme si šla odskočit na toaletu. Byla jsem na řadě druhá, takže to v pohodě vydržím. Ale to jsem se zpletla. Čekáme a čekáme. Je to patnáct minut a nikdo nevychází. Koukáme na dveře, ale ty jsou zamčené. Po dvaceti minutách přešlapování jsem to nevydržela a přesouvám se doprostřed. Tam jsou čtyři toalety a bude to snad rychlejší. I tady jsem druhá, tak snad si dojdu dřív, než budu mokrá. Koukám na dveře a modlím se, aby se otevřeli včas. Mezi tím špehuju, zda jsem neudělala chybu. Čekám a vzadu z toalety vychází Číňan a má v ruce tablet. „To si dělá srandu? To tam hledal návod k použití toalety za letu? Nebo jak si v letadle správně utřít zadek? Nechápu jak někdo může jít na záchod s tabletem a ještě v letadle. To je sobectví.“ říkala jsem si v duchu.

Naštěstí se nestalo neštěstí a vrátila jsem se zpět k sedlu.

V Shanghai přistáváme 7:01 místního času. Let trval dvanáct hodin.

Po přistání hledáme kam máme jít. Koukáme na cedule. Konečně jsme to našli. Přicházíme k lidem, kteří tam stojí a my dáváme naše palubní vstupenky obsluze letiště. Ta nám je vzala a místo nich nám vypsali nějaké oranžové lístky. Ukázali nám, že se máme postavit ke stěně, jako ostatní cestující a čekat na další lidi, kteří tady přestupují na další let jako my. Čekáme, až se nás sešlo dohromady dvanáct. Obsluha letiště nás vyzve, abychom ho následovali. Všichni za ním jde.

Procházíme okolo nějaké paní, která má přes obličej roušku. Jako vždy upozornují Jeffa na kšiltovku, aby jí sundal. Jdeme za sebou. Paní na ně ukázala a já jsem šla na stranu.

Koukám co se děje. Všichni touto kontrolou normálně prošli a já tady

musím stát. Paní v roušce šahá do krabice, vyndává nějakou tyčinku kterou hygienicky otevírá a nasazuje na nějakou trubičku. Koukám na ní a zároveň se ohlížím na zbytek mých spolucestujících. I oni na mě koukají. Najednou se ozve „Open, open.“ a já vidím tu tyčinku u pusy. Otevírám pusou, cítím tu tyčinku pod jazykem. „Close, close,“ jenže já tu pusou nezavírám. Jsem vystrašená, chci domů, vůbec ji nerozumím a už vůbec nechci, aby si mě tady nechali. V duchu volám o pomoc. „Close,“ už na mě paní křičí. Zavírám pusou a mám skoro slzy už na tváři.

„Open,“ říká a já otevírám pusou. Paní s tyčinkou zajede dál a řekne mi, že mám tu pusou zavřít. Koukám na ni s výrazem vystrašeného cizince a vidím jak kroutí hlavou.

„Open,“ říká a ukazuje na svoji kolegyni a ta mi dává nějaké razítko na palubní vstupenku a já se můžu konečně připojit k ostatním.

„Co to bylo,“ ptám se kluků. Jeff mi odpovídá, že to byla termo kontrola, ale že neví proč. Ještě že to mám za sebou. To kroucení hlavy asi naznačovalo, že vnitřní horečku nemám. A ta tyčinka byl z největší pravděpodobností teploměr.

Dostáváme orazítkované palubní vstupenky, že jsme zdraví a jdeme na osobní kontrolu.

Stojíme ve frontě na osobní kontrolu a zase vše vyndat na pás.

Hrozný. Zabavují nám zapalovače, které s námi procestovali skoro celý svět a teď na cestě do ČR zůstávají v Číně. No ještě ukazují Kád'ovi na alkohol, který si zakoupil v Aucklandu ve free shopu. Nevíme zda je to tak primitivní nebo policejní stát. Po dlouhém dohadování s policií nechávají Kád'ovi alkohol a my jdeme hledat bránu z které budeme odlétat z této divné země. U brány zanecháváme Radka z věcmi a jdeme najít obchod, kde se dají koupit cigarety. Našli jsme free shop a u placení se ptáme po ohni. Odpověď? V kuřárně. Jdeme na zpět k Radkovi,

kde necháváme zbylé krabičky a jdeme hledat kuřárnu. Potkáváme Jeffa a ten nás vede. Na dotaz ohledně zapalovače nám řekne, že se máme nechat překlápit. Vstupujeme do místní kuřárny, která se nachází na terase a rozhlížíme se.

No to je fakt úlet. Nejdříve nám zabavějí zapalovače a teď tohle.

Po cigaretě jsme se šli projít po letišti. Sehnali jsme Tigří mast a já jsem si na památku koupila vějíř. Udělal jsem si radost.

Jeff dostal hlad, tak si šel dát něco k jídlu.

Pak už jsme jen čekali u brány

67. Kád'a začal dopisovat deník, Radek se snažil připojit na net a já jsem si rovnala příruční zavazadlo, uklidila věci které jsme zde koupili a začala psát taky. Body mám napsané a tak s Jeffem pozorujeme ruch na letišti.

U brány začal být ruch a my jsme dokonce po několika týdnech (kromě nás a Martina) slyšeli Náš rodný jazyk. Čas odletu se blížil

a provoz lidí začínal houstnout.

Povídali jsme si s dvouma páni, kteří tady byli na dovolené. Obdivovali nás, že jsme se vidali na tak daleký let v ekonomické třídě, protože oni cestují odtud' v bussnis třídě.

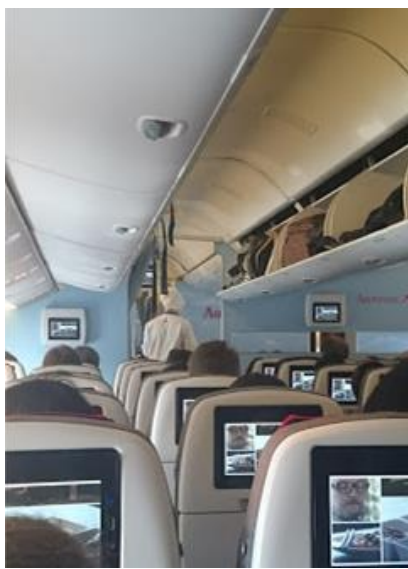
Nastupujeme do letadla.

Tentokrát sedíme v trojce. Jeff

je opět někde ve předu.

Dokonce s námi letí

i kuchař, které ho při cestě na NZ jsem

neviděla z důvodu časové tísně.

Ze Shangae odlétáváme v 11:35 hodin místního času. Let je skoro stejně dlouhý, jako z NZ sem.

Po vzletu jsme dostali něco jako makové slané sušenky a pití.

Po hodině letu dostáváme oběd. Z výběru kuřecího nebo vepřového vítězí vepřové maso s rýží a zeleninou. Jablečný koláč s pudinkem, zeleninový salát, pečivo a co nás překvapilo Novozélandské máslo. Samozřejmě Rakouské pívko a na závěr káva.

Po obědě si pouštím film Rychle a zběsile 8,

ale v anglickém jazyce. Člověk ani při koukání filmu, neví jak si má sednout. Radek si taky pustil RZ 8, ale on u něho usnul. Kád'a koukal na tabletu na český film.

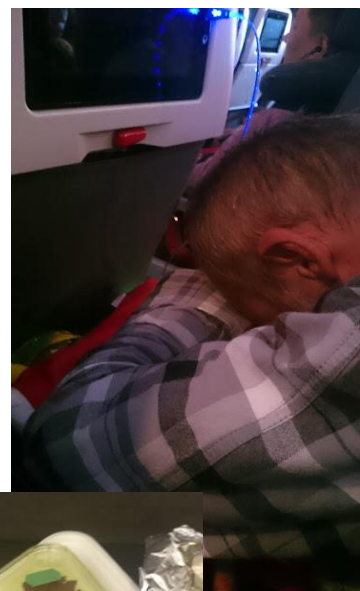
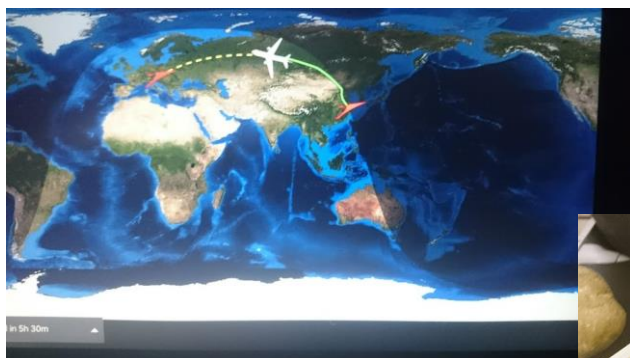
Po dokoukání filmu jsem začala dopisovat deník.

A Kád'a taky usnul, ale na jídelním stolku s červeným polštářem pod

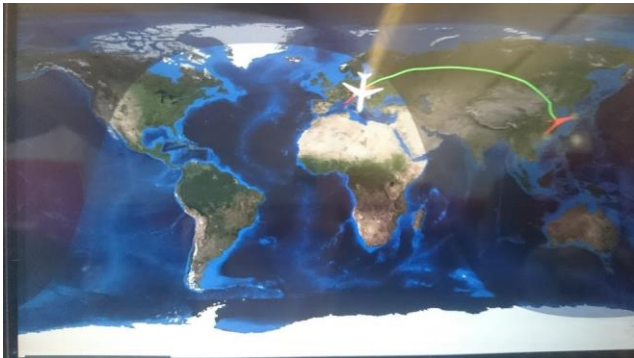
rukama. Ono se není ani čemu divit. Nikdo z nás už neměl náladu na sledování filmů, nebo hraní her. Z okna je to pořád stejné, takže není na co se dívat. Celou dobu letíme za světla.

Mezi hlavními chody dostáváme pořád nějaké sáčky s něčím a pití. Naštěstí tady nikoho nenapadne na záchod jít s tabletem.

Nejde sedět a tak stojíme u sedadel a v ponožkách přešlapujeme na místě. Koukáme se

pořád na obrazovku, kde se nacházíme a jak dlouho ještě poletíme. K večeri, no asi je to svačina, dostáváme těstoviny v tomatové omáčce a něco zeleného v misce. Káva a voda.

Ve Vídni přistáváme v 15:39 místního času (mezi Shanghai a Vídní je rozdíl -7), doba letu je jedenáct hodin, čtrnáct minut. Po přistání ve Vídni procházíme pasovou kontrolou a potom zase osobní kontrolou. Tady naštěstí nemusí říkat, že tu máme jenom

přetup ohledně zakoupeného alkoholu na prvním letišti, protože jsme už EU. Po osobní kontrole hledáme kuřárnu. Kuřárna je velká a my žádáme cestující o připálení. Po vychutnání dlouhého kouře jdeme k naší poslední bráně, kde se připojujeme na WiFi a komunikujeme s ČR ohledně příletu.

Při čekání u brány, zjišťuji, že mám pěkně nateklé kotníky. No asi jsme malo chodili.

Z Vídně odlétáme 17:28 místního, nebo i našeho času. V 18:15 přistáváme na Pražském letišti.

Vyzvednout si velké zavazdlo a jet domů, vypravovat zážitky. Naštěstí všem přijel velký kufr a tak před Terminálem 1 čekáme na lidičky, kteří mají pro nás přijed.

Tento den byl opravdu nejdelší.

Z NZ jsme odletěli dne 11.11.2017 v 00:01 a v ČR jsme dne 11.11.2017 v 18:15. Máme za sebou dvacetčtyři hodin a jednu minutu čistého letu, dvanáct časových pásem

